RULETA CAMBODGIANĂ

GÉRARD DE VILLIERS

Gerard de Villiers

SAS

RULETA CAMBODGIANĂ

www.virtual-project.eu

V.2.0

ISBN:
973-9138-92-6

Malko Productions – Paris,
Roulette Cambodgienne
© Gerard de Villiers,
Pentru versiunea românească:
©TINERAMA
1999

Gerard de Villiers

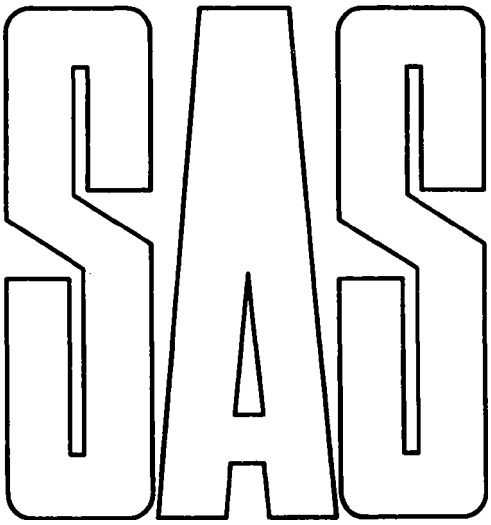

RULETA CAMBODGIANĂ

Traducerea: Anca Pisica

1999

CAPITOLUL I

— Ficatul este cel mai bun lucru pe care îl au comuniştii.

Generalul Oung Krom zâmbea cu răceală în timp ce îl privea pe soldatul guvernamental care se pregătea să deschidă stomacul unui „khmer roşu” lungit la picioarele lui, spintecându-l cu ajutorul unui pumnal K-Bar[1]. Legat cu un cablu pentru transmisiuni, prizonierul fusese grav rănit de o schijă de obuz care îi despicase burta. Acum avea doar nişte mişcări reflexe. Fusese un băiat în floarea vârstei, cu faţa rotundă, schimonosită de durere.

Soldatul călău dădu la o parte şi mai mult uniforma verzuie şi îi secţionă pieptul ca să scoată ficatul împreună cu vezica biliară. Malko se abţinu cu greu să nu vomite. Scena era observată de mai mulţi soldaţi cambodgieni glumeţi, cu puşti de asalt M 16 pe umăr. Unul dintre ei luă ficatul, îl băgă într-o pungă de plastic şi îl puse în raniţă. Cameramanul neamţ, care avea nişte ochi ciudat de migdalaţi şi filma scena, secondat de o chinezoaică ce îi ajungea până la brâu, opri aparatul de filmat, îl puse uşurel pe sol şi îşi şterse fruntea.

Un şuierat veni din cer şi, din instinct, Malko se chirci. Obuzul mortierului de calibrul optzeci şi doi explodă la cincizeci de metri de ei într-un nor alb. Soldaţii nu se clintiseră din loc. Unul dintre ei fusese surprins cu micul Buddha din fildeş, pe care îl avusese la gât, strâns cu discreţie între dinţi, convins fiind că această superstiţie îl va face invulnerabil… Îndată, un M 113 – vehicul blindat pentru transportarea trupelor – adăpostit într-o parte, începu să tragă cu furie din mitraliera de calibrul cincizeci rafală după rafală, în liziera de cocotieri unde se ascunseseră khmerii roşii, la vreo sută de metri, dincolo de spaţiul liber. Erau cei din linia întâi. Jungla deasă şi verde alterna cu savana plină de terenuri accidentate. Pnom Penh se afla la douăzeci de kilometri mai la sud. Momentan, pe front domnea liniştea. Era ora sfântă a orezului. De comun acord, adversarii făcuseră un pact tacit… Mai cu seamă că trupele guvernamentale avansau în momentul ăsta.

Malko îl cerceta cu privirea pe generalul Oung Krom care stătea lângă cadavru. Era mult mai înalt decât ceilalţi cambodgieni. Ras în cap şi cu mustaţa neagră care îi atârna în ambele colţuri ale gurii, semăna cu Genghis-Han rătăcit prin întinsa Asie. Un smoc de păr negru crescut la rădăcina nasului îi imprima un aer comic.

Uniforma părea ca scoasă din cutie, iar vizitele pe front erau întotdeauna foarte scurte. Fiind mâna dreaptă a mareşalului Lon-Nol, şeful de stat cambodgian, nu părăsea nici un moment „Chamcar-Mon”, marea de garduri din sârmă ghimpată ce îl adăpostea pe

1 Armă de comando cu lama lungă de 20 cm (n.a.).

bătrânul mareşal în inima Pnom Penh-ului.

Soldatul care îl omorâse pe prizonier şi îi scosese ficatul îşi puse arma M 16 pe umăr şi se îndepărtă. Malko se apropie de generalul cambodgian puţin cam nedumerit.

— De ce a luat ficatul cu el?

Generalul îi adresă un zâmbet larg.

— Fiindcă o să-l mănânce. Ca să împrumute virtuţile duşmanului.

Cameramanul cel înalt, care îşi aranja aparatul de filmat, ridică privirea şi adăugă cu voce calmă şi indiferentă:

— Câteodată mai mănâncă şi urechile. Şi fierb capetele ca să facă supă.

Brusc şi fără nici un sens, mai multe ţevi din vehiculele M 113 se dezlănţuiră trăgând spre liniile comuniştilor. Vacarmul era înspăimântător. La fiecare rafală, se ridica la cer un nor de fum alb. Chinezoaica ce îl însoţea pe cameraman se aşeză, îşi astupă urechile şi îi zâmbi lui Malko. Părul negru şi lung, gura cu buze groase şi ochii mari de căprioară contrastau în chip ciudat cu umerii laţi şi mersul cam ţeapăn de docher. Nu schiţase nici un gest când soldatul îi scosese ficatul prizonierului. În acest univers de o cruzime fără margini, acesta fusese doar un incident banal. Încă năuc după cele douăzeci de ore de zbor şi cu cămaşa lipită de corp din cauza căldurii înfiorătoare, Malko se întrebă deodată ce căuta în acest colţ din îndepărtata junglă cambodgiană.

Generalul Oung Krom luă arma mortului, un AK 47 de fabricaţie chinezească, al cărei pat se rupsese şi o aruncă în Jeep-ul personal. Celelalte vehicule din escortă rămăseseră puţin mai în spate pe drum.

Cameramanul se îndreptă cu paşi liniştiţi către un vehicul M 113 care trăgea rafale în poziţiile comuniştilor, însoţit de chinezoaica ce îi căra bateriile aparatului de filmat.

— Unde este domnul Frankel? întrebă deodată generalul Krom.

— Iată-l, spuse Malko. A pus ceva în maşină.

Americanul venea spre ei cu paşi repezi în soarele dogoritor. Malko se întrebă de ce l-a adus în colţul acesta pierdut de lume. Întoarse capul şi surprinse privirea generalului Krom care îl fixa pe american. În ochii foarte negri se citea o ură imensă.

Apoi, când se simţi observat de Malko, ura din priviri se stinse pe dată. Douglas Frankel veni lângă general gâfâind.

— Îi atacaţi?

— Aşteptăm obuzele de 105, răspunse cambodgianul.

Trupele guvernamentale nu se grăbeau să atace. Pentru doisprezece dolari pe lună şi câte un ficat din când în când, soldaţii nu prea aveau chef să participe la un masacru… Doug Frankel clătină din cap după obiceiul lui. Acest lucru putea să dureze ore în şir… I se adresă lui Malko:

— Să ne întoarcem la Pnom Penh. Aş vrea să vă duc să vedeţi şi alţi refugiaţi de pe strada numărul 30.

Malko îl aprobă, apoi se îndepărtă discret de american, căci mirosea a peşte. De dimineaţă zburase cu un avion cambodgian care transportase cu puţin timp în urmă câteva tone de peşte uscat. Cu ochelarii cu ramă de oţel şi faţa rotundă puţin umflată, bondoc şi lipsit de eleganţă, semăna cu un comis-voiajor rătăcit în acest război straniu. Însă buzele subţiri ca lama unui brici contrastau îngrijorător cu faţa de lună plină. La drept vorbind, Doug Frankel fusese unul dintre cele mai strălucite elemente pe care le avea CIA în sud-estul Asiei. Unul dintre puţinii agenţi ai Companiei care vorbeau curent chineza, thailandeza, franceza, vietnameza şi limba cambodgiană... Cei douăzeci şi doi de ani petrecuţi în Asia îl căliseră precum umezeala care pătrundea neîncetat în lemnul bătrânelor pagode. Dar rămăsese un profesionist de o luciditate absolută, animat de o îndârjire rece şi de un cinism de fier, dar şi de un curaj absolut.

Îi dispreţuia, fără să ascundă acest lucru, pe tinerii absolvenţi de la Harvard care năpădeau acum birourile de la CIA. La începutul carierei lui în domeniul Informaţiilor, învăţase mai întâi să taie capul cu maceta şi apoi să întocmească un raport.

Malko se întreba, în timp ce se uita fix la cămaşa gălbuie şi transpirată a şefului centralei, dacă nu cumva acesta cunoştea adevăratul motiv al venirii lui la Pnom Penh. În servieta diplomat avea un lung raport despre el, întocmit de şefii de la CIA care se ocupau de sud-estul Asiei. Era un raport extrem de îngrijorător.

Înainte ca Malko şi americanul să apuce să-şi ia rămas bun de la generalul Krom, rafalele începuseră să se audă peste tot. Frontul se trezea la viaţă.

Generalul Oung Krom se îndreptă cu paşi mari spre mitraliera lângă care stăteau chinezoaica şi cameramanul. Oung Krom dădu un ordin unui soldat, iar acesta plecă de lângă arma lui. Generalul se aşeză numaidecât pe vine şi începu să tragă. Malko îi observa trăsăturile feţei. Aveau o expresie aproape senzuală de satisfacţie. Gloanţele stârniseră mici vârtejuri de praf galben la liziera plantaţiei de cocotieri. Un obuz de 105 şuieră pe deasupra capetelor lor şi explodă undeva mai departe într-o jerbă de fum alb şi negru. Mulţumit, generalul Oung Krom se ridică şi îi lăsă mitraliera soldatului... Se uită la Malko cu seriozitate.

— La Oudong, începu el, comuniştii au prins cinci preoţi budişti şi le-au tăiat capul...

Se vedea că e furios din pricină că i-au furat această idee originală. Malko o privi din nou pe chinezoaică ce stătea ghemuită la rădăcina cocotierului, la umbră, lângă mitralieră. Tricoul lipit de piele din cauza transpiraţiei se mulase pe piept. Părea visătoare, senzuală, relaxată,

gata să se lase iubită între două rafale… în acest război ciudat, în care toată lumea părea că joacă ruleta rusească în versiunea cambodgiană, totul era posibil. Lumea se ducea pe front îmbrăcată de oraş… în triciclu sau cu maşina, după posibilităţi. Cele mai apropiate linii ale comuniştilor se aflau la opt kilometri de centrul Pnom Penh-ului. Iar cele mai depărtate, la douăzeci, respingând din faţa lor miile de refugiaţi. De fapt, aceştia justificau în mod oficial prezenţa prinţului Malko Linge în Cambodgia, ca delegat al US Aid. Însărcinat să verifice în ce mod sunt distribuite ajutoarele.

Îşi începuseră ziua vizitând, în compania generalului Krom, reprezentantul guvernului cambodgian, un centru de regrupare situat pe malul fluviului Tonle Sap, care se varsă în Mekong în dreptul oraşului Pnom Penh. În fiecare zi, veneau aici sute de mii de refugiaţi. Numai în capitală erau şase sute cinci zeci de mii. La fiecare retragere a trupelor guvernamentale, erau luaţi şi locuitorii acelor regiuni ca să nu fie înrolaţi în armata comuniştilor. După aceea, presa guvernamentală scotea în evidenţă eroismul ţăranilor care fugeau din faţa înfricoşătorilor khmeri roşii, susţinătorii fostului prinţ Sihanouk şi ai Beijingului. Malko se uita la khmerul roşu mort. Pe plaga rămasă după ce îi scoseseră ficatul, se adună un roi de muşte. În Asia, cruzimea era floare la ureche. Brusc, două mitraliere grele din tabăra comuniştilor începură să tragă în transportoarele blindate M 113. Începu o ploaie cu obuze care făcea un fum albicios, iar trupurile zburau prin aer.

— Au terminat de mâncat, observă Doug Frankel.

Doi soldaţi care îl ajutau pe un rănit trecură pe lângă ei. Se trăgea din toate părţile. La treizeci de metri în spatele lor. Un alt soldat începu să îndese obuze de calibrul 81 în mortier cu gesturi de coşar priceput. Frankel îl trase pe Malko de braţ.

— Veniţi, nu e momentul să riscăm. Vor încerca să reducă la tăcere acel mortier.

Obuzele erau împrăştiate în jurul ţevii fără nici un fel de protecţie. O singură bubuitură şi nu mai rămânea nimic viu pe o rază de trei sute de metri. Chiar lângă mortier, câţiva soldaţi dormeau în hamacuri prinse de stâlpii unei case dărâmate. Puţin mai departe, pe drum, alţii încărcau într-un camion scândurile caselor bombardate.

Cameramanul se ridică şi plecă în goană, urmat de chinezoaica îmbrăcată în nişte jeanşi bej, foarte strâmţi. Malko era agitat. Nu avea nici un chef să fie sfârtecat de un obuz. Chinezoaica se întoarse şi îi zâmbi, apoi se adăposti după o movilă cu iarbă. Mitraliera de pe transportorul blindat din apropiere trase cu un zgomot asurzitor stârnind un nor gros de praf. Asurzit, Malko îi întinse mâna generalului Krom.

— Vă mulţumesc pentru vizită, zise ofiţerul într-o franceză

excelentă, dar cu un uşor accent khmer.

Adoptase un ton foarte monden. Un soldat cu un aparat de radio în spate se apropie de el şi începu să vorbească la un telefon de campanie. Doug Frankel îl salută cu mâinile împreunate la piept, după tradiţia khmerilor. Generalul lăsă telefonul şi îl salută la rândul său. Malko era lac de sudoare. Se simţi mai uşurat când se îndepărtă de vehiculul blindat care trăgea întruna.

Tăiară drept pe terenul viran, lăsând în urmă „frontul" şi ajunseră la maşina Plymouth „Fury" a lui Frankel, ascunsă undeva la marginea drumului care mergea paralel cu linia avanposturilor. Trecură pe lângă un cocotier înalt frânt de un obuz. În această zonă, luptele durau de luni în şir, iar jungla fusese culcată la pământ. Căldura era de nesuportat. Parcurseră o sută de metri şi opriră lângă un puţ. Doug Frankel se aplecă peste ghizd şi scuipă înăuntru.

— Nenorocită căldură, mormăi el.

Vorbea puţin peltic.

— Nu se putea fără această expediţie? îl întrebă Malko.

Buzele şi aşa subţiri ale americanului dispărură aproape complet. Îşi scoase ochelarii şi şterse lentilele. Un obuz explodă undeva în faţa lor. Malko se gândi la khmerii roşii îngropaţi în văgăunile lor.

— Generalul Oung Krom e scump la vedere, gânguri el. Cred că aţi dori să vă mai întâlniţi cu el...

— Aşa este, recunoscu Malko.

În mod oficial, guvernul american îl susţinea pe mareşalul Lon-Nol. Generalul Krom era mâna dreaptă şi eminenţa cenuşie a mareşalului, care suferea de hemiplegie. Dar nu totul era chiar atât de limpede. Malko ştia că, de câteva luni, CIA angajase o luptă vicleană împotriva generalului Oung Krom. Şi că fusese trimis la Pnom Penh ca să conducă această luptă. Doug Frankel îşi puse din nou ochelarii şi reluă:

— Generalul Krom ştie ce avem de gând să facem. Sper să aveţi mai mult noroc decât mine.

Malko spuse cu politeţe:

— Doug, adoptă el tonul familiar specific americanilor, cunoaşteţi perfect această ţară, vorbiţi limba ei, dacă nu aţi reuşit dumneavoastră...

Şeful centralei îi zâmbi amar şi zise cu tonul lui peltic:

— Cu toate astea, v-au trimis aici... Iar „ei" mi-au cerut să vă stau la dispoziţie, prin urmare, există un motiv...

Lăsă fraza în aer. Malko nu răspunse, dar se simţea stânjenit. Cunoştea pe de rost conţinutul raportului ultrasecret despre Douglas Frankel. Era o chestiune foarte simplă. Cei de la Langley erau convinşi că americanul îşi cam pierduse frâiele şi nu mai era demn de încredere. Însă nu puteau să-l cheme aşa, tam-nisam din post. Avea

prea multe legături cu oficialităţile locale şi, în plus, cunoştea foarte bine ţara. Înlocuirea lui însemna câteva luni de acomodare ca să fie operaţional. Or, pentru CIA, timpul era extrem de preţios. Totul era pregătit pentru negocierile cu comuniştii. Nu lipsea decât eliminarea generalului Oung Krom de către khmerii roşii.

Însă chestiunea era că şefii de la CIA sperau să se facă cât mai discret şi, dacă se putea, fără violenţă. Fără obuze de calibrul 105 în torpedoul maşinii, fără rafale trase de elemente necunoscute. Dar au învăţat lecţia încă de pe vremea preşedintelui vietnamez Diem. Numai că nu era de ajuns să-i spui frumos unui om ca generalul Krom să-şi ia tălpăşiţa ca să şi asculte. Doug Frankel se depărtă de fântână şi mormăi:

— Să mergem, că altfel nu vom ajunge la Pnom Penh înainte de ora patru.

Porniră la drum. Malko îşi spuse că misiunea lui nu va fi uşoară. Însărcinatul cu afacerile externe ale Statelor Unite urma să fie chemat din post dintr-o zi în alta, ca să elibereze locul ambasadorului care va face să înceteze războiul civil, însă acesta nu putea să ia postul în primire, decât după eliminarea generalului Krom. Malko nu ştia dacă Doug Frankel îl va ajuta ori îi va pune beţe în roate. Până acum, americanul se purtase foarte frumos. Poate puţin cam exagerat. Se grăbi să-l ajungă din urmă în timp ce străbăteau un luminiş şi îl întrebă:

— În ce raporturi sunteţi cu generalul Krom? Ştie că…

O serie de explozii ce se auziră în spatele lor aproape că îi sparseră timpanele. Îi trebui o secundă ca să-şi dea seama că sunt înconjuraţi de gloanţe. Cu o rapiditate neaşteptată, Frankel se aruncă după o movilă.

— Adăpostiţi-vă, pentru Dumnezeu! strigă el.

Malko se culcă în ţărâna galbenă, cu inima gata să-i sară din piept. Se mai auziră câteva şuierături. Un glonţ dislocă pământul la un metru de ei. Apoi vacarmul se potoli tot atât de brusc precum începuse. Malko ciuli urechile, dar nu auzi decât împuşcăturile surde şi rafalele scurte ale automatelor AK 47 cu care trăgeau comuniştii. Doug Frankel se ridică şi se scutură de praf. Un obuz străbătu cerul cu un şuierat sinistru chiar deasupra capetelor lor.

— Am scăpat ca prin urechile acului, oftă Malko.

Frankel clătină din cap perplex.

— Este ciudat. S-a tras cu un M 16. Nu face acelaşi zgomot ca o armă automată AK 47.

— Cu un M 16!

— Da. Dar asta nu înseamnă nimic, se grăbi americanul să-l liniştească. Şi duşmanii au arme dintr-astea, dar nu au fost comuniştii.

— Atunci, cine?

— Generalul Krom, gânguri Doug Frankel. Este un mod de a vă atrage atenţia să nu faceţi exces de zel... Un soi de declaraţie de război în stil asiatic... Nu a vrut să vă omoare.

— Totuşi, ar fi fost floare la ureche.

Americanul se strâmbă.

— Companiei nu i-ar fi plăcut. Nu uitaţi că o ţară precum Cambodgia trăieşte doar de pe urma ajutoarelor primite din Statele Unite. Pentru un milion de dolari pe zi, avem dreptul să nu fim vânaţi ca nişte iepuri... Dacă generalul Krom ne lichidează, va fi vai de capul lui...

Poate că Doug Frankel avea dreptate. Malko păşi cu plăcere pe drumul de laterită. Numai de n-ar trage din nou asupra lor. La cinci sute de metri în spatele lor, de pe vehiculele M 113 se trăgea într-un ritm infernal. Începuse atacul.

Maşina neagră a lui Doug Frankel era adăpostită sub bananierii sălbatici, iar şoferul dormea în şanţ. Americanul îl strigă şi el tresări, apoi se ridică şi deschise portierele. Maşina era un adevărat cuptor. Ca toate vehiculele folosite de membrii Ambasadei americane la Pnom Penh, geamurile şi parbrizul fuseseră dublate cu un plexiglas gros de trei centimetri, pe care gloanţele de calibru mic şi schijele grenadelor nu le puteau sparge. Portierele erau întărite şi ele cu plăci din oţel.

Ca nişte mici tancuri de asalt. Într-adevăr, Cambodgia nu era o ţară prea ospitalieră pentru americani. Din cauză că un terorist a aruncat o grenadă care a ucis doi jucători şi a rănit alţi şase, au şi renunţat să mai joace base-ball în oraş. De atunci, se mulţumeau să joace baschet în incinta ambasadei, după gardul cu grilaj înalt de opt metri.

Zgomotul bătăliei de abia se auzea prin sticla groasă a geamurilor. Doug Frankel îşi şterse fruntea. Climatizorul începea să răcorească interiorul maşinii.

— Vom afla în seara asta de la Monivanh dacă a fost netrebnicul ăla de Krom.

Maşina alerga pe pistă stârnind un nor de praf roşiatic în urma ei.

— Cine este Monivanh? întrebă Malko.

— Micuţa care îl însoţeşte pe cameraman, îi explică Frankel. O chinezoaică. Este foarte curajoasă şi serveşte drept ghid corespondenţilor de război, deşi nu prea ştie engleză şi franceză. În schimb, este la curent cu tot ce se petrece la Pnom Penh... Se plimbă peste tot.

— Lucrează şi pentru CIA?

Doug Frankel râse gutural:

— O doare-n cot de CIA! Îi dau bani de buzunar când are nevoie. O face de plăcere, atât. Se plictiseşte la Pnom Penh.

Încă cineva care juca ruleta rusească. Maşina se hurduca pe drumul care şerpuia între junglă, savană şi orezării. Deodată, o explozie

foarte apropiată zgudui maşina. Malko tresări.

— Nu a fost pentru noi, scrâşni Doug. Uitaţi-vă în stânga.

Din plantaţia de cocotieri, acum defrişată, o baterie trăgea pe deasupra capetelor lor, exact în direcţia de unde veneau ei. Vacarmul era înfiorător. Nişte puşti aproape dezbrăcaţi se jucau printre cartuşele goale. Soldaţii cambodgieni îşi luau şi familiile peste tot unde mergeau.

Trecură de această baterie, iar vacarmul se auzi mai îndepărtat. La câţiva kilometri mai departe, o luară pe un alt drum care se intersecta cu şoseaua Pnom Penh-Battenbang, baricadată de khmerii roşii la treizeci de kilometri de capitală. Aşa procedaseră şi cu celelalte drumuri care duceau la Pnom Penh.

Doug Frankel moţăia. Lui Malko îi mai răsuna şi acum în urechi zgomotul exploziilor, iar în nări simţea mirosul fad al morţii şi al cadavrului cu burta spintecată. Se gândea că ficatul uman nu se deosebea prea mult de cel de viţel... Generalul Oung Krom va fi un adversar serios.

Ostenit de orele de zbor, Malko închise ochii. Se grăbea să ajungă la hotelul *Royal,* rebotezat *Pnom* după revoluţia din 1970. Era o imensitate de hotel în stilul arhitecturii coloniale, cu tavane de catedrală, cu încăperi fără sfârşit şi cu nenumăraţii băieţi tăcuţi şi molatici care bântuiau pe coridoare.

Piscina hotelului *Pnom,* adăpostită la umbra arborilor tropicali, ferită de lume, era locul de întâlnire al tuturor străinilor. Însă războiul nu a reuşit să alunge amabilitatea personalului. La micul dejun, se serveau pe marginea piscinei homari la grătar şi limonadă în zgomotul asurzitor al tunurilor. Malko fu trezit de huruitul unui motor. Părăsiseră pista de multă vreme, iar acum ajunseră la periferia Pnom Penh-ului.

Întâlniră un convoi nesfârşit de vehicule încărcate cu muniţie care se îndreptau către front. În stânga drumului ce trecea peste Tonle Sap, zări scheletul din beton al unui pod imens al cărui tronson central se prăbuşise în fluviu.

— Khmerii roşii, spuse Doug Frankel. Au venit acum trei luni. Podul a fost aruncat în aer, dar explozia s-a declanşat mai devreme, iar ei au fost masacraţi de trupele guvernamentale chiar în centrul oraşului. Grădina Ambasadei Franţei era plină de cadavre. De atunci, ambasadorul Franţei a dat ordin să se construiască un buncăr subteran.

Nu era de condamnat.

Ajunseră la capătul bulevardului Monivong, unde ocoliră pe la sensul giratoriu, artera principală din Pnom Penh care străbătea oraşul de la nord la sud, pe mai bine de şase kilometri, paralel cu fluviul Tonle Sap. Cu străzile şi bulevardele care se întretăiau în unghiuri drepte. Pnom Penh-ul semăna în mod ciudat cu metropolele

americane, însă aici nu existau zgârie-nori. Erau numai clădiri moderne cu trei sau patru etaje şi bătrânele vile în stil colonial, mai bine sau mai prost întreţinute, înconjurate de grădini imense. Bulevardele mărginite de arbori dădeau impresia că te aflai într-un parc. Numai cartierul comercial din centrul oraşului, cu piaţa şi cu străduţele cu magazine chinezeşti aminteau de atmosfera asiatică.

Maşina trecu de Ambasada Franţei, apoi de spitalul Calmette şi încercă să se strecoare printre tricicluri, camioane şi autobuze. Pe marginea trotuarelor, nişte copii şi nişte femei stăteau pe vine lângă sticlele pline cu un lichid roşiatic.

— E vin? întrebă Malko.

Doug Frankel izbucni în râs.

— Benzină! gânguri el. Înainte de a pleca pe front, conductorii vehiculelor blindate scot benzina din rezervoare şi o dau membrilor familiei ca s-o vândă. Mai ieftin decât la preţul oficial, bineînţeles. Nu uitaţi că un gogoman de soldat cu zece copii câştigă şase mii de franci vechi pe lună şi că un general este plătit mai prost decât secretara mea, adică are optsprezece mii de rieli. Nu e de mirare că îşi vând armele comuniştilor…

Malko privea cum defilau prin faţa ochilor vilele din cartierul rezidenţial. De la ultima lui vizită, Pnom Penh-ul nu se schimbase deloc. Poate era un pic mai murdar şi fiecare clădire publică se transformase într-o insuliţă de saci verzi cu nisip în centrul unui ocean de sârmă ghimpată. În ciuda războiului însă, viaţa părea că se desfăşoară în mod normal. Evident, nu şi pentru cei patru sute de cambodgieni ucişi de obuzele comuniştilor în urmă cu câteva săptămâni, când khmerii roşii s-au apropiat prea mult de oraş şi l-au bombardat. Au căzut şi nişte rachete împrejurul hotelului *Pnom* şi au lovit liceul „Descartes” care se afla vizavi.

Maşina încetini şi viră la stânga, intrând în curtea hotelului Pnom. Aici, războiul părea foarte îndepărtat. Obişnuitele liceene – târfe în timpul liber – se fâţâiau în jurul piscinei schimbând ultimele bârfe la umbra arborilor în floare. Câţiva fotografi care se întorseseră de pe front încercau să uite teama bând J&B. Deşi era război, la Pnom Penh, nu fusese impusă nici o restricţie. Doug Frankel coborî din maşină şi îi spuse lui Malko:

— Schimbaţi-vă dolarii la negru. În loc de trei sute şaptezeci de rieli, veţi obţine şase sute. Nu este cazul să faceţi daruri. Se pare că generalul Oung Krom a reuşit să depăşească trei milioane de dolari de când se învârteşte pe lângă preşedinte… Este de înţeles de ce nu are chef să-şi piardă postul.

Malko examina faţada roşiatică a hotelului *Pnom.* Bine măcar că au catadicsit să scrie numele nou pe el. Însă pe veselă era gravat numele *Royal,* iar holul era plin de afişele companiilor aeriene din Europa

răsăriteană. Mai multe lovituri de tun destrămară liniştea plăcută de lângă piscină. Nefiind obişnuit cu astfel de lucruri, Malko întrebă:

— Avansează sau se retrag?

Doug Frankel schiţă un zâmbet ironic.

— Atât timp cât nu lansează rachete, înseamnă că se află la mai bine de unsprezece kilometri…

Malko îşi încordă auzul. Exploziile din depărtare se auzeau încă. Khmerii roşii încercuiau Pnom Penh-ul ascunzându-se uneori în mlaştinile din partea vestică a oraşului. Bătăliile durau de trei ani.

Din când în când, khmerii roşii ajungeau până la aeroportul Pochentrong şi atunci Pnom Penh se transforma într-un oraş complet izolat de lume.

— Vin să vă iau la ora şase, spuse americanul. Trebuie să muncim serios, înainte ca nemernicul ăla de Krom să ne facă bucăţele…

Malko îşi spuse că nu era o figură de stil.

CAPITOLUL II

Cămaşa de voal a lui Malko era udă de transpiraţie, în ciuda imensului ventilator care se învârtea în spatele lui. Căldura umedă, înăbuşitoare şi nemiloasă transforma în furnal veranda ce se afla exact deasupra piscinei luminate. Nişte cambodgieni tăcuţi, cu mănuşi albe, se mişcau cu o uşurinţă nefirească în lumina jucăuşă a lumânărilor ca să satisfacă cele mai mici dorinţe ale invitaţilor.

Malko nu se aşteptase să găsească atâta rafinament la Pnom Penh. Sortimentele de vinuri fuseseră aduse cu avionul din Singapore. *Chateau-Margaux* din 1957, care fusese servit la brânză, ar fi fost demn şi de un dineu la *Maxim's.*

Bărbaţii erau îmbrăcaţi numai în cămaşă cu cravată, fără haină, iar femeile în *sampot*[2] sau cu rochii lungi. Vecina lui Malko, o cambodgiană, rămase brusc cu furculiţa în aer.

— Se trage în apropiere de Tonle Sap, remarcă ea. „Ei" se află exact în insula mare.

Malko ascultă. În depărtare se auzeau loviturile surde ale artileriei, însoţite de păcănitul lent al mitralierelor. Era unicul semn că viaţa din Pnom Penh nu era în totalitate normală. De câteva săptămâni, khmerii roşii nu slăbeau deloc atacurile. În timpul nopţii, se auzeau şi mai bine zgomotele bătăliei.

La masa de alături, stăpânul casei, Mali Kuala, diplomat ataşat la Ambasada Malaieziei, se ridică şi invită oaspeţii pe marginea piscinei unde era servită cafeaua. De jur-împrejur, erau numai saltele confortabile acoperite cu mătase cu imprimeuri exotice. Cu tenul foarte închis la culoare, protejându-şi ochii cu ochelari de soare, cu trăsăturile regulate, cu un trup suplu şi zvelt, Mali Kuala era nespus de frumos.

Malko îşi spuse că trebuie să se folosească sau chiar să abuzeze de corpul diplomatic din Pnom Penh şi că femeile nu rămâneau indiferente la farmecul său.

Vecina lui, o tânără cambodgiană cu pometi foarte proeminenţi, cu nişte ochi exagerat de migdalaţi şi buze prea groase, al cărei trup subţirel, aproape de fetişcană, era ascuns într-un *sampot* din mătase violet. Părul ca pana corbului era adunat într-un coc sofisticat prins dintr-o parte în alta cu o agrafă din argint. Privirea insistentă şi pofticioasă nu-l slăbea nici o clipă pe diplomatul malaiez. Îndată ce se ridică de pe scaun, se scuză surâzând şi o întinse către piscină.

Făcuseră deja cunoştinţă. Ea se numea Maddevi Shivarol şi, judecând după mărimea smaraldelor care serveau drept cercei, nu

2 Veşmânt tradiţional cambodgian (n.a.).

părea o nevoiaşă... Malko fusese fascinat de mâinile ei extraordinar de fine, cu unghii foarte lungi, de un roşu aprins şi inele pe toate degetele. Pe sub *sampot*-ul care se mula pe şoldurile înguste ca de băiat, era goală-goluţă. Simţindu-se al nimănui, Malko îl căută din priviri pe Doug Frankel, însă acesta se întreţinea cu gazda într-un loc puţin mai retras, cu un pahar de coniac Gaston de Lagrange în mână.

Malko observă o asiatică micuţă, îmbrăcată într-un *sampot* verde care îi ajungea până la mijloc şi cu un bolerou asortat, însoţită de un diplomat francez, aproape la fel de mic de statură ca şi ea. Se pare că amândoi profitaseră din plin de băutură, căci râdeau zgomotos aşezaţi pe una dintre saltelele de pe marginea piscinei. Atmosfera gravă de la începutul serii începea să se destindă treptat, ochii femeilor străluceau, iar căldurii apăsătoare i se adăuga mahmureala. Malko se gândea la soldaţii sfârtecaţi de obuze, la câţiva kilometri mai departe, în timp ce ei se bucurau de rafinamentul acestei serate tropicale.

Doug Frankel şi Mali Kuala se despărţiră. Maddevi Shivarol se îndreptă imediat spre malaiez cu un mers suplu şi legănat. Îl luă de braţ. Pe saltele stăteau mai multe perechi care renunţaseră la cafea pentru coniacul Gaston de Lagrange adus de chelnerii cu mănuşi albe. Doug Frankel se apropie de Malko cu o lucire veselă în priviri.

— Vă simţiţi bine?

— M-aş simţi şi mai bine în patul meu...

Un chelner trecu pe lângă ei cu un platou plin cu prăjiturele.

Malko luă una în mod automat. Îndată ce cambodgianul se îndepărtă, Doug Frankel şopti:

— Aruncaţi-o, dacă vreţi să vă păstraţi mintea limpede.

— De ce?

— Este plină de „ganscha” ... Aşa i se spune haşişului pe aici. Prietenului nostru Kuala îi place la nebunie ca invitaţii lui să se elibereze de complexe...

Malko aruncă discret prăjiturica.

— De ce am venit în seara asta aici?

Doug Frankel încercă să şteargă una dintre nenumăratele pete de pe cămaşă.

— Trebuia să mă întâlnesc cu Kuala ca să verific o informaţie vitală pentru proiectul nostru. El este singurul care ştie ce se întâmplă cu adevărat în rândul khmerilor roşii. Este agentul numărul unu al malaiezilor care a reuşit să formeze o reţea de informatori în partea cealaltă. A fost poliţist, îşi cunoaşte meseria şi, în plus, este asiatic. Acest lucru ne ajută foarte mult. Lui îi furnizează o grămadă de informaţii pe care mie mi le ascund fiindcă sunt american.

Malko îl căută din priviri pe Kuala. Malaiezul îşi scosese cămaşa şi se lungise pe o saltea lângă Maddevi Shivarol care pusese paharul cu coniac pe pieptul diplomatului.

— Ce aţi aflat? îl întrebă Malko.

Doug Frankel se strâmbă.

— Am primit confirmarea conform căreia khmerii roşii îşi fac jocul. L-au cerut pe prinţul Sihanouk în locul lui Krom. Şi s-a rezolvat. Khmerii roşii au acum un şef nou. Un oarecare Khien Sampan. E rândul nostru să efectuăm mutarea şi să-l eliminăm pe Oung Krom. Ambasadorul nostru se va ocupa de rest. Au căzut de acord cu soluţia laoţiană… Adică o reconciliere între khmeri.

— Este imposibil să-l convingem pe mareşalul Lon-Nol? întrebă Malko.

Doug Frankel suflă ca un motan furios:

— Nici vorbă! Bătrânul mareşal are o încredere oarbă în Krom, acesta susţinând că duhurile sfinte se abat asupra lui şi toată lumea trebuie să i se supună. Altminteri, pedeapsa divină va fi cruntă. Mareşalul, care este superstiţios ca o babă. Îl ascultă orbeşte.

Văzând că Malko zâmbeşte, glasul lui Doug deveni mai blând.

— Să nu credeţi că generalul Krom e un prostănac. Îndată ce a aflat de intenţiile mele, mi-a şi plasat cinci sute de grame de explozibil sub maşină.

— Urât din partea lui! recunoscu Malko.

— Mi-a curs sânge din nas şi din urechi vreo trei zile, continuă cu tristeţe americanul. Asta din cauza suflului. Dacă maşina nu era blindată, aş fi rămas acolo…

Acest lucru era de bun augur pentru relaţiile viitoare. Doug, care fierbea de furie, zise cu glasul lui peltic:

— Este la fel de uşor să-l lichidezi discret pe Krom ca şi cum a-i scoate un tigru din cuşca lui şi l-ai mai trage şi de mustăţi. Eu sper că veţi avea o idee mai bună, altminteri, aceasta va fi ultima.

Tăcu. Malko văzu că fruntea americanului se acoperi brusc cu stropi fini de sudoare. Se uita în toate părţile şi nu era în apele lui, de parcă răspunderile pe care i le cerea funcţia lui îl speriau. Malko îşi spuse că nu stătea bine cu nervii şi că acest lucru nu era prea bun pentru un agent al CIA care s-a angajat într-o operaţiune „neagră”.

Rămase clipind din ochi foarte des, cu ochelarii pe nas. Era demn de milă şi cu creierul golit de gânduri. Se vedea că făcea eforturi mari ca să reia firul conversaţiei.

— Că veni vorba, rafala de azi-dimineaţă care nu ne-a nimerit… A fost nenorocitul ăla de Krom. Monivanh a auzit când i-a ordonat unui soldat. Se pare că îi ardea de glume…

În acest moment, era cel mai bun candidat la medalia de aur pentru umorul negru.

— Haideţi să bem ceva, îi propuse Malko.

Barul se afla lângă piscină. Când trecură prin dreptul unei saltele, se auziră strigaţi de diplomatul francez care flirta de mama focului cu

cambodgiana.

— Domnule Frankel!

Americanul făcu prezentările fără prea mare entuziasm:

— Domnul Boudu, de la Ambasada Franţei şi domnişoara Ti-Nam… Prinţul Malko Linge, aflat în misiune la US Aid.

Ignorându-l pe Malko, francezul îl întrebă pe american cu o voce puţin candidă:

— Soţia dumneavoastră nu a venit?

— Este obosită, mormăi Doug Frankel.

Francezul chicoti în barbă.

— Cred că s-a scăldat prea mult! Am văzut-o alaltăieri pe plajă la Kompong-Som. Ştiţi cumva cum a ajuns acolo? Căci nu se găsesc bilete de avion…

Buzele lui Doug Frankel deveniră ca nişte lame de brici. Malko avu senzaţia că americanul se va repezi în gâtul francezului pipernicit. Se mulţumi doar să-i răspundă cu o voce aproape firească:

— A cumpărat biletele la negru. În loc de trei mii de rieli, a dat cincisprezece.

Ti-Nam, micuţa vietnameză, nu îşi lua ochii de la sandalele aurii pe care le avea în picioare. Doug zâmbi cam încordat şi îşi reluă drumul spre bar, murmurând câteva vorbe de duh printre dinţi. Când se depărtară de ei, acesta izbucni:

— Vă vine să credeţi că noi am devenit principalii duşmani ai francezilor? Idiotul ăsta pirpiriu face exces de zel. Ştie că am probleme cu nevastă-mea. Dacă i-aţi fi văzut acum şase luni, când familia prinţului Sihanouk a plecat din Pnom Penh. Nu au vrut cu nici un chip să ne comunice planul de zbor, ca să nu-i putem escorta. Era secret de stat. Le era teamă să nu cumva să tragem nişte foloase de ordin politic.

Un clipocit puternic, urmat de hohote de râs îi făcură să întoarcă privirile spre piscină. Mali Kuala se aruncase îmbrăcat în apă, antrenând-o şi pe delicata Maddevi Shivarol!

Apoi ieşi din apă şi se aşeză pe margine. Îşi scoase fără nici o jenă pantalonii şi pantofii, apoi se aruncă din nou în piscină. La fel de calm, Maddevi Shivarol îşi desfăcu *sampot*-ul ud leoarcă şi plonjă în apă. Malko avu timp să-i zărească pielea brună strălucitoare a feselor mici şi rotunde.

— Începe bâlciul, oftă Doug Frankel.

Era un amestec ciudat între un fel de Stalingrad şi St. Tropez.

*

* *

Ti-Nam înaintă către Malko, ce stătea într-un balansoar, legănându-se în ritmul unui cântec khmer, cu părul ciufulit, arcuindu-şi braţele în stilul dansatoarelor cambodgiene.

Majoritatea invitaţilor plecaseră. Rămăseseră doar beţivii şi drogaţii. Doug Frankel dispăruse în casă. Alte perechi au imitat gazda şi s-au aruncat în pielea goală în piscină. Chelnerii cu mănuşi albe aduceau băuturi, prefăcându-se că nu observă nimic...

Lungiţi pe burtă, absolut goale, pe o saltea din mătase, stăpânul casei şi Maddevi Shivarol stăteau de vorbă încetişor şi râdeau. Tânăra îl mângâia pe spate pe malaiez... Şi ea era la fel de subţire ca şi el. Dacă nu ar fi avut părul lung. Ar fi semănat cu un băiat.

Prăjiturelele cu ganscha îşi făcuseră efectul. Unele cupluri trăseseră saltelele la întuneric şi se bucurau de plăcerile tropicale. Din când în când, câte un bărbat sau o femeie se ridica de pe saltea şi venea să se scalde în piscină. Toropit de căldura apăsătoare, Malko visa la o gheţărie. Ti-Nam îl luă de mână şi îl obligă să se ridice. Corpul ei călduţ se lipi imediat de al său. Continua să-şi legene braţele în aer ca pe nişte şerpi, iar pupilele negre erau exagerat de dilatate. Văzând că Malko se fereşte, ea se ridică pe vârfuri, îşi scoase *sampot*-ul de pe şolduri şi îi acoperi spatele lui Malko, învelindu-se amândoi în pânză. Simţi prin ţesătura pantalonilor pielea călduţă şi umedă.

Cu o supleţe extraordinară, Ti-Nam începu să danseze un tangou în stil cambodgian, de un erotism nemaiîntâlnit. În timp ce fredona, îl trăgea pe Malko la întuneric. Agresat cu atâta sălbăticie, Malko simţi că se pierde cu firea. În câteva minute, avea să renunţe cu totul la pudoare.

Acest lucru părea că o încântă la culme pe Ti-Nam care se strădui şi mai tare să-l determine s-o violeze pe loc, ascunşi în *sampot.* Printre ţiuiturile din urechi, Malko auzi râsete, înfăşuraţi amândoi în pânză, ofereau un spectacol bizar...

În clipa în care era gata să se lase în graţiile ei, francezul se ridică de pe saltea şi o trase pe Ti-Nam spre el, dezvelindu-l şi pe Malko. El zări pentru o clipă o tufă neagră şi un pântece mic şi bombat, apoi Ti-Nam îl înveli ascultătoare pe francez cu *sampot*-ul şi reluă dansul din buric cu şi mai mare antren. Malko văzu privirea francezului oprindu-se asupra unui singur punct. Trăsăturile se încordară. Încercă să o îndepărteze pe Ti-Nam de el. Dar aceasta se înverşună, balansându-se şi mai tare.

Francezul se opri brusc, înfigându-şi degetele în şoldurile dansatoarei. Era zguduit de nişte spasme suspecte. Izbucnind în râs, Ti-Nam se îndepărtă dintr-un salt şi se înfăşură cu *sampot*-ul. Francezul se aruncă în piscină ca să-şi ascundă ruşinea. Imediat se instală o veselie generală...

Diabolica Ti-Nam făcu o piruetă spre ataşatul militar englez, care rămăsese îmbrăcat, cu gândul să-l supună aceluiaşi tratament. Malko profită de situaţie şi dispăru să-l caute pe Doug Frankel.

Trecu prin mai multe încăperi, dar nu se întâlni cu nimeni în afară

de soţia ataşatului cultural al unei ţări din lumea a treia, îngenuncheată lângă primul secretar al unei ţări democratice. Nici măcar nu îl băgară în seamă.

Urcă scara şi deschise uşa mai multor camere. Dar nu găsi pe nimeni. Se opri în fine în pragul unei încăperi întunecate, luminată numai de o rază gălbuie. Simţi imediat mirosul fad al opiului. Făcu ochii mari şi distinse o siluetă întinsă pe un pat foarte scund, iar un băiat ghemuit pe jos. Auzi vocea peltică a lui Doug Frankel:

— Intraţi şi închideţi uşa.

Americanul îşi scosese ochelarii şi se descheiase la cămaşă. Culcat pe o parte, trase cu nesaţ dintr-o pipă veche, reţinu puţin fumul, apoi îl dădu afară cu un oftat de mulţumire. Îi ordonă ceva băiatului. Acesta îşi luă veşmintele şi dispăru.

Malko îi înţelese brusc atitudinea lui de după masă. Simţea nevoia! Bineînţeles că toate aceste lucruri se găseau în dosarul pe care cei de la CIA îl înmânaseră lui Malko. Dar asta nu conta. Acum era sigur că americanul avea probleme.

— Plecaţi de aici! zise dintr-o dată Doug Frankel.

Malko se îndreptă spre uşă, însă americanul adăugă numaidecât:

— Nu din cameră. Din Pnom Penh. Krom este mai puternic decât noi. Să ne punem cu el este ca şi cum am juca la ruleta rusă. Iar la acest joc, nu se câştigă întotdeauna… Aici, am dat peste ruleta cambodgiană care este la fel de rea. Ştiu de ce v-a trimis „Compania”. Cei de acolo nu au încredere în mine. Se gândesc că tărăgănez prea mult lucrurile. Aşa este. Dar o fac pentru că eu cunosc îndeajuns Asia. Acum ştiu că sunt mult mai puternici decât noi. Dar mai ales, diferiţi! Cum vreţi să-i explic eu unui tip care nu se mişcă de la biroul lui din Washington că palatul mareşalului Lon-Nol din Chamcar-Mon este împânzit de ghicitorii, de magii şi de brahmanii moşteniţi acum de Sihanouk? Nu face un pas până nu îi consultă. Unii dintre ei îi stau la dispoziţie zi şi noapte. Şi că un tip precum Krom crede în magie!

Această discuţie pe întuneric în fum de opiu avea ceva nefiresc.

— Mareşalul este într-adevăr un om superstiţios? întrebă Malko neîncrezător.

— Toţi cambodgienii sunt superstiţioşi, izbucni Doug Frankel. Dar el în mod special. Ştiţi ce a făcut ca să apere oraşul de rachetele comuniştilor? I-a adunat pe toţi ghicitorii şi le-a poruncit să binecuvânteze o movilă de nisip pe care au suit-o într-un elicopter. După aceea, nisipul binecuvântat a fost împrăştiat peste oraş, astfel că nu au existat decât patru sute de morţi. Şi aceia nişte necredincioşi care nu s-au rugat cu mai multă forţă!

Americanul se ridică şi veni lângă Malko suflându-i în nas duhoarea de opiu.

— Vă spun să plecaţi cât mai repede. Pe front, nu-l putem ataca nici

atât pe Krom. Este prea bine păzit, iar scandalul ar fi mult prea mare. Dacă veţi încerca să-i întindeţi o cursă, vă va face oale şi ulcele... De fiecare dată când veţi ridica degetul împotriva lui, va fi ca şi cum aţi răsuci butoiaşul unui revolver numai cu un glonţ înăuntru, îl veţi lipi de tâmplă şi veţi apăsa pe trăgaci. Într-o bună zi, ne vor împrăştia creierii pe toţi pereţii.

Epuizat de lungul discurs. Doug Frankel tăcu. Malko se gândea. Într-o ţară plină de nebuni, trebuia să aplice metode pe măsură.

— Nu voi pleca deloc, spuse el. Sunt sigur că se poate face ceva.

Americanul ridică din umeri, luă de jos un walkie-talkie şi spuse:

— Cum doriţi! Haideţi să bem ceva la *Diplomatic Club.*

Malko se uită la ceas. Era zece şi jumătate.

— Credeam că stingerea se dă la ora nouă...

— Pentru localnici, îl corectă Doug Frankel. Noi avem permise de liberă trecere. Singurul risc este o rafală trasă dintr-un M 16 de un tip nervos...

În clipa în care păşeau pe coridor, dintr-o cameră vecină, care avea uşa întredeschisă, se auziră urlete de femeie întrerupte de rugăminţi înduioşătoare. Din obişnuinţă, Malko se repezi într-acolo şi pătrunse într-o încăpere luminată puternic, dar dădu peste figura schimonosită de durere a frumoasei Maddevi Shivarol, culcată pe o rogojină, prinsă de şolduri de Mali Kuala care stătea lipit de spatele ei, cu o strâmbătură sălbatică şi plină de cruzime ce îi deforma trăsăturile feţei. Fără să se sinchisească de prezenţa lui Malko, el o ridică puţin şi se afundă din nou cu toată puterea în cambodgiană. Ea căscă gura şi ţipă de durere, apoi izbucni în lacrimi. Doug îl trase pe Malko afară.

— Veniţi.

Malko se lăsă antrenat de el, în ţipetele aprige ale tinerei femei. Malaiezul o viola în continuare cu o bucurie sălbatică.

— A găsit ce-a căutat! scrâşni Doug. Kuala este un pederast înveterat, însă ele sunt ca nişte căţele în călduri când se află în preajma lui, în speranţa că îl vor aduce pe drumul cel bun. El se preface că a mers treaba, apoi le foloseşte ca pe bărbaţi...

În momentul în care începură să coboare scara, gazda ieşi din cameră, înfăşurat într-o pânză. Trecu pe lângă ei de parcă nu ar fi existat şi intră în altă încăpere. Dar Malko avu răgazul să zărească un preot budist ras în cap şi cu o robă galbenă ca şofranul. Deci malaiezul era un spirit religios. De data asta nu se auzi nici un ţipăt. Încă îl mai urmăreau hohotele de plâns ale lui Maddevi Shivarol, dezamăgită şi suferindă.

— Pentru că tot vreţi să rămâneţi, zise Doug Frankel, Monivanh ar putea să vă ajute. Ne întâlnim cu ea la „Clubul diplomaţilor”.

*

* *

În sunetul unui „paso-doble” îndrăcit, interpretat de o orchestră din Filipine, vreo cincizeci de perechi se frecau unele de altele într-o zăpuşeală de furnal şi într-o întunecime aproape absolută. Generali, târfe, comercianţi, străini se amestecau într-un ocean de transpiraţie. Erau oameni de toate profesiile, în afară de diplomaţi. Prin urmare, „Clubul diplomaţilor” nu era decât un nume de împrumut destinat să îndepărteze rigorile stingerii obligatorii de la ora nouă.

Rezervat teoretic diplomaţilor, aceştia nici nu catadicseau să pună vreodată piciorul pe aici. Clubul se găsea la parterul unei clădiri enorme, izolate în mijlocul unei grădini, în sudul oraşului, după ce treceai de Bulevardul 19 Martie 1970. La umbra arborilor din grădină aşteptau vreo treizeci de maşini. Toate numai Jeep-uri. Doug Frankel îşi şterse fruntea de sudoare şi se aplecă spre Malko.

— Dacă vreţi o fată, îi cereţi lui mama-san de la bar. Sunt vreo douăzeci care aşteaptă sus…

— Mulţumesc, spuse Malko, neavând chef să-şi cheltuiască banii în farmaciile locale.

— Ia te uită, vine Monivanh, zise americanul.

Micuţa chinezoaică apăru îmbrăcată la fel ca pe front şi se aplecă peste braţul fotoliului lui Frankel. Acesta i-l prezentă pe Malko pe care îl surprinse forţa cu care chinezoaica îi strânsese mâna. Americanul îi mângâie fundul cu gingăşie. Ea râse şi se destinse, apoi începu o lungă conversaţie în chinezeşte cu Doug Frankel, punctată din când în când de exclamaţii, de râsete şi de strâmbături. Americanul îi făcu lui Malko un rezumat, în timp ce ea comanda o oranjadă.

— Se pare că generalul Krom a spus pretutindeni că îmi va pune pielea pe băţ şi îmi va mânca urechile… Că nimic nu îl va putea determina să plece din Chamcar-Mon.

Monivanh îşi luă paharul şi ieşi din acest furnal. Moleşit de căldură, Malko o urmă afară. În grădină era mult mai răcoare şi mai puţin zgomot. Se auzea numai bubuitul îndepărtat al luptelor. Doug Frankel apăru şi el şi se apropie de Malko întrebându-l pe un ton aproape agresiv:

— Aveţi idee cum putem să scăpăm de ticălosul ăsta de Krom?

— Nu cunoaşteţi nici un ghicitor care se învârteşte în anturajul lui Lon-Nol? îl întrebă Malko.

— Nu. Sunt cu toţii nişte şarlatani. Dacă vreţi să cunoaşteţi nişte ghicitori, eu vă voi prezenta pe câţiva. Şi nevastă-mea cunoaşte câţiva.

Simţindu-se stingherit că pomenise de soţie, se întoarse la dans. Malko rămase cu Monivanh. O rafală de mitralieră de calibrul cincizeci păcăni undeva în apropiere. Chinezoaica se uită la el încântată.

— Tovarăşii…

Dar comuniştii nu aveau asemenea arme.

Încurajată, ea îi zâmbi larg şi bâigui:

— Generalul Krom a zis că o să te omoare…

Ea însoţi această minunată veste de un gest semnificativ ce însemna un cuţit care îi tăia gâtul. Engleza ei era mai mult decât slabă, amestecată cu vietnameză şi franceză. Malko zâmbi la rândul lui. Ruleta cambodgiană începea.

CAPITOLUL III

Generalul Oung Krom îndreptă cu delicateţe palele micului, ventilator portabil spre vârful degetelor bărbatului care stătea în faţa lui, imobilizat pe un scaun din fier cu firul de la telefon.

— Ce-a mai spus americanul, Kak? întrebă el cu voce blândă.

Prizonierul slobozi un urlet răguşit, iar ochii negri foarte migdalaţi se umplură de o panică atroce. Figura cu trăsături foarte bine definite se schimonosi de durere, arătându-şi şi câteva cioturi gălbui pe care le mai avea în gură. Kak era un amărât de muncitor, îmbrăcat într-un şort zdrenţuit şi un maiou găurit prin care i se vedeau coastele. Deşi în biroul generalului era aer condiţionat, fruntea lui era plină de broboane de sudoare.

Prizonierul avea mâinile fixate pe masa grea din lemn cu nişte curele din piele, împiedicându-l să facă cea mai mică mişcare. Un soldat îi prinsese degetele depărtate unele de altele tot cu acelaşi sistem. După aceea, îi înfipsese în fiecare deget mai multe ace fine cu gămălie. Apoi, cu delicateţea unui scrib ce scria pe foiţa de pergament, fixase în vârful fiecărui ac câte o foiţă de ţigară. De-abia acum, era pregătit totul pentru supliciu. În momentul în care pornea ventilatorul, suflul elicelor flutura foiţele în toate sensurile, trimiţând aceste mişcări în carnea celui torturat.

Durerea era insuportabilă. Nimeni nu rezista acestui supliciu mai mult de un sfert de oră fără să leşine. Era o metodă vietnameză. De fapt, singurul lucru pe care îl adusese generalul de la vecinii săi pe care îi ura de moarte.

Stând confortabil în fotoliul lui, uitându-se fix la prizonierul pe care îl interoga, rotea ventilatorul cu mişcări uşoare din mână. Bărbatul încercă să se ridice gâfâind, apoi rosti câteva fraze întrerupte de gemete. Generalul Krom clătină din cap nemulţumit. Acest muncitor amărât lucra într-unul din cele patru saloane de fumat opiu care mai rămăseseră în Pnom Penh, a căror patroană era urmaşa faimoasei Mama Choum. Era frecventat de numeroşi diplomaţi străini, printre care se număra şi Doug Frankel care îşi lua întotdeauna acelaşi „boy pipe”. Iar uneori, după ce fuma mai mult, americanul începea să vorbească singur în euforia pe care i-o producea drogul, fără să se gândească o clipă că bietul viermişor ghemuit la picioarele lui nu era pus acolo chiar degeaba. Imediat ce se întorcea cu spatele, oamenii generalului Krom veneau să-l ia pe Kak. Tortura cu ace cu gămălie avea un avantaj enorm: puteau să o ia de la capăt ori de câte ori voiau, fără să lase urme şi fără să ucidă victima. După fiecare „şedinţă”, nefericitul Kak era lăsat liber să se ducă la salonul pentru

fumat. Dar ştia că data viitoare trebuia să spună altceva, ca să scurteze supliciul.

— Străinul blond a venit special ca să mă omoare? repetă cu un aer pofticios generalul Krom.

— Da, da, îl aprobă Kak.

Ar fi spus orice, numai să oprească ventilatorul.

— Când?

— Nu ştiu. Nu ştiu! se jură „băiatul de pipă”.

Ca să aibă conştiinţa împăcată, generalul Krom apropie furios ventilatorul. Dar Kak leşină cu un strigăt sufocat.

Generalul Krom puse jos ventilatorul şi îl opri. După aceea îşi pocni degetele cu nervozitate. Fata care stătea pe o rogojină, ghemuită lângă un paravan chinezesc, se duse să deschidă magnetofonul. Încăperea fu invadată de o melodie ritmată khmeră. Generalul Krom se duse să se întindă pe un pat din lemn plin de pernuţe. Îşi amenajase foarte luxos biroul, cu covoare chinezeşti groase de lână, iar pereţii erau acoperiţi cu lambriuri aurii şi gravuri budiste. Podeaua de abanos era goală în mijloc, ca un fel de ring de dans. Datorită climatizării, în birou domnea o temperatură plăcută. Într-un colţ, sub o prelată, erau îngrămădite opt aparate de radio VHF pe care le furase Krom, dar nu reuşise să le vândă până în prezent.

Închise o clipă ochii ca să guste mai bine muzica. Era priceput în materie.

Fata, îmbrăcată într-un costum de balet regal, începu să danseze sub privirile cambodgianului, plină de graţie, hieratică, resemnată. Odinioară, făcuse parte din trupa de balet regal, iar Sihanouk o onorase uneori cu favorurile sale. Generalul Krom o făcea să plătească acum pentru gloria apusă. După metoda asiatică, desigur.

Kak îşi revenise şi gemea. Generalul ţipă la el ca să tacă. Biroul se găsea în clădirile care găzduiau Divizia întâi de Infanterie. În partea de nord a complexului în care locuia mareşalul Lon-Nol. După ce Kak tăcu, generalul Krom începu să privească evoluţia dansatoarei cu un ochi critic. Dansul clasic khmer era altă pasiune de-a lui.

— Nu faci bine mişcările, îi făcu el observaţie pe un ton sever.

Atunci, dansatoarea se cambră şi mai lent. Generalul îşi trecu nervos mâna prin părul negru şi des. Cu banii din Hong Kong şi din Singapore, putea să se bucure de zile fericite. Însă mândria lui se revolta numai la gândul că putea deveni o persoană nedorită din ordinul CIA. Khmerii erau diferiţi de chinezi, onoarea nu le putea fi cumpărată. Muzica se opri.

Dansatoarea stătu pe gânduri câteva clipe, apoi, văzând că generalul nu se mişcă, se apropie cu paşi mărunţi şi se aşeză pe vine lângă el, având grijă să nu şifoneze costumul foarte scump. Cu ochii plecaţi şi cu mişcări foarte lente, ea începu să-i desfacă centura cu

care erau prinşi pantalonii din pânză kaki, călcaţi impecabil. Ca să-şi completeze reeducarea democratică, generalul Krom îi ceruse fetei să se ducă să ia lecţii de la o vietnameză căreia i se dusese vestea de maestră în felaţie tocmai până la Bangkok.

— Aşteaptă, zise Krom. Pune alt disc.

Ea îl ascultă, apoi se întoarse să-i ofere o mângâiere dulce şi plină de tact.

*

* *

Se auzi o rafală care păcăni rar. Era destul de aproape. Stând în picioare pe veranda „Clubului diplomaţilor”, Doug Frankel păru că nu o aude. Se uita fix în gura lui Malko, care îi propunea o modalitate de a scăpa de generalul Krom. Chinuitoare, asiatică, într-un fel, chiar machiavelică. Americanul spuse râzând:

— S-ar zice că aţi trăit în Asia! La urma urmei, s-ar putea să meargă.

Opiul pe care îl fumase la malaiez acasă, plus cele câteva pipe pe care şi le oferise la salonul unde obişnuia să se ducă, îi provocaseră o stare euforică. Însă Malko simţea că toată greutatea planului se baza numai pe el şi că sprijinul şi entuziasmul lui Doug erau extrem de fragile.

— Veţi avea nevoie de Monivanh, remarcă americanul.

Chinezoaica tăcea, sprijinindu-se de o maşină, puţin mai departe de ei.

— Putem avea încredere în ea?

— Depinde. E cam mitomană şi cam ţăcănită, se îndrăgosteşte la opt zile odată. Dacă vă va iubi, va fi umbra dumneavoastră. Uitaţi-vă la cameramanul neamţ! Nu o plăteşte nici când o ia cu el pe front. Ştie multe şi cunoaşte o groază de oameni. Nu uitaţi că noi suntem albi, iar dumneavoastră nu vorbiţi limba cambodgiană.

— Dar dumneavoastră o vorbiţi, obiectă Malko.

Americanul ridică din umeri.

— Dar sunt alb.

O strigă pe Monivanh. Chinezoaica se apropie de ei cu mersul ei straniu de docher, cu umerii traşi înapoi, cu capul drept, cu bărbia în piept, cu un zâmbet pe buzele groase şi cu o sclipire veselă în ochi. Doug o luă pe chinezeşte.

*

* *

Generalul Krom se lovi cu ceafa rasă de lacul negru al paravanului. Dansatoarea îi înghiţise şi ultimul strop de sămânţă, aplecată cu umilinţă peste el. Lungit pe masa de tortură şi cu privirea fixă, Kak încerca să uite de durere. Se gândea numai la clipa în care opiul îi va

umple plămânii şi îi va alina suferinţa. Îl durea fiecare părticică a corpului. Nu mai suporta.

Soldatul care îl legase se ivi în sfârşit, chemat de soneria invizibilă. Mai întâi, scoase cu delicateţe foiţele de ţigară, apoi acele pe rând şi le aşeză cu grijă într-o cutie de chibrituri. După aceea, desfăcu din strânsoare mâinile prizonierului. Kak rămase nemişcat pe masă câteva clipe, apoi se ridică. Simţea că avea mâinile umflate, deşi nu se vedea. Numai tremuratul uşor nu şi-l putea opri. Mulţumit şi cu ţinuta aranjată, generalul Oung Krom se uită la el. Îi adresă un zâmbet crud, dar totodată blajin:

— Pe curând, Kak.

Angajatul se lăsă îmbrâncit afară de soldatul care nu scoase o vorbă. Începuse deja să simtă groaza. Nici măcar nu putea să se ascundă de călăul său. Pnom Penh-ul era încercuit. Dacă s-ar fi dus în tabăra comuniştilor, ar fi fost şi mai rău!

Îndată ce uşa fu închisă, generalul Krom o împinse cu genunchiul pe dansatoare. Aceasta se ridică, făcu o plecăciune, puse alt disc cu muzică khmeră şi ieşi. Rămas singur, cambodgianul îşi aprinse o ţigară şi se adânci în gânduri. Ajunsese în postul pe care îl ocupa datorită şireteniei, curajului şi servilismului, însă nu era lipsit de subtilitate.

Şeful CIA la Pnom Penh reprezenta pentru el un pericol de moarte. Americanii erau foarte puternici. Datorită lor, Cambodgia mai supravieţuia încă. Fără ajutorul lor, comuniştii ar fi preluat puterea în zece minute şi ar fi putut să-l strivească pe generalul Krom într-o secundă. Însă americanii erau nişte imbecili care credeau în nenumărate chestii inutile. Cu toate astea, venirea aici a străinului blond, a aşa-zisului trimis al US Aid, însemna într-o oarecare măsură că CIA se hotărâse să acţioneze. Generalul Krom avea totuşi puţin avans şi trebuia să profite de el. Apăsă pe butonul soneriei secrete, iar băiatul-soldat apăru imediat.

— Phuong este aici?

— Da.

— Du-te şi cheamă-l.

Tocmai luase o hotărâre. Trebuia să lovească primul. Îl ratase pe Doug Frankel fiindcă acţionase sub imperiul mâniei. De data asta însă, va acţiona cu mai multă subtilitate ca să lase loc şi negocierilor. Să-l omoare pe Doug Frankel, risca să se întoarcă împotriva lui. Mareşalul Lon-Nol era versatil şi depindea în totalitate de americani ca să supravieţuiască… Se auzi o bătaie în uşă, iar el strigă să intre. Uşa se deschise şi în prag apăru Phuong.

Generalul Krom reuşi să-şi ascundă repulsia zâmbindu-i creaturii care se îndrepta spre el. Phuong semăna cu păianjenii imenşi care ieşeau în sezonul ploios din malurile fluviului Mekong… Nu avea mai

mult de şaptezeci de centimetri înălţime. Cu câţiva ani în urmă, suferise de poliomielită şi din cauza asta, picioarele lui rămăseseră curbate şi nu se mai putea folosi de ele. Se deplasa târându-se ca un crab, sprijinindu-se în mâinile extraordinar de musculoase. Dar întotdeauna era pe fază ca să evite o lovitură sau să dea el una. Era animat de o ură şi o răutate fără limite. Crescuse singur la periferia Siemreap-ului. Părinţii lui îl abandonaseră discret pe o grămadă de gunoi, după ce se îmbolnăvise. Pe atunci, avea doar opt ani. Supravieţuise furând de la turişti, cerşind un pumn de orez şi luptându-se cu vagabonzii, adunând în suflet multă ură. Cu trei ani în urmă, când comuniştii au ocupat templele de la Angkor, o unitate a trupelor guvernamentale l-a adoptat drept mascotă. Ca să se distreze, soldaţii trăgeau aproape de el cu un M 16 şi râdeau când se apăra sărind foarte repede aşa cum putea. Generalul Krom îl văzuse şi îi admirase sângele rece. Apoi îl luase în Jeep-ul său.

De atunci, pentru câţiva rieli, Phuong devenise omul bun la toate. Când infirmul nu se învârtea prin Phnom Penh în căutare de informaţii, dormea liniştit într-un colţ pe un vraf de cârpe.

Aştepta ordine de la stăpânul său cu torsul dezvoltat strâns în cămaşa din pânză, sprijinindu-se în mâinile puternice, cu pielea feţei foarte închisă la culoare şi cu ochii negri şi ficşi ca ai unei păsări de pradă. În ciuda handicapului său, se simţea totuşi puternic fiindcă îl slujea pe generalul Krom. După el îl trimisese pe bietul Kak. Îl huiduise tot drumul, spunându-i amănunţit câte suferinţe îndurase el, în timp ce Phuong se delecta cu ţipetele lui.

— Am nevoie de tine, zise generalul Krom.

Phuong zâmbi servil, copleşit de importanţa lui. Generalul îşi ascunse cu greu repulsia, fixându-l pe bietul păianjen care stătea pe splendida duşumea de abanos unde dansase balerina puţin mai devreme.

— A venit spiritul la mine şi mi-a spus că mă paşte un mare pericol, începu el. Trebuie să-l implor să…

Phuong clătină cu gravitate din cap. El nu credea în „viziunile” generalului Krom, dar acest lucru făcea parte din ritual. Îşi scărpină piciorul sucit. Avea să-şi verse ura aprigă asupra victimei pe care i-o va desemna generalul.

*

* *

Malko abia reuşi să scape de Monivanh. Stătuseră strâns lipiţi unul de celălalt în căldura apăsătoare de la „Clubul diplomaţilor”. Chinezoaica îl trimisese pe cameramanul ei mai departe ca să privească felul în care dansa cu Malko. Într-un întuneric aproape total, perechile se iubeau practic în picioare.

— Să plecăm, propuse Malko.

Doug Frankel scoase un teanc enorm de bani, reprezentând cea mai mare captură cambodgiană de cinci sute de rieli – optzeci de centi americani – din cauza inflaţiei galopante. Acest lucru îl obliga să care cu el teancuri uriaşe de bancnote. Monedele nu mai existau de mult.

Ieşiră în grădină. Doi soldaţi se chinuiau să urce într-un Jeep un colonel cambodgian beat mort. „Clubul diplomaţilor” se închidea între unsprezece şi miezul nopţii. Monivanh, Malko şi Doug Frankel se îndreptară către maşina blindată a americanului. În timp ce mergeau paralel cu zidul, chinezoaica se încordă brusc şi strigă. Arătă cu mâna un colţ mai întunecat... Malko distinse la început doar o pată neagră. Monivanh se aplecă, luă o piatră şi o aruncă cu toată puterea în pata întunecată.

Se auzi un ţipăt ascuţit, iar pata se deplasă imediat, apăru o clipă în lumină, apoi fugi pe lângă zid. Monivanh mai aruncă o piatră. Se auzi din nou un vaiet ascuţit.

— Opriţi-vă! zise Malko.

Îl văzuse pe infirmul cu picioarele răsucite. I se făcuse greaţă. Monivanh rosti o frază lungă în cambodgiană, pe care Frankel o traduse:

— Spune că este un spion al generalului Krom. Este foarte periculos.

— Dar e infirm! protestă Malko.

Chinezoaica clătină din cap, urmărind cu privirea păianjenul care se îndepărta şi se pierdea în întuneric. Cuvântul „infirm” nu făcea parte din vocabularul ei. Pentru ea, un duşman era tot un duşman.

Maşina americanului ajunsese în apropiere de poarta cu grilaj de la intrare, pe strada pustie. Mai făcură câţiva paşi pe jos. Malko era încă impresionat de apariţia lui Phuong. El alcătuise un plan care evita vărsarea de sânge şi spera să se poată ţine de el. Nu îl încânta gândul că fiecare piatră a castelului său din Liezen era impregnată cu sânge ca un burete. El visase doar să ducă o viaţă liniştită şi mondenă de alteţă serenisimă, împărţindu-se între apetisanta lui logodnică şi activităţile demne de un prinţ autentic ce se trăgea din vechea nobilime austriacă, nu să se pomenească o dată cu fiecare misiune într-o baie de sânge. Trist capriciu al soartei.

De data asta, era hotărât să ducă la bun sfârşit evicţiunea generalului Oung Krom fără vărsare de sânge, chiar dacă era puţin cam complicat...

Adâncit în gânduri, îşi dădu brusc seama că Doug Frankel nu mai era în spatele lui. Rămăsese pe loc la câţiva paşi mai încolo, uitându-se la o maşină parcată sub coroana unui copac. În acelaşi timp, auzi un zgomot neobişnuit, metalic, ca scârţâitul ritmic al unor arcuri. Se întoarse intrigat. Americanul parcă se transformase într-o stană de

piatră. Malko se uită în direcţia în care privea şi Frankel.

O maşină masivă de fabricaţie americană era parcată sub copac, dar ceva se mişca pe capotă. Uitându-se mai bine, Malko distinse nişte picioare şi nişte mâini, apoi o pereche de „rangers” agăţaţi în antena radio. Femeia era culcată pe spate, cu capul sprijinit de parbriz. Malko zări o coamă bogată de păr. Ea gâfâia şi îşi legăna capul în toate părţile sub asaltul partenerului care stătea deasupra, sprijinindu-se cu mâinile de capotă. Ca să nu alunece, ea îi cuprinse şoldurile cu picioarele.

Nici unul dintre ei nu se dezbrăcase. Rochia femeii se ridicase până la brâu. Malko înţelese la ce se uita Doug Frankel.

De fiecare dată când partenerul o strivea de tabla capotei, suspensiile maşinii scârţâiau. Văzându-şi de treabă, cei doi nici nu îi observară. Era mult mai plăcut să faci dragoste în răcoarea nopţii decât în etuva de la „Clubul diplomaţilor”.

Fără să se mişte din loc, Doug Frankel întoarse capul spre ei.. Privirea de după lentilele ochelarilor era imobilă. Şuieră printre buzele subţiri:

— E nevastă-mea.

CAPITOLUL IV

Malko realiză deodată că îi strângea cu putere braţul americanului. La câţiva metri de ei, cuplul îşi vedea de treabă, ca şi cum ar fi fost pe altă lume. Monivanh se oprise şi ea locului, cu o figură dezaprobatoare. Malko zări pe capotă coapsele pline şi albe, strânse în jurul şoldurilor unui bărbat destul de plăpând. Acesta se opri brusc, ascuns de parteneră şi slobozi un mârâit din gâtlej. Femeia întoarse capul spre grupul care îi privea. Malko era sigur că îi vedea. Dar nu se desprinse de bărbat.

Ca un automat, Douglas Frankel se lăsă tras de Malko. Nu se întoarse, dar îşi târa picioarele de parcă nu voia să plece de acolo. Malko se simţea îngrozitor de jenat. Acest incident arunca o lumină nouă asupra comportamentului şefului Centralei din Pnom Penh. Raportul de la Washington nu sufla o vorbă despre situaţia conjugală a americanului. Observaţia plină de venin a francezului în momentul când plecau de la malaiez îi reveni în memorie. Doug Frankel ajunsese batjocura Pnom Penh-ului... Brusc, i se făcu milă de american. Acesta veni lângă maşină, îl trezi pe şofer şi se lăsă greoi pe bancheta din spate. Malko se aşeză lângă el, iar Monivanh lângă şofer.

— Vă las la hotel, îi spuse el lui Malko.

Maşina demară. Imediat, Doug Frankel începu să vorbească în chineză cu Monivanh pe un ton sacadat. Aceasta îi răspundea monosilabic. Ajunseră pe esplanada cu care se termina imensul Bulevard 19 Martie 1970 – fosta arteră Sihanouk. Un tanc sovietic T 52, stricat şi ruginit, atins de obuzele khmerilor roşii, era abandonat pe un refugiu. În loc să meargă drept, maşina vră pe Bulevardul 19 Martie, care străbătea oraşul de la est la vest. Frankel se întoarse spre Malko:

— Soţia mea nu s-a simţit bine în Asia. A devenit nimfomană. Şi eu sunt slab. Ar fi trebuit să o trimit în America, dar nu am avut curaj. Prin urmare, o las să facă ce doreşte. Dacă se întoarce sau nu... Peste câteva luni. Voi pleca de aici... Nu ştiam că în seara asta s-a dus la club. Încercăm să nu ne întâlnim... îmi pare rău.

Nu prea avea de ce. Malko era mai degrabă uimit. Poate că americanul găsise puterea să nu se piardă cu firea.

— Aţi fi putut să interveniţi adineauri, îi sugeră el.

Doug Frankel clătină din cap cu tristeţe.

— Ar fi fost în stare să-mi tragă o palmă. A mai făcut-o o dată în public. Atunci s-a culcat cu un tip chiar sub ochii mei... (Oftă. Era un oftat trist, din suflet). Când am văzut-o din nou în seara asta, mi-a venit o idee.

Malko se simţi dintr-o dată stânjenit.

— Ce idee?

Douglas Frankel se uită la el cu o privire de gheaţă.

— Tipul care o punea cu Liz… Este căpitan în armata aerului. Pilot.

Malko nu îndrăzni nici să-l aprobe, nici să-l contrazică. Poate că trebuia ca Doug să ajungă la capătul puterilor ca să se regăsească. În maşină, se făcu linişte. Străbătură nesfârşitul bulevard Monivong care nu se mai chema aşa. Toate numele fuseseră schimbate de regimul Lon-Nol, însă oamenii foloseau în continuare denumirile vechi… Maşina se strecura pe străduţe din ce în ce mai înguste şi se opri în faţa unei cabane pe piloni, construită în stil khmer, în mijlocul unei grădini.

— Vă las, spuse Doug. Ne vedem mâine dimineaţă la ambasadă.

Monivanh coborî şi se aşeză lângă Malko. Scările din lemn trosneau sub paşii americanului. Monivanh râse încetişor.

— Ca Mama Choum…

Mama Choum fusese până în 1970 cel mai cunoscut salon de fumat opiu din sud-estul Asiei… După moartea ei, una dintre asistente preluase clientela. Starea de necesitate nu împiedica deloc afacerile… Dar era totuşi secret. Trebuia să arăţi o legitimaţie… Era ciudat să circuli într-un oraş pustiu, mort. Şoferul frână brusc. Câţiva soldaţi baricadau bulevardul, lângă un buncăr făcut din saci cu nisip. Se apropiară de vehicul, cu feţe dure şi armele îndreptate spre ei.

Fără măcar să se uite la pasageri, ei îl forţară pe şofer să coboare şi îl controlară. Atunci, Monivanh sări din maşină şi începu o lungă discuţie cu ei, în timp ce şoferul le arăta permisul de liberă trecere. Încăpăţânaţi, soldaţii nici nu se uitară la el. Cum şoferul se prefăcu că vrea să se urce la volan, unul dintre ei îşi armă M 16 cu o figură ameninţătoare… Aici li se înfunda. Era o idioţenie să se lase omorâţi de nişte soldaţi din trupele guvernamentale chiar în centrul Pnom Penh-ului. Malko lăsă geamul în jos.

— Ce se întâmplă?

— O mică problemă, spuse Monivanh. Vor bani.

— Cât?

Ea îi arătă pe degete.

— Cinci mii de rieli.

Malko se dădu jos din Fury şi scoase din buzunar un teanc de bani. Imediat, totul se rezolvă ca prin minune exact în clipa în care un proiectil trasor lumină cerul deasupra mlaştinilor de la vest. Unul dintre soldaţi zâmbi larg.

— Comuniştii…

Se retraseră mulţumiţi la întuneric să-şi împartă prada. Maşina demară încetişor.

— *Number ten!* comentă Monivanh în jargonul ei.

În Asia, această expresie consacrată exprima dispreţul total. Comuniştii şi blenoragia erau *number ten.*

— O cunoaşteţi pe Liz Frankel? o întrebă Malko.

Chinezoaica râse jenată.

— Da, da… *Number one.*

Această expresie era opusul celei de dinainte…

— În orice caz, nu este o pudică.

Monivanh nu părea ofensată de scena la care asistaseră la „Clubul diplomaţilor”… Malko insistă, folosind în mod deliberat un limbaj simplu.

— Se duce mereu cu alţi bărbaţi?

Monivanh dădu din cap în semn că da, apoi adăugă:

— Domnul Frankel, prea multe pipe. Treizeci, patruzeci într-o zi. Niciodată cu doamna. Opiul nu bun pentru ceaca-paca…

Făcu o pauză, apoi continuă:

— Doamna Frankel, la fel ca Ti-Nam. Bărbat bătrân. S-a măritat pentru paşaport.

Malko îşi aduse aminte de serata malaiezului. Ti-Nam îşi oferea anumite compensaţii. Hotărât lucru, viaţa în Pnom Penh nu era prea rea, chiar şi în vreme de război… Rămaseră tăcuţi până când maşina ajunse în curtea hotelului *Pnom*.

— Bună seara, spuse Malko. Pe mâine.

Monivanh se prefăcu că nu a auzit. Urcară peronul hotelului. Vreo şase angajaţi jucau „dame” în holul întunecos. Malko avea cheia la el. Se duse la lift, iar chinezoaica veni în urma lui. Deodată mârâi ceva şi îl trase de mână ca să-i atragă atenţia.

— Fiţi atent!

Malko zări sub o masă ceva care se mişca şi se lipi de perete. Monivanh suflă înfuriată:

— Phuong!

Infirmul se ascunse în întuneric precum un monstruos păianjen otrăvitor. Malko deschise uşa liftului. Era atât de obosit Încât nu se mai speria de Phuong. Monivanh nu mai insistă.

Coridorul ca de catedrală era pustiu. Prin ferestrele deschise, se auzeau rafalele de mitralieră dincolo de Tonle-Sap. Monivanh se strecură uşurel în cameră, în spatele lui Malko. Epuizat, el intră în baie ca să-şi facă un duş. Când ieşi, ea stătea întinsă în pat, goală-goluţă şi citea o revistă. El observă corpul ciudat, cu picioare puţin cam groase şi umeri de docher. Numai părul lung şi negru îi mai îndulcea puţin făptura. Înălţă capul şi îi zâmbi lui Malko.

Se vedea cât de colo că acest lucru făcea parte din contractul de asistenţă tehnică pe care îl semnase… Nu cuteză să spună nimic. Când se întinse lângă ea, chinezoaica îi mângâie pieptul încetişor, urmând linia coastelor.

— *Number one!* făcu ea.

Mâna îi coborî tandru spre pântece. Malko oftă cu sinceritate.

— Nu mai pot...

Monivanh mai insistă puţin, apoi se culcă pe o parte uimită şi vexată. De obicei, albii se năpusteau la asiatice din prima zi. Ea îl contemplă pe Malko şi se gândi că probabil era obosit... însă ei nu îi plăcea să adoarmă fără să facă dragoste. Se ridică şi se îmbrăcă. Slavă Domnului că ştia unde să-l găsească pe cameraman. Dacă nu fumase prea multă ganscha, o va satisface. Simţea nevoia să se asigure imediat că mai avea încă putere de seducţie...

*

* *

Climatizorul îşi dădu duhul cu un scrâşnet jalnic. Doug Frankel trase o înjurătură îngrozitoare.

— Iar s-a stricat! Porcăria aia de grup electrogen nu e destul de puternic pentru chestia asta.

Malko simţea deja zăpuşeala apăsându-i pe umeri. Dormise buştean şi acum se simţea bine. Şeful centralei arăta destul de bine, numai că avea pungi mari sub ochi. La opt fix, maşina lui Frankel venise să-l ia pe Malko de la hotel. Traficul pe Monivong era îngrozitor din cauza sutelor de tricicluri care se transformaseră în transport în comun şi degajau un fum albăstrui şi înecăcios. Orice khmer s-ar putea asfixia. Când ajunseră în faţa Ambasadei SUA, Malko crezu că se află lângă Zidul Atlanticului. De jur-împrejur era protejată de un povârniş golaş. Nici o maşină nu avea dreptul să staţioneze în faţă. Nici pietonii nu aveau voie să treacă pe trotuar. De asemenea, ambasada era înconjurată de un gard înalt cu grilaj. Iar pe trotuar, staţionau mai mulţi soldaţi cambodgieni înarmaţi până în dinţi. Biroul şefului CIA se afla la primul etaj. După ce trecură de trei uşi blindate şi de sala Cifrului, Doug Frankel închise în urma lui Malko uşa care separa biroul de secretariat. Văzându-le pe cele două încântătoare femei khmere, americanul comentă:

— Sunt sigur că îi informează pe cei de dincolo...

Un walkie-talkie imens era aşezat pe birou. Doug i-l întinse lui Malko.

— Să nu-l lăsaţi niciodată din mână. Este legat în permanenţă de serviciul de securitate al ambasadei. Şi ceilalţi două sute de membri sunt conectaţi. În caz de lovitură de stat, de atac al comuniştilor sau de subversiune, urmaţi orbeşte instrucţiunile pe care vi le vor da. Dacă situaţia se va înrăutăţi, vom fi scoşi din Pnom Penh de mai multe elicoptere... Codul dumneavoastră este „Staţia 46”.

Malko se uită la imensul walkie-talkie.

— Vreţi să spuneţi că trebuie să-l car tot timpul după mine?

— Chiar şi atunci când trageţi din pipă sau când vă duceţi la o târfă,

spuse americanul. Acum veniţi să vă arăt ceva.

Îl trase pe Malko la fereastră.

— Uitaţi-vă pe partea cealaltă a bulevardului.

Malko zări un imens gard de sârmă ghimpată, nişte clădiri protejate de saci cu nisip, iar din doi în doi metri era montată o mitralieră şi baterii întregi de arme aşezate la intersecţii. Un copil stătea călare pe o ţeavă de tun. Toată această desfăşurare de forţe era destinată să apere un parc plin de verdeaţă presărat cu clădiri pe un perimetru de aproximativ patru sute de metri.

— Acesta este Chamcar-Mon. Aici locuieşte mareşalul Lon-Nol, împreună cu familia, cu ghicitorii şi cu tot anturajul, îl informă Doug Frankel. Şi este apărat de Divizia întâi de Infanterie. (Tăcu, apoi adăugă în şoaptă) Sper că Shivarol, căpitanul, va ochi bine, altminteri...

În timp ce contempla clădirile presărate prin parcul-fortăreaţă, Malko se întrebă deodată dacă planul său de eliminare a generalului Krom nu era absolut nebunesc... Cu toate astea, ideea îi plăcuse americanului... Acesta se întoarse la birou.

— Am mai reflectat la această problemă, zise el.

Despături un plan făcut de un arhitect şi îl puse pe birou.

Era Chamcar-Mon cu toate clădirile lui. Doug Frankel puse arătătorul pe un dreptunghi.

— Aici este locul unde locuieşte mareşalul Lon-Nol. Este o vilă în stil colonial cu două etaje. Acoperişul plat a fost consolidat cu pulbere de oţel şi o şapă de beton. Majoritatea timpului, mareşalul şi-l petrece la parter, dar nu se culcă două nopţi la rând în acelaşi dormitor. Acum îşi construieşte în parc o clădire care va rezista proiectilelor trase dintr-un tanc B 52. Vila este înconjurată de un gard cu grilaj înalt de opt metri ca să o protejeze de grenade şi de rachete... Lon-Nol nu se plimbă niciodată prin parc. De altfel, de când suferă de hemiplegie, se deplasează foarte greu. Practic, nu se mai duce nici până la clădirea care adăposteşte Consiliul de Miniştri, cu toate că se află doar la treizeci de metri de vila lui, care este mereu goală... Peste tot sunt amplasate mitraliere şi tunuri antiaeriene, însă, cum khmerii roşii nu dispun de aviaţie, soldaţii nu prea au ocazia să se antreneze. Ar fi în stare să rateze şi un zmeu care pluteşte la o sută de metri. Un avion care ar veni de la Mekong, zburând la patru sau cinci sute de picioare, ar avea tot timpul să nimerească ţinta fără nici un risc.

— Dar mi se pare perfect, spuse Malko.

Începu să simtă deja emoţia acţiunii. Era un lucru fascinant să-i ataci pe cei mai puternici decât tine. Nu-l simpatiza deloc pe generalul Oung Krom. Şi-l imagina ascuns după gardul de sârmă ghimpată şi după sacii cu nisip. Îmbogăţindu-se pe zi ce trece cu ajutoarele aduse de americani, în timp ce săracii mureau de foame...

Dar planul pe care îl gândise nu avea să fie uşor de pus în aplicare. Mai conţinea şi unele elemente destul de şubrede. Dar cel mai periculos lucru era reacţia lui Krom în ceea ce îl privea pe el... Se putea ajunge la o formă extrem de violentă şi definitivă...

Doug Frankel îşi scosese ochelarii şi se aşezase în fotoliu. Parcă îmbătrânise brusc cu douăzeci de ani. Malko îşi spuse că noaptea trecută fusese o grea lovitură pentru el... Ca şi cum i-ar fi ghicit gândurile, americanul spuse ca pentru sine:

— S-a întors la şase dimineaţa... Mi-a spus că a prins-o ora stingerii şi că a dormit la nişte prieteni.

Malko lăsă privirea în pământ.

— Sunteţi sigur că vreţi să-l alegeţi pe acel pilot? Poate să complice lucrurile...

Doug îşi puse ochelarii şi dădu din cap.

— Nu. Liz mi-a făcut atâtea porcării. Acum trebuie să-mi facă un serviciu. Ştiu cum să-l iau pe căpitanul Shivarol. Are o viaţă prea plăcută ca să nu vrea să o păstreze. Socrul lui este general, deci nu va merge niciodată pe front. Şi are o soţie fermecătoare, Maddevi...

— Într-adevăr, este minunată, îl aprobă Malko.

Buzele subţiri ale americanului se strâmbară cu un fel de amărăciune.

— Este mai mult singură. Uch îi spune că se duce pe front şi se regulează cu toate târfele din Pnom Penh. Are maşină, bani şi timp. Atunci, face şi ea la fel. Alaltăseară, credeam că bombardează Oudong, dar el îmi regula nevasta. El ştie că Maddevi nu va pune în veci piciorul la „Clubul diplomaţilor". Acolo sunt doar curve.

Râse cu ferocitate.

— De data asta va pleca pe front. Îi voi face o ofertă pe care nu o va putea refuza. Lăsaţi-mă să vorbesc cu el. Ca să-l ajut să se hotărască, îi voi face un mic dar. Vreo două camioane pline cu obuze de calibrul 105 pe care o să le vândă celorlalţi cu opt milioane de rieli de camion. Este o nadă bună, nu-i aşa?

Malko avu senzaţia că nu a auzit bine.

— O să le livraţi khmerilor roşii obuze de calibrul 105?

Şeful centralei aprobă din cap.

— Asta nu va schimba cu nimic situaţia... Douăzeci şi cinci la sută din tot ce dăm noi va trece în tabăra cealaltă. De ce credeţi că toate convoaiele din Saigon se întorc la Mekong fără să sară unul în aer? Pentru că noi le-am dat nouăzeci de tunuri de 105 trupelor guvernamentale. Ceilalţi, le-au „şterpelit" în mod oficial patruzeci şi şapte. În realitate, există mereu câte o înţelegere... Alaltăieri, am descoperit că un post din apropiere de Kampot a fost aprovizionat de un convoi de cincisprezece camioane. Un post cu treizeci de soldaţi... Dar ei aveau nevoie doar de două. Restul camioanelor mergeau la

ceilalţi. Cu două camioane în plus sau în minus, tot nu se schimbă mare lucru. Am aflat că, deja khmerii roşii au recuperat şase mii de obuze de calibrul 105…

Malko rămase tăcut. Războiul acesta era foarte ciudat… CIA îi aproviziona pe khmerii roşii, deşi ştia că nu făcea bine. Dacă Congresul ar afla acest lucru, risca să facă mai multe infarcturi la rând.

— Nu se poate face nimic? întrebă Malko.

— Nimic, răspunse Doug Frankel. Puteţi să mă credeţi pe cuvânt. Sunt în sud-estul Asiei de douăzeci şi doi de ani. I-am văzut pe rând pe chinezii din Kuomintang, pe vietnamezi, pe laoţieni şi pe cambodgieni vânzându-şi armele duşmanilor. Singura diferenţă este că acum o ştim… Când un general vine la mine şi îmi cere bani pentru cei patru sute de soldaţi ai săi, eu îi dau. Dar i-am spus: „Bine. Uite, pentru cei patru sute de tipi. Dar vreau ca din ei, două sute să se halească într-adevăr.” Este limbajul pe care îl înţelege, căci din cei patru sute, o sută au murit, dar el continuă să le mănânce solda, iar alţi o sută conduc triciclurile prin Pnom Penh, dându-i şase mii de rieli pe lună ca să-şi apere pielea… în toată ţara lucrurile merg astfel şi toată lumea o ştie. Nu este un lucru neobişnuit să propui oricui orice.

Epuizat de căldură şi de atâta vorbit, americanul tăcu. Malko începea să creadă că în ţara asta plină de ţicniţi, planul său era şi el absolut dement.

— Bine. Pentru moment, avem nevoie de un pilot, de un avion, de bombe şi de un contact în tabăra adversă. Plus trei „urşi-spălători”…

— Vom obţine toate astea, zise Doug Frankel, chiar dacă va trebui să le răsucim un pic mâinile.

— Chiar credeţi că Shivarol va accepta să bombardeze Chamcar-Mon? îl întrebă Malko. Îşi blochează toate căile de acces.

Americanul zâmbi puţin cam răutăcios.

— Nu neapărat. Depinde de felul în care îi sunt prezentate lucrurile… Va fi cu siguranţă încântat să devină şeful flotei aeriene a viitorului guvern… Şi nu îl văd decât pe el în stare să ne facă rost de un T 28 aparţinând armatei cambodgiene.

Malko se ridică. Era ora pentru odihnă. Mai resimţea şi acum decalajul de fus orar. Doug Frankel îi întinse imensul talkie-walkie.

— Nu uitaţi să-l luaţi nici la piscina de la hotel. Oricum, cei interesaţi ştiu deja cine sunteţi. Nu păreţi omul care să se ocupe de refugiaţi.

— Dar ce par a fi? îl întrebă Malko ofensat.

Americanul se uită în ochii lui aurii cu o ironie rece.

— Să ucideţi sau să fiţi ucis, răspunse Doug Frankel.

CAPITOLUL V

Monivanh se cufundă cu voluptate în apa aproape rece din cadă. Numai capul îi ieşea din spuma albă şi abundentă. Amanţii ei străini îi deschiseseră gustul pentru acest rafinament rar întâlnit la Pnom Penh. Chinezoaica închise ochii încercând să distingă tunurile care bubuiau în depărtare, zgomotul lor amestecându-se cu cel al circulaţiei de pe drumul spre aeroportul Pochentrong... Distinse câteva obuze de o sută cinci dinspre Oudong. Avea o percepţie extraordinară a distanţelor. Prin simplul fapt că asculta, putea să ştie dacă frontul avansase sau se retrăsese...

Uşa băii era deschisă şi putea vedea ferestrele dormitorului care dădeau direct în grădina vilei părinţilor ei. Acum erau plecaţi la Singapore cu afaceri. Chinezii credeau în victoria khmerilor roşii şi îşi luau anumite măsuri de prevedere.

Bucătarul plecase la piaţă, iar liniştea se aşternuse în casă. Monivanh profita din plin de singurătate. Îi plăcea la nebunie această vilă imensă, izolată pe un drumeag perpendicular pe şoseaua spre aeroport. Zgomotul circulaţiei ajungea până la ea. Erau din ce în ce mai multe vehicule. Deşi era război, la Pnom Penh nu existau restricţii. Cambodgienii se descurcau întotdeauna. Monivanh trase spre ea un balon mare de spumă şi îl înţepă cu degetele. Baia o relaxa. Scoase din apă piciorul stâng, îl ridică şi îl examină. Pe coapsă avea o vânătaie enormă.

Noaptea trecută, după ce plecase de la Malko, îl găsise pe cameraman. Fumaseră ganscha până la şase dimineaţa, iar ochii li se înroşiseră atât de tare din cauza drogului, încât nu au mai putut distinge nici un lucru din încăpere. Atunci, cameramanul o posedase cu o brutalitate neaşteptată chiar pe rogojina pe care fumaseră, turtind-o şi chinuind-o. El terminase foarte repede, nelăsându-i şi ei timp să savureze plăcerea, însă îi fusese recunoscătoare neamţului fiindcă o dorise cu atâta patimă. Trebuie să fi suferit o frică atroce pe front în ziua aceea. De fapt, era singurul lucru care reuşea să-i trezească simţurile adormite, în afară de consumul regulat de ganscha. O dată, pe front, când ea mergea în urma lui, îşi dăduse seama că nici măcar nu auzea gloanţele care îi şuierau pe la ureche... Atunci, Monivanh se gândi cu tristeţe că, într-o bună zi, va muri astfel, fără să audă obuzul care îl va sfârteca. Dar aşa e viaţa, în Cambodgia oamenii mureau cu uşurinţă.

Chinezoaica era fatalistă. Câteodată, ea se ducea pe front din plăcere, doar ca să-şi conducă un amant, corespondent de război. O forţă obscură căreia nu-i putea rezista o împingea către europeni,

către acei străini care îşi riscau viaţa în ţara ei de adopţie. Încorsetată de nişte părinţi xenofobi şi conservatori, Monivanh îşi suplinea nevoia de afecţiune îndrăgostindu-se rând pe rând de toţi acei masculi slăbănogi şi hămesiţi, care îşi riscau viaţa pentru treizeci de dolari pe săptămână. Din pudoare, ea nu le cerea nici un ban, decât atunci când nu avea încotro, deoarece părinţii ei îi tăiaseră toate resursele, doar-doar se va întoarce la Singapore... Aşa încât, se gândise să-şi valorifice favorurile.

Climatizorul începuse să răcorească mai puţin, apoi rămase brusc în pană. Asta se întâmpla de zeci de ori pe zi. Zgomotul circulaţiei se auzea mai clar. Ferestrele dinspre grădină zăngăniră. Ea se ridică din spumă şi orientă uşurel oglinda de deasupra chiuvetei în aşa fel încât să vadă camera de alături. Apoi, la fel de lent se lăsă în spumă până la gât, fără să-şi ia privirea din oglindă, cu faţa crispată şi ochii nemişcaţi ca o şopârlă. Îl pândea pe bărbatul care străbătea încăperea fără zgomot.

Avea o figură banală, rotundă, de tânăr şi purta uniforma verzuie de militar. Era desculţ şi avea în jurul capului banderola roşie a trupelor de elită. La gât purta un fular cumpărat de la un preot budist de la pagodă. Ţinea cu ambele mâini, îndreptat în faţă, un AK 47 fabricat în China, cu baioneta lungă şi subţire şi încărcătorul curbat, gata să tragă.

Se îndrepta direct spre baie. Monivanh simţi imediat că nu era un soldat dezertor de care Pnom Penh-ul era plin. Trecuse pe lângă pantalonii ei aşezaţi pe un scaun, dar nici măcar nu scotoci prin buzunare. Bărbatul venise special să o ucidă fie înjunghiind-o, fie împuşcând-o de aproape.

Mai avea de parcurs doar cinci metri până să ajungă în baie. Nu se grăbea, prin urmare, se informase mai înainte. Ştia clar că bucătarul pleca la cumpărături în fiecare zi la aceeaşi oră. Monivanh simţi o ciudată senzaţie de detaşare, de parcă nu ar fi fost ea în cauză. Ea îl studie pe ucigaş. Transpira, iar muşchii pieptului se vedeau prin cămaşa descheiată. Şi el se temea, căci nu era un ucigaş de profesie, ci un biet om care acceptase acest lucru pentru câteva mii de rieli.

Din instinct, se cufundă în cadă până la bărbie, de parcă spuma ar fi putut să o apere. Toţi muşchii erau încordaţi şi nu slăbea o clipă uşa din priviri.

*

* *

Ucigaşul intră repede pe uşă şi se opri chiar lângă cadă. Rămăsese blocat când dădu de ochii negri ai lui Monivanh. Timp de câteva secunde, se pierdu, înnebunit. Se aşteptase să audă ţipete, la gesturi de apărare, la groaza din ochi. Nicidecum la această privire neagră, de gheaţă, fixă şi netulburată. Capul ei ieşit din spumă îl surprindea.

Monivanh stătea atât de nemişcată încât părea moartă. Îl privea fix pe bărbat, fără să-l slăbească o clipă şi nu scotea un sunet. Acesta respira adânc, încercând să câştige teren. Era un lucru prostesc fiindcă avea în mână o armă ucigaşă cu care putea să o ciuruiască sau să o înjunghie cu baioneta. Dar trebuia să se gândească puţin. I se spusese să o omoare cât mai discret posibil.

Bineînţeles că era posibil. Nu crezuse nici o clipă că avea să-şi găsească victima atât de dezarmată şi la bunul său plac. Dădu afară tot aerul din piept şi fixă cu privirea gâtul femeii. Exact în locul unde avea să-i înfigă baioneta. Se răsuci ca să se aşeze în poziţia cea mai convenabilă, ridică arma şi slăbi puţin degetul de pe trăgaci. Acum nu îi mai era frică şi nu se mai grăbea.

O fracţiune de secundă mai târziu, Monivanh scoase mâna din apă şi se întinse după un obiect negru. Întinse rapid braţul ca şi cum ar fi vrut să-l lovească pe ucigaş. Însă el nu mai apucă să se ferească. Se auzi o împuşcătură asurzitoare. Faţa i se schimonosi şi se prăbuşi. Un jet de sânge ţâşni din buza superioară sfârtecată. Glonţul din Colt-ul 45 îi străbătu bolta palatină, crierul, îi zdrobi câteva vertebre cervicale, apoi ieşi prin ceafă şi se înfipse în perete… Cel de-al doilea glonţ îl nimeri în gât, iar al treilea îi intră în umăr. Dar omul murise deja.

Cu ochii larg deschişi şi împins înapoi de violenţa impactelor, scăpă din mână arma AK 47 care căzu pe mozaic. El alunecă de-a lungul peretelui, avu câteva spasme, urină pe el, apoi rămase nemişcat.

Monivanh rămase câteva clipe cu arma grea în mână aţintită asupra ucigaşului, apoi o lăsă jos. Mirosul acru al prafului de puşcă îi înţepa nările, iar urechile îi mai ţiuiau încă din cauza împuşcăturilor. Îşi încordă auzul, dar nu distinse nici un zgomot alarmant. Focurile de armă nu fuseseră auzite. În Pnom Penh, soldaţii trăgeau mereu la întâmplare… Precaută, ea luă de jos Colt-ul şi îl scufundă iar în cadă.

După aceea se relaxă şi începu să tremure. O dureau toţi muşchii de atâta încordare. Ştia că are la dispoziţie doar o secundă ca să acţioneze… Ea nu făcea baie fără armă din cauza lui Phuong. Era chestie de intuiţie. Ştia că Phuong lucra pentru generalul Krom şi că acesta îi declarase război lui Douglas Frankel. Prin urmare şi aliaţilor acestuia. În Asia, începeau să-i atace mai întâi pe cei slabi.

Oftă. În baie se auzea doar fâsâitul baloanelor de spumă şi picăturile de sânge care se mai prelingeau încă din carotida ucigaşului. Colt-ul 45 era într-adevăr o armă extraordinară. Putea să stea în apă o zi întreagă şi tot funcţiona… Pe acesta dăduse doar cincizeci de dolari.

Se afundă iarăşi cu voluptate în spumă, fericită că trăia. Aruncă o privire spre cadavrul ghemuit în colţ. Era un om mort cum văzuse cu sutele. Oricum arăta mai bine decât victimele ultimului

bombardament, care fuseseră desfigurate de un obuz de calibrul 105.

Timp de câteva minute, ea se lăfăi în spumă, îşi frecă trupul cu buretele, îşi spălă pletele negre şi lungi. Era sigură că nu mai venea nimeni. Apoi ieşi din cadă, se şterse cu un prosop, se duse în cameră şi se îmbrăcă. După aceea se ocupă de mort, cotrobăindu-l prin buzunare. Dar, după cum se aşteptase, acesta nu avea decât câţiva rieli, o brichetă şi un pachet de ţigări. Nu găsise nici un indiciu care să o ducă la persoana ce îl trimisese.

Chinezoaica luă de jos arma AK 47 şi o examină. Se găsea într-o stare proastă, era ruginită, iar patul din lemn era mucegăit din cauza umezelii. Lemnul crăpase până aproape de mânerul care permitea ca arma să fie folosită ca un pistol-mitralieră. Semăna cu AK 47 pe care o luase în ajun generalul Krom de lângă cadavrul khmerului roşu căruia îi scosese ficatul.

Dintr-o dată, Monivanh nu se mai simţi în apele ei. Generalul Krom era extrem de puternic. Dar mai cu seamă, prudent. Folosindu-se de arma furată de la mort, ar fi putut să facă să pară un atentat din partea comuniştilor. Chinezoaica se gândi că ar trebui să afle şi Doug Frankel.

O luă şi o înfăşură într-o cârpă mai mare. Apoi scoase Colt-ul din apă, îl şterse şi îl încărcă din nou. Îl băgă sub scaunul vechiului Austin 1 300 şi puse AK 47 pe bancheta din spate.

Declarase război. Monivanh îşi spuse că străinul blond avea tot interesul să-şi ducă planul cât mai repede la bun sfârşit. Altminteri, va fi următoarea victimă pe lista generalului Krom.

*

* *

— Nu arată prea bine. Îţi dau opt mii de rieli pe ea.

Monivanh protestă cu voce ascuţită. Armele chinezeşti aveau mai multă căutare decât cele americane, din cauză că erau mai robuste. Iar patul putea fi reparat uşor.

— Cincisprezece mii, ceru ea.

— Douăsprezece, îi oferi spălătoreasa cu voce ascuţită.

Se mai tocmiră puţin aşa, de formă, apoi cambodgiana numără două teancuri de bancnote de cinci sute de rieli. Apoi mai scoase altele cu părere de rău din al treilea teanc. Monivanh le băgă în buzunar şi regretă că mortul nu avusese şi încălţări. Pantofii se vindeau mai bine decât armele.

Spălătoreasa luă arma AK 47 şi o ascunse sub un teanc de cearceafuri murdare. Era dotată şi cu obuze şi cu lăzi pline cu muniţie. Monivanh ieşi, îmbrânci puştiul care se încăpăţâna să-i şteargă parbrizul, apoi se îndreptă spre postul de poliţie. Trebuia să declare moartea „vagabondului” şi nu pierdea decât câteva minute. Pentru Colt, avea un permis legal valabil un an de zile, pe care îl cumpărase

cu cincizeci de mii de rieli. Apoi se ducea la Doug Frankel.

*

* *

Monivanh apăru lângă Malko surâzătoare, tăcută şi ţeapănă ca un soldat de plumb. Era bucuros că o vede. Piscina de la hotelul *Pnom* era aproape pustie, cu excepţia câtorva eleve de liceu care îi aşteptau pe piloţi sau pe fotoreporterii de război. Un grup de hippie se bronza la soare, pe iarbă. Peisajul era idilic. Se aflau departe de război.

— Vrei să bei ceva? o întrebă Malko.

Monivanh se aşeză pe iarbă la picioarele lui.

— Un Pepsi.

Pusese pe masă walkie-talkie pe care i-l dăduse Frankel, alături de paharul cu votcă. Chinezoaica aşteptă să plece chelnerul care îi adusese Pepsi-Cola, apoi întrebă:

— L-ai văzut pe „Moon-Face”?

— Moon-Face?

Monivanh râse.

— Pe domnul Frankel.

— Soseşte imediat aici. De ce?

Zâmbetul de pe faţa chinezoaicei dispăru pe dată.

— Generalul Krom, *number ten.* A încercat să mă ucidă.

Malko simţi cum îi zvâcneşte inima.

— Ce s-a întâmplat?

Monivanh râse stânjenită şi lăsă privirea în pământ.

— Eu omorât pe el.

Era la fel de liniştită de parcă ar fi strivit o ploşniţă. Malko începu să aibă mai mult respect pentru acest capăt îndepărtat al Chinei.

— Povesteşte-mi, spuse el pe un ton mai familiar.

Ea începu relatarea în ciudatul amestec de franceză şi engleză din care lipseau toate articolele. Râse când îi povesti despre arma AK 47 pe care o vânduse. Ea îl privea pe Malko cu ochi mari. Veseli, ca şi cum îi spunea un banc…

Cameramanul mătăhălos ieşi din bungalou şi trecu pe lângă ei, făcându-i lui Malko un semn cu capul. Se duse mai încolo şi se întinse într-un nor de ganscha. Când îşi aduse aminte ce îi făcuse în urmă cu câteva ore, Monivanh simţi o furnicătură în stomac.

— Oung Krom *number ten,* repetă ea. Tu trebuie omori pe ei.

Monivanh vedea lucrurile într-un mod puţin cam simplist.

— Există şi alte mijloace de a-l elimina, spuse Malko.

Chinezoaica scuturâ capul neîncrezătoare. Se ridică brusc şi plecă în fugă spre o fată care se apropia. Se îmbrăţişară, iar Malko o recunoscu pe Ti-Nam, vietnameza pe care o întâlnise la petrecerea malaiezului. În pantaloni şi cu părul strâns, părea o puştoaică de cincisprezece ani. Ea veni la el, se aplecă şi îl sărută.

— Ce mai faci?

Parcă se cunoşteau de când lumea. Este adevărat că tangoul cambodgian pe care îl dansaseră împreună îi lăsase lui Malko o amintire fierbinte.

Mesele din jurul piscinei începură să se ocupe. Malko rumega ceea ce aflase de la chinezoaică. Atacând-o pe Monivanh, generalul Krom îi trimitea un avertisment foarte clar şi extrem de feroce. Când era mai adâncit în gânduri, zări o siluetă care stătea în faţa lui în luminiş şi o voce melodioasă îl smulse din meditaţie.

— V-aţi părăsit refugiaţii?

Malko se ridică. Maddevi Shivarol avea un taior roz strâns pe ea, părul lung şi negru îi cădea pe umeri, era foarte machiată şi o lucire nedefinită în ochii migdalaţi.

— Pot să mă aşez? îl întrebă ea.

El îi oferi un fotoliu din plastic. Tânăra puse picior peste picior şi îşi aprinse o ţigară. Malko nu se putu abţine să nu o revadă în minte cum era violată cu sălbăticie de diplomatul malaiez, urlând de durere şi de neplăcere. Văzându-i privirea fixată asupra lui, Malko îşi dădu seama că bărbaţii nu o dezgustau după ceea ce păţise.

— Ce surpriză! spuse el.

Maddevi Shivarol făcu o mutriţă încântătoare.

— Oof. Soţul meu este pe front. Mă plictisesc singură. Vila noastră este foarte aproape. Am venit să te invit la un ceai.

La un ceai sau la ea? Malko încercă să-i citească gândurile în ochii negri.

— Am întâlnire cu Douglas Frankel, îi explică el.

— Anunţaţi-l.

El stătu pe gânduri, apoi luă aparatul de emisie-recepţie şi îl activă.

— Staţia zero, chem staţia 12. Urgent.

Vocea clară a dispecerului se auzi în receptor:

— Am înţeles. Chem staţia 12.

Câteva clipe se auzi numai un zgomot de fond şi clipocitul apei din piscină. Apoi vocea dispecerului anunţă:

— Staţia 46, aici staţia zero. Am pierdut legătura cu staţia 12.

Malko uită pentru o clipă de prezenţa apetisantă a lui Maddevi Shivarol. Ce i se întâmplase lui Doug Frankel? Îşi aminti cum îi explica că nu se desparte *niciodată* de aparatul lui de emisie-recepţie.

CAPITOLUL VI

Douglas Frankel înjură călcând frâna micuţei Honda Z. Bulevardul 9 Tola era blocat de un triciclu. Trei cambodgiene micuţe care stăteau înghesuite pe scaunul îngust izbucniră în râs când îi văzură mutra americanului furios. Un val de scutere şi de vehicule dispăreau prin locul strâmt, venind de pe străduţa perpendiculară pe bulevard, împiedicându-l pe Frankel să ocolească obstacolul.

Era furios şi începea să-şi piardă răbdarea. Micuţa Honda albă împrumutată se afla în rodaj şi se târâia cu patruzeci de kilometri la oră. Dar trecea neobservată faţă de maşina Fury care avea şi şofer. În după-amiaza asta. Voia să fie singur. Îşi şterse fruntea. Buzele dispăruseră de tot din cauza urii şi încordării. Cămaşa i se lipise de corp din cauza transpiraţiei. Mâinile îi alunecau pe volan, iar triciclul se puse în sfârşit în mişcare şi astfel reuşi să treacă. Maşina albă marca Triumph pe care o urmărea dispăruse de mult. Acceleră cât putu de tare.

O ajunse la intersecţia cu Bulevardul 19 Martie 1970. Exact când aceasta ocolea imensul monument ridicat în cinstea prinţului Sihanouk, Micul Triumph mergea ca melcul în spatele camioanelor militare. Doug Frankel se strecură după un triciclu şi zări coama de păr castaniu a femeii de la volan care flutura în vânt, pentru că maşina era decapotabilă. Ea nu se uitase în urmă nici măcar o dată. Era prima oară când el o urmărea. De data asta nu era în zadar…

O lăsă să ia puţin avans, apoi văzu că semnalizează, virează, taie bulevardul şi se opreşte în faţa unui garaj. El mai merse vreo sută de metri, în speranţa că nu l-a observat, apoi se întoarse şi îşi şterse transpiraţia care i se prelingea în ochi. Triumph-ul staţiona în faţa garajului gol. Intrigat, americanul aşteptă câteva minute. Se afla în sudul oraşului, foarte aproape de Chamcar-Mon.

Se copsese de tot în maşină şi coborî, încuie portiera şi o luă pe jos spre garaj, lăsându-şi geanta-diplomat şi walkie-talkie în Honda. Dacă primea între timp un apel neaşteptat de la Control Center, risca să atragă imediat atenţia asupra prezenţei lui… Momentele pe care avea să le trăiască nu erau chiar cele mai plăcute din viaţa lui…

*

* *

Liz Frankel nu era în garaj. O potecă îngustă mergea pe lângă o clădire lungă şi dădea într-un teren viran. Doug o luă pe potecă şi ajunse într-o zonă cu barăci şi cu case în construcţie. Se opri. Unde naiba se dusese?

Ca de obicei, fu înconjurat pe dată de o mulţime de copii. Le zâmbi,

se aplecă spre ei şi îi întrebă pe limba lor dacă nu au văzut cumva vreo femeie străină trecând pe aici. Ei râseră încântaţi şi surprinşi fiindcă americanul vorbise pe limba lor, dar nu îi răspunseră. Doug le dădu o sută de rieli şi îi mai întrebă o dată. Un cambodgian micuţ îi arătă râzând o potecă ce şerpuia printre barăcile aflate pe terenul viran.

— Plecat pe-acolo.

Îi mulţumi şi o luă în direcţia indicată. În spatele garajului, zări o adunătură de maghernițe făcute din scânduri şi acoperite cu frunze. Nişte porci mici şi negri mişunau peste tot. Americanul înaintă şi privi în jur. Era stupefiat. Puştii îl urmau ceva mai departe, veseli şi curioşi. Se aplecă din nou spre o fetiţă care îl despăduchea pe un băieţel în pielea goală. Doug o întrebă şi pe ea. Fetiţa întinse braţul.

— Acolo, la domnul astrolog.

Ea îi arăta o casă din lemn construită pe piloni, chiar la marginea terenului viran, lângă un mărăciniş, cam la douăzeci de metri depărtare.

Nedumerit, Doug îi mulţumi. Examină baraca. Semăna cu toate casele cambodgiene, construite pe piloni lungi din lemn. Se intra pe o scară exterioară. Distinse la bază intrarea în adăpostul antirachete săpat în pământ. Măsură de prevedere foarte bună după bombardamentele comuniştilor de februarie.

Doug Frankel o înconjură, păstrând totuşi distanţa. Dar nu văzu nimic pentru că ferestrele erau prea sus. La vreo zece metri, zări deodată un copac. Fără să-şi facă griji din cauza copiilor, el se apropie şi se cocoţă pe prima creangă mai groasă. Nu dădea atenţie glumelor nesărate ale puştilor. Le răspunse şi el pe limba lor, iar aceştia râseră şi mai cu poftă. Dar sufletul lui era îngheţat. Călare pe creangă, examină ferestrele ferecate cu bare din oţel ale astrologului. Îi trebui ceva timp până să se obişnuiască cu întunericul din încăpere. Inima îi bătea cu putere în piept şi simţi că îl ia cu leşin. Apoi, coborî din copac, alungă copiii care îi cereau să se urce din nou şi se îndreptă spre casa pe piloni.

Ghemul pe care îl simţea în stomac dispăru pe dată. Avea în suflet un soi de bucurie amară. Voia să le arate celor din Companie care îl dispreţuiau în sinea lor că nu era un om terminat. Chiar cu riscul de a-şi da sufletul.

Urcă fără zgomot scara din lemn şi se opri în micuţa verandă plină de coşuri şi cercetă uşa încuiată. Răsuci uşor mânerul, dar nu se deschise. Se dădu înapoi, îşi luă avânt şi se repezi în uşă.

*

* *

Încuietoarea cedă numaidecât, iar Doug se pomeni în mijlocul încăperii. Se dezechilibră şi se lovi de o mobilă, dar se ridică ţinând în

mână un revolver Smith & Wesson 357 Magnum. Arma era întotdeauna ascunsă într-o teacă lipită de pulpa piciorului. De fapt, era singura metodă ca să o păstreze într-o ţară unde nu se purtau niciodată sacouri.

Perechea înlănţuită nu avu timp să se despartă. Pe pat în patru labe, nevasta lui era întoarsă cu spatele la el. Se gândi că într-adevăr avea şoldurile mari. Bărbatul care o satisfăcea, îngenuncheat în spatele ei, era un asiatic slăbuţ şi foarte brunet. Când îl zări, îşi luă mâinile de pe şoldurile femeii şi se repezi spre scaunul unde erau hainele.

Doug Frankel îi dădu un şut scaunului care căzu. Tocul unui Colt 45 alunecă sub pat. Cu furie, americanul strivi cu călcâiul mâna care se întinsese după armă. Întoarse privirea către pat în clipa în care femeia se întorcea, cu chipul schimonosit de groază.

Îi văzu gura cu buzele umede şi umflate de pupături, cearcănele negre de sub ochi şi părul ciufulit. Ochii lui Liz Frankel jucară în cap şi se întunecară. Trăsăturile se încordară, bărbia se lăsă în jos şi zise cu voce tare şi plină de ură. Dar cu o urmă de teamă:

— Ce vrei?

Cu revolverul îndreptat spre pat, Doug Frankel o examina în tăcere. Corpul cu şolduri mari şi coapse groase care se subţiau mai jos, pieptul care se păstrase la fel de tare ca în ziua când se cunoscuseră şi minunatul ei păr castaniu care îi cădea în cascadă pe umeri. Privirea se opri la pântecele bombat şi se gândi la toţi bărbaţii care o avuseseră, la toate ţipetele de plăcere pe care nu le auzise el şi la toţi aceia care juisaseră urlând în trupul nevestei lui. Chiar şi la bărbatul care îşi freca mâna strivită, stând aplecat pe marginea patului.

Durerea din sufletul americanului era atât de mare, încât îi venea să urle. Parcă ar fi fost o fiară care îi sfâşia pieptul, îi devasta creierul, lăsând o urmă dureroasă şi de neuitat. Nu ar fi reuşit să o vindece un milion de pipe cu opiu. Degetul se încordă fără să vrea pe trăgaciul revolverului îndreptat spre soţia lui.

— Doug!

Îşi recăpătase blândeţea din vocea de fetiţă. Dar el îşi reveni repede şi lăsă pistolul în jos, apoi zise:

— Îmbracă-te şi pleacă repede!

Ea nu se clinti.

— Doug, nu vreau să…

— Ţi-am spus să te îmbraci, repetă el. Nu îţi fie teamă. Nu îi fac nimic. Hai mai repede!

Zăpuşeala din cămăruţă parcă îi apăsa umerii. Tavanul era prea scund şi nu avea aer condiţionat, ci doar un ventilator mai mare. Liz Frankel se ridică, luă de jos slipul negru. Îl puse repede şi apoi îşi trase rochia pe ea. Treptat-treptat, revenea la gesturile obişnuite. Deschise

geanta şi scoase un pieptene.

— Te aranjezi mai târziu, zise Doug răstindu-se.

Ea îl fixă cu o privire plină de ură în ochii săi negri.

— E o tâmpenie că ne-ai urmărit ca un puşti. Ştii foarte bine că…

Ea îşi recăpăta sângele rece. Dar imediat, bărbatul care şedea pe pat se uită la american.

— Domnule Frankel, eu…

— Taci din gură, că te omor, i-o tăie Doug în cambodgiană.

Liz nu înţelegea această limbă. Bărbatul ei o luă de braţ şi o împinse spre uşa deschisă.

— Du-te!

Se atinseră. Timp de o fracţiune de secundă, el o dori, dar plăcerea îi pieri pe dată, când îl năpădiră amintirile urâte… El privi cum se îndepărtează cu şoldurile somptuoase, zicându-şi că nu mai făcuse dragoste cu ea de un an şi că, probabil, nu va mai face niciodată. Ea nu-l dorea niciodată.

Închise uşa în urma ei, o blocă cu o bancă şi se uită pe fereastră să vadă dacă nevastă-sa plecase. După aceea, se întoarse spre bărbatul care şedea pe pat şi zise cu voce tăioasă:

— Trebuie să discutăm, căpitane Shivarol.

Cambodgianul ridică spre el o privire speriată şi uimită totodată. Ştia că Doug Frankel aflase de câteva săptămâni de aventura lui cu nevastă-sa. Oare ce ascundea venirea asta neaşteptată a lui?

— Domnule Frankel, începu el, nu înţeleg…

Doug înaintă spre el cu paşi repezi şi îi arse una peste nas cu revolverul greu.

— Nu pricepi că o regulezi pe nevastă-mea, jigodie!

Ţinând ambele mâini la nas, căpitanul Shivarol se străduia să nu cedeze presiunilor americanului. Îşi repeta întruna că acesta nu venise să-l omoare. Era numai un moment neplăcut pe care trebuia să-l depăşească… Durerea cartilajului strivit îi ajungea până în creier. Îi curgeau lacrimile şi nu le putea opri. Dar cel mai rău era că rămăsese gol-puşcă. Întinse o mână ca să-şi ia pantalonii, dar fu oprit de o lovitură de pistol.

— Rămâi aşa cum eşti, mormăi Doug Frankel. Adineauri te simţeai foarte bine… Bagă bine la cap ceea ce îţi voi spune…

Doug Frankel se proţăpi în faţa cambodgianului cu arma îndreptată spre el.

— Am nevoie de un pilot şi de un avion T 28, pentru o misiune care nu va dura mai mult de două ore. Dacă accepţi, te îmbraci şi te cari fără să mai discutăm nimic. Dacă nu, îţi sfărâm ţeasta chiar aici.

Căpitanul Shivarol crezu că nu a auzit bine. Se uită la american înnebunit.

— Un T 28! Dar ce vreţi să faceţi cu el?

— Un T 28 şi bombe, adăugă Doug Frankel. Tu comanzi o escadrilă de T 28, nu-i aşa?

Shivarol înghiţi în sec şi zise:

— Da, însă…

— Bine, înseamnă că eşti în stare să arunci o bombă acolo unde îţi voi spune.

Căpitanul Shivarol încercă cu disperare să înţeleagă. Îi crăpa capul întrebându-se dacă nu cumva toată această înscenare nu era o capcană diabolică. Se hotărî să facă pe prostul.

— Pentru misiunile speciale, am nevoie de un ordin de la preşedinţie… De ce…

— Du-te dracu', mormăi Frankel.

Înfipse cu brutalitate ţeava revolverului în gâtul căpitanului Shivarol turtindu-i traheea şi ridică piedica.

Cambodgianul îşi rotea ochii în orbite înnebunit. Căută privirea americanului, dar nu văzu decât un fulger de ură şi fu sigur că îl va omorî. Iar el nu voia să moară.

— Aşteptaţi! oftă acesta. S-ar putea să…

Dar apăsarea nu slăbi deloc gâtul căpitanului.

— Eşti de acord să faci rost de un T 28 şi de bombe, apoi să te duci să le lansezi unde îţi voi spune eu?

— Voi încerca, murmură Shivarol dintr-o suflare.

Ca şi cum nu s-ar fi hotărât încă. Doug Frankel mai ţinu lipit de gât revolverul, apoi îl retrase. Mai avea de parcurs un drum lung. Shivarol era un aliat demn de încredere ca şi o cobră. Totul era să-l ţină bine în frâu.

— Îmbracă-te.

Căpitanul Shivarol îşi aruncă hainele pe el. Acum semăna şi el a om. Doug Frankel îl pândea, ameninţându-l întruna cu arma. Trebuia să pară agresiv. Ştia că Shivarol nu era ca majoritatea cambodgienilor. Ci era un laş. Frica era de acum încolo motorul lui principal.

— Mă doare tare de tot, oftă căpitanul Shivarol. Tamponându-şi nasul care se umflase.

— Dacă nu faci exact ce îţi spun, te va durea şi mai tare, îl ameninţă americanul. Pentru că o să-ţi trag un glonţ în ouţe. După ce îţi voi da toate detaliile, vreau să decolezi imediat de la Pochentrong cu patru bombe de 250 de kilograme, prinse sub aripile aparatului. Apoi le vei arunca deasupra clădirii în care se ţine consiliul de miniştri în Chamcar-Mon. După aceea, aterizezi în locul stabilit dinainte. Eu voi fi acolo ca să te duc la ambasadă în mod foarte discret, până când se vor linişti treburile. După asta, voi face toate demersurile ca noul guvern să te numească comandantul aviaţiei cambodgiene şi să fii avansat la gradul de general…

Tăcerea căpitanului Uch Shivarol, care era de-a dreptul îngrozit, se prelungi câteva secunde. Îşi şterse fruntea şi îşi pipăi cu grijă nasul umflat. Nu avea curajul să-l privească pe Doug în ochi.

— Este… imposibil, bâigui el.

Buzele subţiri ale americanului dispărură complet.

— Atunci, te duci chiar acum.

Shivarol făcu un pas înapoi bâlbâindu-se. Acum o ura pe Liz Frankel. Din cauza ei se afla acum în mocirla asta.

— Nu sunt sigur că bombele vor cădea chiar pe clădirea indicată, murmură el. Eu… eu nu am antrenament. Vă jur. Dacă dau greş, nu mă voi mai putea întoarce la Pnom Penh. Am soţie şi copii… Viaţa mea e aici…

Vedea în gând acoperişul plat al masivei construcţii albe. Bombele de două sute cincizeci de kilograme îl dărâmau cu uşurinţă. Dar cu condiţia să-l nimerească…

Năuc, Shivarol îşi şterse sudoarea care i se prelingea în ochi şi tamponă sângele care îi curgea din nas. Doug Frankel simţea că nu-l minte. Era o chestie la care nu se gândise. Piloţii cambodgieni de pe T 28 erau renumiţi pentru lipsa lor de îndemânare… în operaţiunile pe care le efectuau, nu coborau niciodată mai jos de opt sute de metri ca să arunce bombele… Doar dacă nu aveau un motiv religios. Cambodgienii erau tare ciudaţi. Uneori, dădeau dovadă de o ferocitate extraordinară, alteori, erau mânaţi de un nemărginit respect pentru viaţă, în conformitate cu preceptele budiste. Consilierii militari americani nu reuşiseră niciodată să-i convingă pe cei din aviaţia guvernamentală să folosească înspăimântătoarele mine antipersonal… Şefii se opuneau acestui lucru ca să nu moară prea multă lume.

Luat prin surprindere, americanul încercă să iasă din impas. Chiar dacă l-ar fi omorât pe loc, tot nu putea face din el un pilot mai priceput. Brusc, păru să se resemneze.

— Foarte bine. Vei face o treabă mai uşoară, iei bombele cu tine. După aceea, aterizezi într-un loc liniştit. Un teren sau un drum părăsit… Ştiu un astfel de loc pe drumul numărul 4. Acolo vei preda aparatul altcuiva care va termina treaba…

Căpitanul Shivarol era din ce în ce mai îngrijorat.

— Cine va pilota avionul? Şi ce se va întâmpla cu mine?

— Mă voi ocupa eu de tine. Ca în prima versiune. În legătură cu pilotul, nu trebuie să-ţi faci griji…

Între Laos şi Cambodgia se găseau o grămadă de piloţi americani, foşti luptători în Vietnam, capabili să arunce o bombă într-un cerc de zece metri cu ochii închişi.

— Este foarte greu ceea ce îmi cereţi, obiectă Shivarol.

Doug Frankel se înfurie numaidecât. Îl prinse pe firavul cambodgian

de pieptarul cămăşii, îl smuci şi îl lipi cu brutalitate de perete. Îi trase un genunchi sub pântece, încât acesta se încovoie. Apoi, americanul îi înfipse pistolul în stomac.

— Încetează cu tâmpeniile, mârâi el, sau te împuşc pe loc. Mor de nerăbdare.

Shivarol simţea mirosul puternic al transpiraţiei americanului. Asta îl speria mai tare decât arma. Nici nu mai ştia pe ce lume se află. El care evitase întotdeauna frontul cu pericolele lui.

— Voi încerca, promise el.

— Nu trebuie să încerci, răcni Douglas. Trebuie s-o faci. Vreau un T 28 pe drumul numărul 4.

— O voi face, cedă în final căpitanul Shivarol.

Doug îi dădu drumul şi se depărtă de el. Era greu efortul, însă trebuia să-l sperie într-un fel. Cambodgianul îşi dădu seama brusc de un lucru.

— Vreţi să aterizez cu bombele? întrebă el îngrozit.

— Fireşte, şuieră Frankel. Doar nu sunt pentru botezul aerului.

— Dar este extrem de periculos, gemu el. Dacă nu aterizez cum trebuie, sau dacă se desprinde vreo bombă…

Doug Frankel simţi că trebuie să fie mai conciliant.

— Ascultă, începu el cu o voce mai blândă, dacă faci tot ceea ce îţi spun. Îţi voi face cadou un camion plin cu obuze de 105.

Privirea căpitanului Shivarol se umbri.

— Tot nu înţeleg, protestă el.

Frankel se supără din nou.

— Crezi că sunt prost? Socrul tău a vândut şase mii de obuze de 105 *celorlalţi.* Cu opt milioane de rieli camionul… Cred că ai dispus de legăturile necesare, nu? Să spunem că este prima ta pentru zbor.

Cambodgianul nu mai insistă. Nu avea nici un rost să-i spună interlocutorului său că preţurile crescuseră, iar că un camion valora acum zece milioane de rieli… Dar încă nu îşi revenise.

— Dacă pilotul celălalt nu nimereşte clădirea Consiliului de Miniştri, trupele speciale de poliţie vor fi pe urmele mele.

Doug Frankel îl întrerupse cu un gest scurt.

— Oare l-am rata noi pe preşedintele Diem?

În sud-estul Asiei, CIA avea câteva asasinate la activ. Căpitanul Shivarol nu se putea abţine să nu se gândească ce ar face el cu zece milioane de rieli. Brusc, o dori din nou pe Liz.

— Când vreţi să acţionaţi? îl întrebă el pe un ton mai ferm.

— Cât mai repede, făcu Frankel. Imediat după ce pun la punct a doua parte a operaţiunii. Cel mult într-o săptămână. În cât timp faci rost de un avion?

Shivarol se gândi.

— Patruzeci şi opt de ore.

— Foarte bine. Pleacă tu primul. Dacă îţi vine ideea să-i povesteşti cuiva ce am discutat aici, ştii ce te aşteaptă…

Căpitanul Shivarol nu spuse nimic. Nu era atât de puternic încât să lupte împotriva celor din CIA.

Plecă fără să-i strângă mâna americanului. Acesta puse pistolul în toc şi se aşeză pe pat, adulmecând mirosul nevestei lui. Avea o senzaţie ciudată. Din nou tristeţea se strecură în suflet. Dar o alungă repede, concentrându-se asupra problemei nou apărute. Trebuia să mai găsească un pilot ca să poată realiza planul prinţului Malko. Cineva în care să aibă încredere totală. Prin urmare, un american. Or, toţi americanii din Pnom Penh erau fie nişte canalii perfecte, fie nişte ţicniţi blajini… Se întrevedeau nişte negocieri pe cinste.

*

* *

Maddevi Shivarol înota cu graţie în apa călduţă a piscinei de la *Pnom.* În picioare în apă, sprijinindu-se cu coatele de marginea bazinului. Malko pândea aparatul de emisie-recepţie. Tot nu primise nici o veste de la Doug Frankel. Dispecerul îl chema din zece în zece minute. Era din ce în ce mai îngrijorat.

Unde să-l caute? Lipsa de activitate îl măcina pe Malko. Scorpia de Maddevi Shivarol îl atinse ca un delfin care se joacă, rămase o fracţiune de secundă lipită de el, apoi se îndepărtă râzând… îl provoca întruna pe Malko în cele mai neruşinate moduri.

La capătul celălalt al piscinei, furioasă, Monivanh stătea îmbufnată împreună cu Ti-Nam. Maddevi Shivarol ieşi din apă şi se aşeză punând picior peste picior.

— Veniţi să beţi un ceai cu mine, îl invită ea, cred că domnul Frankel a trebuit să rămână.

Privirea ei spunea totul. Pe Malko îl tenta. Să o reguleze pe cambodgiană sau să se urce pe pereţi… Dar nu avu timp să-i răspundă, căci maşina americanului intră în curte. Frankel coborî şi se îndreptă cu paşi mari către piscină. Malko sări din apă şi veni lângă american. Monivanh se ivi tăcută şi umilă. Doug se prăbuşi în fotoliul doamnei Shivarol.

— Pe unde aţi umblat? De ce nu aţi răspuns?

Doug Frankel îl strigă pe chelner, apoi spuse:

— Am lucrat. Nu mi-a fost deloc uşor.

Tăcu. Maddevi Shivarol venea spre ei. El se ridică să o salute pe tânăra cambodgiană care îi aruncă americanului o privire plină de răceală. Când îi întinse mâna lui Malko, privirea se încălzi.

— Eu plec. Dacă nu aveţi prea multă treabă, măcar veniţi să bem un ceai.

Acest „veniţi” se adresa în mod vădit numai lui Malko. Dar el o asigură că va face tot posibilul. Doug Frankel o urmări cu privirea pe

tânăra care se îndrepta spre cabinele aflate în spatele restaurantului *Cyrene* al cărui meniu nu fusese schimbat din 1945.

— Va avea o mare surpriză când se va întoarce soţul ei, şopti el. Mă întreb ce îi va spune…

— L-aţi văzut? îl întrebă Malko.

Fără să omită nici un amănunt, Doug Frankel îi povesti împrejurările în care îl întâlnise pe căpitanul Shivarol. În timp ce vorbea, apăru Monivanh, tăcută, umilă şi bosumflată. Se aşează pe jos între cei doi. Asculta. Chiar dacă nu vorbea, înţelegea perfect despre ce era vorba.

— Asta e, încheie americanul, suntem în mocirlă pentru că nici unul dintre noi nu ştie să piloteze un amărât de T 28. Şi nu cunosc pe nimeni căruia să-i cerem aşa ceva…

Se lăsă un moment de tăcere. Malko îşi vedea planul năruindu-se. Un chelner îi aduse americanului o limonadă pe care o bău dintr-o suflare. Monivanh se aplecă spre Doug şi îi ciripi ceva în chineză. Americanul fu cât pe ce să înghită paiul. Puse paharul jos, mai palid ca niciodată.

— La dracu’! sâsâi el. Mi-a venit o idee!

CAPITOLUL VII

— Jigodia de Some Goddam mi-a furat toate prăjiturile!

Cu trăsăturile încordate de furie în faţa uşii deschise larg a frigiderului, Hal Davidof nu îşi putea lua ochii de la rafturile goale, în picioare în mijlocul cămăruţei, Malko şi Monivanh nu ştiau cum să reacţioneze în faţa furiei americanului. Bătuseră la uşa bungaloului în care locuia, situat în parcul *Pnom,* la câteva secunde după ce acesta se întorsese. Trânti uşa frigiderului cu atâta furie, încât fu cât pe ce să dărâme pereţii.

Cu ochii lui foarte albaştri, cu nasul uşor coroiat, trăsăturile puternice şi părul negru pieptănat pe spate, plăcea cu siguranţă femeilor. Monivanh clătină din cap şi arătă cu degetul mare în jos.

— Tovarăşi, *number ten!*

Ignorându-l pe Malko, Hal Davidof o întrebă răstindu-se:

— Unde este Ti-Nam?

— Ti-Nam vine curând, se bâlbâi Monivanh.

Ea îl arătă pe Malko cu privirea şi zâmbi supusă cu şiretenie.

— Tovarăşul *number one.*

Tânărul american catadicsi să-i zâmbească.

— *Hi!*

Se vedea că îl credea pe Malko noul amant al lui Monivanh. Fără să se sinchisească de prezenţa lui, îşi scoase cămaşa şi pantalonii şi rămase doar în slipul alb murdar. Avea corpul musculos, bine făcut şi pielea bronzată. Malko crezu că vrea să facă un duş. Dar se înşelă. Acesta trase pe el un şort, scotoci într-un ungher şi scoase o cutie, apoi se întoarse spre Malko.

— Ştiţi să jucaţi şah?

— Da, puţin.

— Hai să facem o partidă. Îmi place să joc şah ca să mă relaxez. Ah, drace! Era să uit.

Se apucă de păr cu mâinile şi trase. Spre marea surpriză a lui Malko, părul se desprinse de cap. Era o perucă. O aruncă într-un colţ, apoi umblă prin coama lui de păr mult mai deschis la culoare, scoase o agrafă şi scuturâ capul eliberându-l. Imediat se revărsă pe umeri. Văzând figura plină de uimire a lui Malko, tânărul american se simţi dator să-i explice:

— Şeful companiei unde lucrez m-a obligat să port chestia asta. Altfel, nu mă lasă să-i pilotez porcăria lui de Dakota. Se pare că pasagerii nu au încredere dacă am părul lung.

Cu pletele care îi treceau de umeri, semăna mai mult cu Iisus decât cu un pilot de linie... Când se întoarse cu spatele la Malko, acesta

observă că şortul din pânză era peticit peste tot. Asta nu împiedica pe nimeni să fie pilot în Cambodgia. Ieşiră toţi trei din bungalou. Monivanh îl trase pe Malko de braţ murmurând:

— Totul e bine, totul e bine.

Dar nu reieşea acest lucru.

— Prietenul tău nu pare prea amabil, observă Malko.

Americanul mergea înaintea lor fără să scoată o vorbă.

Monivanh clătină cu seriozitate din cap.

— El foarte bine… Bani… întreabă la Ti-Nam… 30 000 rieli…

Hal Davidof nu părea să se scalde în bani, iar bungaloul nu era deloc luxos. Obiectul cel mai de preţ era un M 16 cu încărcătorul pregătit, care zăcea lângă pat. Dar ăsta nu era un lucru neobişnuit la Pnom Penh. În faţa lor, Ti-Nam tocmai ieşea de sub umbrelă şi venea grăbită la Hal Davidof. Tânărul schimbă câteva cuvinte cu ea, apoi se instală în partea cealaltă a piscinei. Descumpănită, ea veni lângă Malko şi Monivanh.

— Hal este furios! remarcă ea cu tristeţe.

— Ce înseamnă povestea asta cu prăjiturelele? o întrebă Malko.

Vietnameza clătină serioasă din cap.

— Aseară, Hal a muncit la prăjiturile lui cu ganscha. Chiar el a făcut coca. Iar prietenii lui le-au furat cât a fost plecat.

Malko se întreba dacă ideea lui Monivanh să-l pună în legătură cu Hal Davidof era bună. Un pilot care făcea negoţ cu ganscha nu inspira prea multă încredere… Malko începea să înţeleagă de ce se strâmbase Doug Frankel atunci când Monivanh îi şoptise numele pilotului hippie.

Acesta discuta aprins cu o namilă blondă tolănită într-un fotoliu şi cu picioarele pe masă, cu cascheta pusă lângă el. Purta o vestă antiglonţ militară direct pe pielea goală. Pantalonii erau de la uniformă. O armă M 16 era agăţată de spătarul fotoliului.

— Credeam că nu mai sunt militari americani în Cambodgia, observă Malko.

— Este australian, îi explică Ti-Nam. Un civil. Îşi petrece vacanţa aici. A cumpărat un M 16, o vestă antiglonţ şi o caschetă. Se duce pe front în fiecare dimineaţă. Nu îi îndrăgeşte pe comunişti şi atunci încearcă să omoare cât mai mulţi. Stă la hotelul…

Neobişnuită vacanţă… Era o idee bună pentru Club-Mediteran. Un safari cu khmerii roşii. În loc să adune scoici, aduceau ficaţi… Australianul îşi goli paharul, se ridică, îşi luă cascheta şi M 16 şi se îndreptă spre peron. Hal Davidof agită şahul spre Malko. Acesta stătu pe gânduri.

Monivanh îl împinse înainte.

— E bine, e bine.

La urma urmei, era doar o partidă de şah.

*

* *

Jucându-se distrat cu pumnalul K-Bar, generalul Oung Krom fierbea de furie. Aflase de o oră că Monivanh scăpase din atentat şi că îl omorâse pe ucigaş. În acelaşi timp, îl făcuse de râs şi pe cel care îl angajase. Oung Krom era nebun de furie la gândul că o femeie îi venise de hac unui soldat înarmat cu un AK 47! Începu să se tragă cu furie de smocul de păr, gata să-l smulgă din rădăcină. Nici măcar melodioasa muzică khmeră care imprima un calm biroului nu reuşea să-l liniştească.

Brusc, înfipse cu putere pumnalul în lemnul biroului, străpungând un dosar gros. Lama rămase acolo înfiptă câţiva centimetri, reflectând chipul plin de ură al generalului Oung Krom.

Stătu nemişcat câteva clipe, apoi apăsă butonul soneriei de pe birou. Soldatul de pază veni imediat. Generalul îi zise doar atât:

— Phuong!

*

* *

Hal Davidof înălţă capul când simţi privirea intensă a lui Malko. Micul şah de buzunar era aşezat între ei pe un scăunel.

— E rândul dumneavoastră.

— Ştiu, spuse Malko. Dar nu îmi stă gândul la joc.

Tânărul american nu schiţă nici un gest.

— Aveţi probleme?

— Da, răspunse Malko. Cred că puteţi să mă ajutaţi.

— Eu?

Tânărul hippie părea sincer surprins. El ridică sprâncenele şi începu să-şi scarpine pulpa stângă. În acelaşi timp degetul mare de la picior se zbătea îngrozitor. Scrâşni:

— Sunt cu nervii la pământ... Acum trei luni, am fost împuşcat în picior când aterizam la Kompong-Som. Când mă supără piciorul, mă scarpin şi mă calmez...

Era din ce în ce mai ciudat. Cu cămaşa lui verzuie, găurită toată, Hal părea un „tropical tramp”, un hippie asimilat de populaţia asiatică.

— Monivanh mi-a spus că sunteţi pilot la o companie particulară, continuă Malko.

— Particulară pe naiba! Am luptat doi ani în Vietnam pe un F 4. Napalm şi rachete. M-am săturat să-i omor pe amărâţii ăia de gălbejiţi. Aici mă cam plictisesc, dar nu omor pe nimeni... Pilotez o rablă veche. Un DC 3. Asta când am benzină. Aterizez unde vreau şi transport orice. Tot ce se poate vinde. Compania este a unui general cambodgian. Face bani frumoşi lăsându-i pe khmerii roşii să blocheze un drum... După aceea, el asigură pe calea aerului ajutoarele pentru

oraşul încercuit. La un preţ piperat, se înţelege. Şi pe deasupra, mai uită să mă plătească…

Se opri brusc, de parcă ar fi spus prea mult. Lui Malko nu-i scăpa un cuvinţel. Din punct de vedere tehnic, Hal Davidof părea omul potrivit. În rest…

Tânărul american scoase din buzunar o pipă pentru haşiş, o aprinse şi începu să fumeze cu voluptate. Mirosul fad al drogului se răspândi imediat în aerul călduţ. Ochii foarte albaştri ai lui Hal se opriră asupra lui Malko.

— Cu ce vă ocupaţi aici?

— Cu refugiaţii, făcu Malko, US Aid.

Hal Davidof plescăi din limbă în semn că a înţeles.

— Bine.

Lui Malko i se păru că acesta îşi pierduse orice interes faţă de el. Se aplecă asupra pieselor de şah… Un fotograf cocoşat de aparate şi plin de praful roşiatic, întors de pe front, se opri lângă ei. Hal se uită la el fără să-i zâmbească.

— Mi-au furat toate prăjiturile, zise el pe un ton supărat…

Acesta clătină din cap cu înţelegere.

— Nu-i frumos. Trebuie să fie o Ti-Ba.

Hal mormăi printre dinţi.

— Ti-Ba, pe naiba!

Prudent, fotograful se îndepărtă în zăngănitul aparatelor. Malko se hotărî să înceapă.

— Am o propunere pentru dumneavoastră. Puteţi să câştigaţi mulţi bani.

Pilotul se uită la el cu indiferenţă, chiar cu puţină ironie.

— Nu. Nu mă interesează. Mulţumesc, dar trăiesc cu ce am.

Se concentră iarăşi asupra tablei de şah. Furios, Malko încercă să-şi ascundă dezamăgirea. Se întoarse şi o zări pe Monivanh care îi surâse încurajator, în timp ce discuta aprins cu Ti-Nam. Hal Davidof ridică privirea.

— Ti-Nam!

Părăsind-o pe Monivanh, vietnameza veni fuguţa, supusă. Acesta îi şopti ceva la ureche. Şi ea îi răspunse la fel. Malko plecă discret de lângă tabla de şah şi veni la Monivanh.

Discuţia dură ceva mai mult. Lui Malko îi părea rău că nu acceptase invitaţia lui Maddevi Shivarol. Îşi pierdea timpul degeaba. Ti-Nam se întoarse la ei. Avu o scurtă discuţie cu Monivanh. Apoi vietnameza îi spuse lui Malko:

— Vom cina toţi patru.

Malko nu vedea la ce îi folosea.

— Nu prea am chef, zise el.

— Hal *number one,* făcu ea cu foarte mare convingere. Malko

preferă să nu răspundă. Auzi vocea ascuţită a lui Ti-Nam.

Ea şi Hal Davidof nu păreau să se înţeleagă… Ti-Nam plecă de lângă american şi îşi lipi gura de urechea lui Malko:

— Monivanh a uitat să-ţi spună că generalul pentru care lucrează Hal este Oung Krom. Şi se poartă oribil cu el.

*

* *

Hal Davidof înghiţea metodic şuviţele grase şi crocante din raţa rumenită, de parcă venea direct din Biafra. Învârtea întruna masa ca să se înfrupte din fiecare fel de mâncare. După fiecare înghiţitură, mai trăgea câte un fum din ţigară. Uitând să mănânce, Ti-Nam golea cu minuţiozitate ţigările „Fortune” de tutun şi le umplea cu ganscha, apoi i le dădea amantului său. Dar ea nu fuma. Se aplecă veselă spre Malko.

— Ganscha *number one. One dollar, one kilo.*

Asta era adevărata democraţie. Opiul la îndemâna poporului.

Ca toate restaurantele bune chinezeşti, Thai-San nu avea un salon comun, ci încăperi mai mici la primul etaj, plăcut aerisite. Fireşte că serviciul suferea de pe urma stării de necesitate. Începând cu ora opt şi jumătate, chelnerii îi îndopaseră ca pe gâşte, ca să poată închide la nouă.

Malko îl observa pe Hal Davidof. La fiecare ţigară cu ganscha, tânărul hippie se mai relaxa puţin. După ce termină raţa rumenită, roti masa şi îl întrebă pe Malko pe un ton şugubăţ:

— De ce lucraţi pentru CIA?

Cel puţin nu-l lua pe ocolite. Malko avu impresia că glumeşte.

— Eu v-am spus că lucrez pentru US Aid.

— Este acelaşi lucru, zise Hal cu veselie. Ca şi South-East Asia Air Transport. Au vrut să lucrez pentru ei. Să-i anunţ când se fac paraşutări la partizani… Foarte periculos.

— Chiar dacă aş lucra pentru CIA, tot nu v-aş spune.

Hal Davidof ridică din umeri.

— Oricum nu mă interesează. E treaba dumitale.

Malko avu iarăşi impresia că începuse prost… Atunci se hotărî să ia taurul de coarne.

— Nu vă interesează o slujbă?

— Nu.

Ochii aurii ai lui Malko îl fixară cu insistenţă pe Hal Davidof.

— Nici măcar dacă i-am crea probleme serioase generalului Oung Krom?

Americanul uită să mai tragă din ţigară. Îl privea fix pe Malko precum un iepure hipnotizat de un şarpe. Ţigara îi arse degetele. O aruncă înjurând şi întrebă:

— Vorbiţi serios?

— Cât se poate de serios, făcu Malko.

Hal Davidof ezită puţin, apoi se întoarse către Ti-Nam.

— Luaţi voi două un triciclu. Ne întâlnim la „Clubul diplomaţilor”.

Cele două fete se ridicară fără să protesteze şi ieşiră din restaurant. Erau ascultătoare ca nişte asiatice. Hal Davidof se uită la Malko cu ochii lui albaştri şi reci.

— Bine. Spuneţi-mi ce doriţi.

— Caut pe cineva care ştie să piloteze un T 28, pentru o operaţiune de scurtă durată şi fără riscuri prea mari. Eu fac rost de aparat.

Hal Davidof se lăsă pe spate, îşi aprinse altă ţigară şi zise încântat:

— Ei, un T 28… Vom acţiona departe?

— Nu.

— În Pnom Penh?

— Da.

Hal Davidof semăna cu un jucător de pocher care tocmai a reuşit să facă o chintă regală. Malko îndrăzni să-l întrebe:

— Sunteţi în stare să desprindeţi de pe o şosea un T 28?

Americanul ridică din umeri.

— Nu-i mai greu decât să faci să decoleze o rablă de DC 3 plin cu porci, care se plimbă prin cabină şi pe deasupra ameninţat de mitralierele comuniştilor.

— În cazul ăsta, cred că putem să ne înţelegem, zise Malko.

Hal fumă ţigara până la capăt fără să mai scoată o vorbă. Apoi păru că se hotărăşte brusc:

— Mai întâi, vreau să vă spun o chestie. Împuţitul ăla de Krom nu m-a plătit de vreo două luni. Nu am nimic personal cu el. Dacă vrea, poate să mă gonească din Cambodgia în cinci minute dacă trâmbiţez. Deci i-am şterpelit şi eu câteva piesuliţe de la un DC 6 de mărfuri pe care îl împarte cu un general vietnamez. E destul ca să nu mai zboare. Când îmi va da gologanii, îi voi da şi eu piesele. Până acum, asta nu l-a deranjat, căci nu a avut benzină pentru efectuarea zborurilor civile. Dar în prezent, are. Şi asta îl scoate din minţi… Am trimis-o pe Ti-Nam la el ca să discute. Dar tot nu vrea să mă plătească. Ba dimpotrivă, a chemat un tip din Saigon ca să mă împuşte. Este un profesionist pe care l-a trimis asociatul lui vietnamez. Aşa că, uitaţi care este propunerea mea: dumneavoastră îi prindeţi pe tipi, iar eu zbor pentru dumneavoastră.

Malko nu se aşteptase la aşa ceva. Hal se aplecă peste masă.

— Fiţi atent că nu e un îngeraş! Vă va împuşca înainte să aveţi timp să spuneţi „pâs”. Dar eu vreau ca dumneavoastră să-l împuşcaţi… Generalul Krom va înţelege şi îmi va da biştarii…

Malko cercetă privirea albastră care îl fixa. Hal vorbea serios. Simţea că putea să continue sau să renunţe.

— Ne-am înţeles, spuse el.

Malko le ceru iertare strămoşilor lui în gând. El, o alteţă serenisimă autentică, un prinţ, se găsea acum în postura de ucigaş cu simbrie. Hal trase un fum de ganscha ce putea umple tot salonul de elefănţei roz.

— Bine, spuneţi-mi despre ce este vorba. Peste zece minute restaurantul se închide.

Malko îi explică exact ce voia să facă. Lui Hal Davidof îi străluceau ochii de bucurie. Îl întrerupse pe Malko cu un gest.

— Dacă voi coborî prea jos, vor şti imediat că nu este un tip de-al lor.

— Cu-atât mai bine, făcu Malko.

— După ce lansez bombele, ce fac cu aparatul?

— Vă vom comunica un punct de întâlnire, spuse Malko. La sud de Kompong-Som, deasupra golfului Siam, vă va aştepta un elicopter. Imediat după ce veţi abandona aparatul, veţi fi recuperat şi dus la Pochentrong. Veţi ajunge la hotelul *Pnom* exact la ora ceaiului.

Hal clătină din cap.

— Pare să meargă. Avioanele T 28 sunt o adevărată porcărie. Mă întreb cum de mai zboară încă.

— Acesta va zbura foarte bine, îl asigură Malko.

Chelnerul veni cu nota de plată. Se făcuse aproape ora nouă. Malko lăsă pe masă un teanc mare de rieli. Apoi se ridicară.

— Vreau să mă culc devreme, mormăi Hal. Mâine dimineaţă la ora şapte zbor spre Kampot.

*

* *

— Ceaca-paca, o să ne iubim, şopti Monivanh la urechea lui Malko.

Chinezoaica făcea o partidă de sex demnă de toată admiraţia. De când căzuse la învoială cu Hal Davidof. Malko îşi revenise. Acum o dorea pe Monivanh, iar asta o înveselea peste măsură pe chinezoaică.

Pe deasupra, era un aliat de toată nădejdea. Hal şi Ti-Nam se duseseră la culcare de mult. „Clubul diplomaţilor” era un cuptor întunecos. Ieşiră amândoi. În depărtare, se auzeau împuşcături.

Se instalară în vechiul Austin al lui Monivanh. Malko simţi din nou acea senzaţie ciudată când străbătu oraşul pustiu, de parcă ar fi fost părăsit. Fata conducea cu viteză. Trecură pe lângă numeroase grupuri de soldaţi care nu îi opriră. În timp ce conducea, Monivanh îşi puse capul pe umărul lui Malko.

Poarta hotelului *Pnom* era închisă. Monivanh coborî ca s-o deschidă, apoi merse până în parcare, dar nu găsi nici un loc liber. Îi făcu semn lui Malko să coboare, apoi se întoarse pe bulevardul Monivong. Malko admira cerul plin de stele.

Lângă bungalouri, observă ceva mişcându-se în întuneric. Crezând că este vreun angajat care păzea piscina în timpul nopţii, nu îi dădu

atenţie pe moment.

După aceea, zări o formă întunecată care se îndrepta spre el, chiar la nivelul solului. Era Phuong, păianjenul. Intră în zona de lumină, iar Malko văzu sclipind lama unui cuţit. Monivanh ţipă cât o ţinea gura.

CAPITOLUL VIII

Phuong înainta ca un păianjen veninos, chiar pe sol, fără să se vadă foarte clar modul în care se deplasa. După ce îşi reprimă scârba simţită în primul moment, Malko îşi zise că, deşi avea un pumnal, putea să-i vină uşor de hac. La urma urmei, era un biet infirm.

Când Phuong ajunse la un metru de el, îi trase un şut cu intenţia să-l lovească în cap, sperând să-l ameţească. Dar nimeri în gol, căci infirmul se ferise cu o dexteritate incredibilă. Se învârti dintr-o dată pe loc, iar Malko îşi simţi picioarele ca prinse într-o menghină. Folosindu-se de piciorul stâng, deformat ca o paranteză, Phuong îi aplicase o lovitură ca la judo.

Malko căzu pe spate, sprijinindu-se în coate. Imediat, Phuong se repezi la el. Avea muşchi de oţel. Îi imobiliză capul între braţ şi antebraţul stâng. Malko simţi putoarea zdrenţelor pe care nu le spălase niciodată şi văzu lama pumnalului îndreptându-se spre gâtul lui. Cu un efort disperat, reuşi să se deplaseze câţiva centimetri. Lama îi sfâşie gulerul cămăşii şi îi atinse puţin pielea gâtului, provocându-i senzaţia de usturime. Braţul îi apăsă carotidele şi un văl negru trecu prin faţa ochilor.

După o secundă, un vârtej se abătu asupra lor. Monivanh se avântă în luptă. Cu un strigăt sălbatic, ea apăru în spatele lui Phuong, îl apucă de păr, îl strânse de gât cu braţul drept şi îl strânse cu o forţă uimitoare. Phuong mârâi şi îi dădu drumul lui Malko. Acesta se rostogoli pe pietriş năucit.

Phuong şi Monivanh se luptau cu ferocitate, într-o încolăcire confuză de membre, cu ţipete răguşite. Îl obligase pe infirm să lase pumnalul. Cu faţa încordată de efort şi strâmbând gura senzuală, ea îl strângea de gât pe Phuong cu înverşunare. Scena era oribilă, dar fascinantă. Infirmul părea condamnat.

Însă, deodată, sprijinindu-se pe antebraţ, făcu un salt incredibil în aer, la aproape un metru înălţime. Luată prin surprindere, Monivanh rămase descumpănită.

Phuong se depărtă câţiva metri, dar departe de el cu gândul s-o ia la fugă, întinse braţele cu un strigăt plin de ură şi strânse pumnii ca la o figură de karate. Era mai înverşunat ca oricând.

Însă nici Monivanh nu se lăsă mai prejos. Îl lovea cu mâinile şi cu picioarele, trăgându-i un şut infirmului direct în piept. Phuong primea lovitură după lovitură, apoi începu să înainteze, împingând-o pe chinezoaică spre piscină. Malko se învârtea în jurul lor, dezarmat de această luptă feroce, neştiind în ce mod să intervină.

Malko îşi recăpătă cunoştinţa în momentul în care Monivanh

contraataca într-un vârtej de şuturi şi de pumni, aplicate cu o precizie mortală. Phuong era împins către piscină. Chinezoaica îi bară imediat drumul spre ieşire. Intenţiona să-l înece.

Phuong se dădea înapoi centimetru cu centimetru şi respira greu din cauza oboselii. Totuşi, avea o rezistenţă de necrezut. Mişcările membrelor lui îşi măriră subit ritmul. Reuşi s-o îndepărteze pe Monivanh la un metru de el. Îşi luă avânt imediat şi, sărind ca o felină, ateriză pe capota unei maşini care staţiona în parching. Lipit zdravăn de parbriz, o aştepta pe chinezoaică cu braţele întinse, înlăturând astfel handicapul înălţimii şi al picioarelor sale anchilozate.

Dar Monivanh îl atacă imediat. Încercând să-l doboare pe infirm, lovindu-l cu toată viteza, vrând să-l nimerească în picior. Reuşi să-l prindă de unul, îl răsuci şi îl aruncă pe pietriş cu toată puterea. Phuong atâta aşteptase. Cu un strigăt sălbatic, îşi încleştă mâinile şi îi trase fetei una după ceafă. Aceasta avu senzaţia că a primit o lovitură de ciocan.

Monivanh se dădu îndărăt ameţită, aproape leşinată, învârtindu-se pe loc ca să se apere. Phuong profită de această pauză şi, cu un salt plin de supleţe, ajunse pe sol şi se făcu nevăzut pe poarta ce dădea în bulevardul Monivong. Malko era încă ameţit. Sprijinindu-se de maşină, chinezoaica gâfâia zgomotos. Ea veni lângă Malko şi îl întrebă îngrijorată:

— Sunteţi bine?

— Sunt bine, răspunse el, dar îi tremurau picioarele.

Monivanh scuipă un amestec de salivă şi sânge.

— Phuong *number ten!* zise ea ridicând vocea.

Malko ar fi zis că ajungea chiar până la douăzeci. Acest atac sălbatic îl luase prin surprindere. În aceeaşi zi, generalul îl atacase de două ori. Lovi cu piciorul un obiect din metal. Se aplecă şi îl luă de jos. Era arma pe care o uitase ucigaşul, o baionetă plată şi lată de puşcă M 16, ascuţită pe ambele muchii. Era o armă teribilă. Malko se hotărî să o păstreze ca amintire, alături de săbiile strămoşilor lui. Monivanh strigă deodată:

— Nu e bine aici, nu e bine aici!

Malko îşi duse mâna la gât şi văzu că e plină de sânge... I se prelingea pe piept, îmbibându-se în cămaşa din pânză subţire.

— Nu-i nimic, zise el.

Traversară peronul hotelului. Angajaţii jucau dame în hol ca în fiecare seară, părând că nu au auzit zgomotele luptei sălbatice care avusese loc în grădină. Monivanh îl strigă pe unul dintre ei şi îi ţinu un discurs în cambodgiană. Părăsi partida cu regret, în timp ce chinezoaica împreună cu Malko se îndreptară spre lift. Tânăra avea o umflătură la tâmplă, iar tricoul era rupt. Acestea erau singurele urme vizibile lăsate de lupta cu Phuong.

*

* *

Fără un cuvânt, chelnerul puse platoul pe măsuţa joasă. Malko se întrebă de ce Monivanh comandase ceaiul la ora asta. Mai degrabă, el simţea nevoia să bea o votcă sau de o sticlă de doi litri de Dom Perignon. Poate că Monivanh îndeplinea un ritual… Ea veni lângă el şi îl împinse spre pat cu surâsul pe buze.

— Ceaca-paca, ne iubim fără probleme. Amuzat, Malko se lăsă în voia ei. Monivanh avea forţa şi priceperea unei infirmiere de pe front. Îl dezbrăcă cât ai zice „peşte”. Apoi îi tamponă cu blândeţe tăietura de pe gât. Se dezbrăcă şi ea. Avea trupul plin de vânătăi. Când Malko o atinse, ea tresări, iar chipul se încordă.

— Phuong e om rău, zise ea cu amărăciune.

Acum îi observă umerii largi, muşchii ce se încordau sub pielea mată şi strălucitoare. Avea coapse de biciclist de curse şi un corp foarte robust. Nu e de mirare că îi ţinuse piept lui Phuong. Însă acum, stătea în genunchi, cu mâinile pe coapse şi îl contempla pe Malko cu adoraţie.

— Tu, mult *butterfly!* zise ea cu seriozitate.

În jargon, asta însemna că Malko avea multă trecere la femei.

Ea începu să-i acopere corpul cu sărutări uşoare, întorcându-se la rană, apoi coborând spre pântece, dar fără să zăbovească, ca şi cum nu ar fi sosit încă timpul. Se distra frecându-şi torsul de al lui, iar el simţi sfârcurile sânilor micuţi întărindu-se. Ea se agita în jurul lui îngenuncheată pe pat, cum făcuse mai devreme cu Phuong. Dar, firește, intenţiile erau diferite.

Malko închise ochii. Prin obloane răzbăteau bubuiturile tunurilor în noapte. Îi mângâia cu gura fiecare părticică a corpului cu o infinită blândeţe. Apoi schimbă atitudinea, îl încălecă şi se înfipse în el cu o lentoare calculată. El deschise ochii şi îi întâlni chipul vesel. Vru s-o păstreze în el, dar ea se feri şi îi oferi iarăşi gura cu o mişcare circulară care îl făcu pe Malko să mârâie de plăcere. Simţindu-i încordarea, Monivanh întrerupse mângâierea şi îl întrebă îngrijorată:

— *Number one?*

— *Number one,* o asigură el.

Liniştită, ea reluă activitatea, folosind întreaga abilitate a gurii ei cărnoase cu delicateţea unei feline, într-o mângâiere abia simţită, care îl aduse pe Malko în pragul orgasmului. Pentru o clipă, îl străfulgeră ideea dacă nu cumva avea chef să fie violată…

Apoi îl lăsă din nou ca să-i diminueze plăcerea. Luat prin surprindere, Malko deschise ochii.

— Nu-i nimic, nu-i nimic, îl asigură Monivanh. Mai fac o dată.

El închise ochii. Acest ceremonial minuţios şi insolit era până la urmă destul de frustrant. Se gândi iar cu furie la viol. O privi pe

Monivanh. Buzele ei groase se umflară şi mai tare. Sări din pat, fugi până la uşă şi stinse lumina.

— Nu-i nimic! îl linişti chinezoaica pe întuneric.

Era din ce în ce mai misterioasă. Auzi clinchet de porţelan şi se întrebă ce surpriză îi mai pregătea chinezoaica. Se întoarse lângă el. Abia îi distingea silueta prin întuneric. După mişcări, el ghici că fata s-a aşezat în genunchi între picioarele lui şi i le depărta uşurel, dar ferm. Gura îl înghiţi din nou. Ca să se asigure că plăcerea nu dispăruse. Dar îl lăsă iar când îi era lumea mai dragă. Aproape că se enervă, când Monivanh şopti:

— Ceaca-paca. *Number one!*

Imediat simţi o ceaşcă din porţelan lipindu-se de coapsă, apoi senzaţia că un lichid călduţ se prelinge pe testicule. Monivanh îi ţinea ceaşca de ceai între picioare. Senzaţia era extraordinară. La început, derutantă, dar după aceea, minunată. Mârâi fără să vrea.

Monivanh reluase mângâierea, însă, de data asta cu gura plină cu ceaiul călduţ. Îşi vedea de treabă cu măiestrie, fără să-i curgă nici un strop. Apoi acceleră mişcarea într-un mod diabolic. Malko ţipă. Ceaiul îi agasa terminaţiile nervoase, înzecindu-i senzaţiile. Ridică bazinul fără voia lui, venind în întâmpinarea mângâierilor.

Din păcate, nu putu să prelungească mai mult acest delicios supliciu. Se eliberă brusc de toată tensiunea acumulată: Explodă îndelung, scuturat de spasme. După ce termină, eliberându-se fizic şi psihic, ea se dezlipi de lângă el, luă ceaşca cu delicateţe şi bău conţinutul pe nerăsuflate. Malko avea impresia că ieşise dintr-un storcător magnific. Nesătulă, Monivanh se întinse peste el şi îl introduse în ea. Era atât de excitat, încât parcă nici nu juisase. Muşchii elastici ai chinezoaicei îl cuprinseră din nou, aspirându-l ca o fiară flămândă, aducându-l într-un timp record în pragul unui nou orgasm. Apoi se opri cu inima bătând cu putere în piept, sleit de puteri. Ea îi şopti blând la ureche:

— Ceaca-paca, *number one.*

Spusese asta cu sfioşenie. Gata să facă un infarct, Malko nu putu să-i răspundă. Fusese mai obositor decât lupta cu Phuong... Monivanh avea într-adevăr imaginaţie. Poate că ştia să gătească tot la fel de bine.

Rămaseră tăcuţi mult timp, ascultând exploziile îndepărtate. Apoi Monivanh comentă cu mândrie:

— *Taiwan blow-job number one*[3]. Multe japoneze vin în Taiwan.

Malko îşi spuse că într-adevăr nu îi putea învinui pe japonezi că apreciază acest ceai al armoniei absolute. Mai mult chiar, unii prieteni de-ai lui, au ajuns în Taiwan înot, ca să poată aprecia mai bine acest

3 E bună pipa din Taiwan (n.a.).

ţinut.

— În Taiwan ai învăţat toate astea? o întrebă el.

Monivanh izbucni în râs.

— Ba nu. Am învăţat singură. Nu-i greu.

Malko avea impresia că întinerise cu douăzeci de ani. Sprijinită în cot, Monivanh îi explică cu o privire tristă:

— Înainte, Monivanh mulţi iubiţi. Acum, Monivanh nu iubiţi. Nici tu iubite.

În jargonul ei fermecător, asta suna ca o declaraţie de dragoste. O trase spre el şi o strânse în braţe. Era emoţionat. Acum că plăcerea trecuse, începu să se gândească la problemele lui şi la modul în care îl va înfrunta pe ucigaşul venit din Saigon. Era o condiţie sine qua non pentru a-şi continua misiunea.

Era obligat să fie şi mai vigilent. În afară de Phuong, generalul Krom va trimite şi alţi ucigaşi. Închise ochii. Monivanh se lipi de el. O rafală de mitralieră grea păcăni dincolo de fluviu. Chinezoaica şopti pe întuneric:

— Mâine, mult mai bine.

Se gândeau amândoi la acelaşi lucru.

*

* *

Căpitanul Shivarol nu putea să doarmă. Nasul îl durea înfiorător. După radiografia făcută la spitalul Calmette, diagnosticul era ruptură de cartilaj. Dar nu acesta era singurul motiv al insomniei lui. Se gândea mereu la scena cu Douglas Frankel. Era în dilemă. Acum că teama de moarte se risipise, vedea faptele cu mai multă luciditate.

Maddevi se mişcă şi se întoarse pe partea cealaltă. Nu-i suflase o vorbă despre discuţia cu americanul, spunându-i că ratase aterizarea şi se lovise de marginea din metal al carlingii. Ea nu comentase în nici un fel.

Îl tenta ideea de a conduce flota aeriană a Cambodgiei, oricât de mică ar fi ea. El ştia că Doug Frankel se bucura de destulă putere ca să se ţină de cuvânt. Dacă totul mergea strună, nu-i rămânea decât să stea ascuns câteva zile, timp în care se schimba guvernul. După aceea, va fi considerat un erou.

Perspectiva de a băga în propriul buzunar zece milioane de rieli îi risipea şi ea toate temerile. Se gândi iarăşi la Liz Frankel cu poftă. Îşi ticlui un plan care să îmbine plăcutul cu utilul. Brusc, o şopârlă imensă, o Tokay, începu să ţipe în mod straniu undeva sub pilonii casei. Alarmat, căpitanul Shivarol se apucă să numere ţipetele. Ajunse până la şapte, apoi acestea încetară. Se strâmbă pe întuneric. Era o prevestire rea. Ca toţi khmerii şi el era teribil de superstiţios. Se gândi să se ducă a doua zi să ardă nişte beţişoare la pagodă şi să consulte un ghicitor în ziua în care trebuia să aibă loc operaţiunea.

*

* *

Opiul sfârâia încetişor deasupra lămpii. Cu fruntea asudată, Doug Frankel aştepta cu nerăbdare ca micul ghemotoc arămiu să se umfle şi să prindă o tentă irizată.

Kak, bătrânul servitor, îl introduse cu îndemânare în pipă, apoi i-o dădu americanului. Acesta o puse între buzele subţiri şi trase. Acum se linişti. Brusc, fantoma lui Liz se transformă într-o formă imaterială, pierdută într-o altă lume, decotinizată…

Ca să se testeze, încercă să şi-o închipuie făcând dragoste cu Shivarol, dar nu simţi nimic, de parcă ar fi vorba de o străină. Fumase aproape douăzeci de pipe. Când se întorsese de la întâlnirea cu Malko, o găsise pe Liz acasă. Mâncaseră în tăcere, serviţi de fata din casă şi străduindu-se să schimbe câteva cuvinte banale. Cât durase cina, Douglas Frankel nu reuşise deloc să-şi alunge din minte imaginea soţiei lui posedată de Shivarol.

Ea se dusese la culcare după ce îi urase „noapte bună” cu o voce extraordinar de duioasă. Doug avusese o clipă impresia că, dacă mergea cu ea, nu l-ar fi refuzat. Dar nu putuse. Mai întâi, simţise nevoia de câteva pipe de opiu ca să alunge fantomele… Ieşise zâmbind din apartament pentru soldatul care stătea de pază pe palier cu un M 16 în mână. Avea cu el aparatul de emisie-recepţie „de seară”. Acesta avea un receptor ca de telefon şi un mâner destul de mare ca să poată fi mai uşor de transportat. Îl lua cu el în salonul de fumat, lucru care îi distra teribil pe cambodgieni…

Păstră fumul în plămâni cât mai mult posibil, apoi îl dădu afară încet de tot. Se simţea uşor, în altă lume şi alt om. Se ridică încet de pe patul din lemn. Îşi puse ochelarii şi îşi tamponă fruntea. Servitorul se uită la el mirat.

— S-a terminat?

— S-a terminat.

Ameţit încă, îi aruncă un pumn de rieli lui Kak, apoi plecă. Ieşind din atmosfera călduţă şi umedă a salonului de fumat, răcoarea nopţii îl revigoră. Avea chef să se plimbe, deşi era periculos. Soldaţii guvernamentali îi considerau automat pe cei care mergeau pe jos drept khmeri roşii.

Făcu câţiva paşi pe străduţa neasfaltată şi ajunse pe o stradă mai largă, dar complet pustie care, puţin mai departe, dădea în bulevardul Charles de Gaulle. Aceasta era una dintre marile artere căreia nu îi schimbaseră numele. Nu se afla departe de casă. Încet, încet, aerul plăcut de afară îi alunga aburii groşi de opiu.

Se opri şi urină lângă un gard din lemn. Se întreba dacă, într-o bună zi, îşi va găsi şi el liniştea, ca acei preoţi budişti pe care lumea îi vedea stând ore în şir nemişcaţi lângă pagodele lor, adânciţi într-o meditaţie

eternă. Îşi aminti de generalul Krom. Lupta aceasta feroce, dar de catifea, îl incita şi îl pasiona. Erau admise tot felul de lovituri, iar acest lucru se va termina probabil cu moartea unuia dintre adversari. Doug Frankel nu se temea de moarte. Ştia că este doar o strălucire trecătoare, uneori fără dureri, care se transforma după aceea într-o pace eternă...

Adeseori privise chipurile şi ochii celor morţi ca să încerce să înţeleagă... Dar nu zărise decât surpriza împietrită de pe feţele lor. Doug înjură brusc.

Îşi uitase walkie-talkie în salonul de fumat. Se întoarse. Numai de nu i l-ar fi furat! Dacă aparatul cădea în mâinile khmerilor roşii, şeful dispeceratului se va înfuria rău de tot.

Tocmai dădea colţul străduţei, când uşa salonului de fumat se deschise. Rămase pe loc plin de uimire. Pe uşa scundă, ieşise Kak. Dar nu era singur. În urma lui, se târa silueta hidoasă a lui Phuong. El îl ocăra şi îl înjura pe bătrânul servitor cu o voce ascuţită. Doug era prea departe ca să audă ce spunea.

Americanul se ascunse în întuneric. Revenise brusc la realitate. Phuong lucra pentru generalul Krom. Dar ce căuta cu servitorul său? Ciudata pereche o luă în direcţia opusă. Infirmul se învârtea ca un titirez înspăimântător în jurul bătrânului care abia îşi târa picioarele. O luară pe străduţele înguste, îndreptându-se spre sudul oraşului. Doug Frankel o luă încetişor pe urmele lor.

Merseră aproximativ o jumătate de oră. Deodată, dintr-o înfundătură, apărură trei soldaţi care blocară drumul servitorului şi infirmului. Doug se adăposti în întuneric. Nu era cazul să facă uz de permisul lui de liberă trecere. Urmări discuţia de departe, îl văzu pe infirm scoţând din trenţele lui o hârtie pe care i-o arătă soldatului şi auzi vocea piţigăiată, apoi pe cei doi văzându-şi de drum. Ieşi din ascunzătoare după ce soldaţii se îndepărtară.

După aceea, cei doi traversară bulevardul Monivong şi o luară pe o străduţă perpendiculară pe acesta. După ce mai parcurseră trei sute de metri, se înălţa primul gard de sârmă ghimpată care proteja Chamcar-Mon. Cu siguranţă că Phuong îl ducea acolo pe bătrânul servitor. Nu avea rost să-şi mai pună întrebări... Krom trebuia să afle ultimele noutăţi. Doug îşi strânse buzele subţiri într-un zâmbet crud. Acum era rândul său să-i trimită adversarului un mesaj.

Înainta în lumină fără să se mai ascundă, făcând intenţionat să scârţâie sandalele pe asfalt. Kak se întoarse primul şi rămase pe loc. Phuong făcu şi el la fel. Cei doi nu putură să-l recunoască pe american decât când acesta ajunse la o sută de metri de ei. Bătrânul rămase paralizat, însă Phuong înţelese pe dată. Începu să fugă cu o viteză incredibilă către gardul din sârmă ghimpată, încercând să anunţe soldaţii cu strigătele lui ascuţite... Doug Frankel se aplecă, îşi luă de la

pulpă pistolul Magnum 357 şi porni spre infirm. Kak rămăsese ţintuit locului.

Douglas îl ajunse din urmă pe Phuong la douăzeci de metri mai încolo. Infirmul se întoarse cu faţa la el, cu ochii holbaţi şi pumnii strânşi, gata de luptă. Slobozi un ţipăt sălbatic specific mişcărilor de karate, dar rămase neputincios când zări revolverul americanului.

Doug Frankel întinse braţul şi trase patru focuri repetate în pieptul infirmului. Împins spre spate de puterea gloanţelor, Phuong se prăbuşi în şanţ cu un strigăt inuman şi scuturat de spasme.

Înfrângându-şi scârba, Doug se aplecă deasupra lui. Căută prin zdrenţele îmbibate deja de sânge şi găsi aparatul de emisie-recepţie. Din cazarmă răzbătură până la el strigăte şi se auzi o rafală de M 16. Soldaţii începeau să se trezească... Doug Frankel se ghemui în şanţ şi se retrase spre celălalt capăt al străzii. Se auzi altă rafală, urmată de un urlet. Kak fusese împuşcat. Americanul îi văzu corpul tresărind sub gloanţele armei automate. Fusese omorât pe loc. Americanul intră pe o străduţă şi se îndepărtă în goană. Cunoştea obiceiurile soldaţilor. Ei nu îşi părăseau posturile până când un M 113 nu le deschidea drumul.

Dădu colţul străzii şi se opri puţin gâfâind. Scoase din buzunar câteva cartuşe şi îşi încărcă din nou arma, apoi o puse la loc. Se îndreptă spre bulevardul Monivong, având grijă să meargă pe mijlocul străzii. Generalul Krom se va înfuria foarte tare. Însă el îl pierduse pe cel mai bun om care umplea pipe din Pnom Penh. Era unu la unu.

*

* *

Malko nu putea alunga din minte întâlnirea mortală cu ucigaşul din Saigon. Telefonul sună agasant. Era vocea sâsâită a lui Doug Frankel:

— Sunt jos, la piscină, spuse americanul. Am comandat o cafea pentru dumneavoastră. Am noutăţi.

Monivanh dispăruse. Rămăsese doar platoul cu ceaşca rece. Malko zâmbi, gândindu-se la prestaţia erotică a tinerei chinezoaice. Se îmbrăcă repede, îşi ascunse pistolul extraplat în geanta-diplomat şi o luă cu el. Prin Pnom Penh oricine se putea plimba cu un M 16 fără să atragă atenţia, deci putea fi folosit ca manta pentru vreme rea. Când trecu pe culoar, băieţii se ridicară toţi odată.

Deşi nu era decât nouă dimineaţa, Doug Frankel era deja ameţit. Abia putea ţine ochii deschişi, iar vocea era mai aspră ca de obicei.

— Phuong nu o să ne mai facă probleme. Îi zise el.

Îi povesti lui Malko ce se întâmplase în cursul serii, iar acesta despre „contactul” cu Hal Davidof. Americanul clătină din cap aprobator.

— Bravo! Avem nevoie de un tip ca dumneavoastră care să-l „dezgheţe” pe Hal. Este cam ciudat. Acum că ne-am procopsit cu doi piloţi, trebuie să intrăm în legătură cu partea cealaltă.

— Nu se poate altfel? întrebă Malko.

Doug Frankel zâmbi cu şiretenie.

— Trebuie să prevedem totul. Nu trebuie să fie acuzată „Compania”. Prin urmare, staţia radio a GRUNK[4] va anunţa că aparatul care va ataca Chamcar-Mon va ateriza la Kratie. Nimeni nu va căuta acolo…

Doug Frankel era încântat.

— Khmerii roşii vor cere o răsplată?

Americanul clătină din cap.

— Bineînţeles că se negociază. Ca totul de pe aici. În cel mai rău caz, vor cere obuze de 105 şi benzină. Oricum le vor primi.

Se ridică.

— Să mergem. Îl veţi cunoaşte pe prietenul meu, colonelul Lean, care conduce trupele speciale de poliţie.

Malko îl urmă stupefiat. Era uimitor faptul de a-l vedea pe şeful CIA din Pnom Penh că se duce la întâlnire cu khmerii roşii, mai precis, la comandantul poliţiei politice însărcinat cu hărţuirea lor. Când se instalară în maşina blindată al lui Frankel, Malko spuse:

— Trebuie să mai punem la punct un amănunt în legătură cu ucigaşul venit din Saigon…

Douglas Frankel surâse cu venin.

— O să-l omorâţi, aşa cum am stabilit.

4 Cartierul General al khmerilor roşii (n.a.).

CAPITOLUL IX

În clipa în care colonelul Lean încetini ca să vireze la dreapta pe Drumul 1101, o stradă nepavată, un triciclu care mergea în faţa BMW -ului cambodgianului făcu brusc la stânga, aruncându-se practic sub roţile lui. Şeful trupelor speciale de poliţie strivi frânele înjurând. Bara de protecţie din faţă a maşinii atinse partea din spate a triciclului. Foarte calm, conductorul apăsă pe pedale şi se întoarse din nou pe partea dreaptă. Când îl depăşiră, Malko crezu că îi va omorî sau îi va înjura de mama focului. Dar nu se întâmplă nimic din toate astea. Cei doi bărbaţi le zâmbiră cu înţeles.

— Era să-i călcăm, observă Malko.

Colonelul Lean comentă cu glas blând:

— A ocolit o furnică sau altă gânganie. A avut o viziune. Un spirit i-a şoptit că fiinţa aceea minusculă era un preot sfânt reîncarnat. Atunci, a preferat să fie strivit el decât să omoare gâza. Lucruri din astea se întâmplă mereu.

Triciclul „bântuit” se pierdu pe artera aglomerată, iar colonelul Lean viră la dreapta fără să-l strivească nici el pe preotul reîncarnat. Ciudată mai era şi Cambodgia. Malko îşi aminti ce spusese Frankel despre colonelul Lean: „Fiţi atent că este rău ca o tenie...”

Rău, mai treacă-meargă, dar superstiţios, nu încăpea nici o îndoială. Merseră pe Drumul 1101 plin de gropi, mărginit de case pe piloni şi plin de copii. Era opusul unui cartier rezidenţial. Ca şi în America, străzile din Pnom Penh erau doar numerotate. După ce parcurseră un kilometru, la colţul Străzii 809, cambodgianul îl anunţă:

— Am ajuns.

*

* *

Vila colonelului Lean semăna mai degrabă cu linia Maginot decât cu palatul de la Versailles. Dintr-o grijă lăudabilă pentru estetic, fusese înconjurată de o pădure de plante, aşezate pe şiruri de saci cu nisip, ca să protejeze balconul cel mare. Ferestrele erau astupate cu stive de saci verzui, alcătuind mici buncăre care mărgineau cu graţie cele patru colţuri ale clădirii, iar florile din grădină erau acoperite cu multe rânduri de sârmă ghimpată. Ca să nu mai vorbim despre soldaţii burduşiţi cu grenade ce formau un cordon de netrecut în jurul zidului vilei.

Malko se gândi că Lean dormea cu cască şi cu vestă antiglonţ... Pentru moment, colonelul părea totuşi foarte relaxat, încetini, claxonă o dată, iar soldaţii se grăbiră să deschidă poarta cu grilaj.

Colonelul Lean, pe care îl găsiseră în clădirea mică a Ministerului de

Interne, insistase ca Doug Frankel să-şi lase acolo maşina Fury blindată. Malko se aşteptase să întâlnească un dur. Dar dăduse peste un khmer mic de înălţime, bucălat, zâmbind încontinuu, grăsuliu şi afabil. Nici măcar nu era înarmat. Singurele lucruri care îi trădau funcţia erau cutia cu grenade şi minimitraliera Uzi, aşezate pe podeaua BMW -ului în care se urcaseră cu toţii.

Însă colonelul conducea un BMW 3 500 de culoare bej nouă-nouţă. Malko i-o lăudase, iar cambodgianul ţinuse să precizeze cu mândrie:

— La Pnom Penh, valorează treisprezece milioane de rieli…

Adică preţul unui Rolls-Royce într-o ţară civilizată! Malko observase:

— Sper că este asigurată.

Şeful trupelor speciale de poliţie zâmbise cu ironie.

— Domnule, la Pnom Penh, nu există casă de asigurări. Trebuie doar să fii atent…

Coborâră din BMW, străbătură grădina cu sârmă ghimpată şi intrară într-o încăpere cu mobilă obişnuită. Un cambodgian cu faţa netedă şi inteligentă, îmbrăcat cu un pantalon şi cu o cămaşă, se ridică vioi şi îi strânse mâna colonelului. Acesta se întoarse spre Malko şi Doug Frankel.

— Acesta este domnul Ganapak. A sosit adineauri din Kratie.

Kratie se afla în mâna khmerilor roşii de câteva luni. Se aşezară cu toţii. Colonelul părea bine dispus. Li se aduse o tavă cu apă minerală Perrier, cu Pepsi-Cola şi cu oranjadă. Malko se mulţumi cu un pahar de Contrex.

Îl studia cu interes pe cambodgianul care stătea în faţa lui. Părul negru era pieptănat pe spate, avea figură de ascet şi privire arzătoare ce evoca într-un mod foarte elocvent militantul revoluţionar.

Doug Frankel se aplecă spre Malko şi spuse încet, în timp ce khmerul roşu şi colonelul Lean discutau în cambodgiană:

— Domnul Ganapak este mâna dreaptă a noului şef al khmerilor roşii. Noi ne-am mai întâlnit ca să punem bazele unui soi de negociere. Am nevoie de el pentru planul nostru. Voi fi obligat să vorbesc cu el în dialectul khmer pentru că nu ştie nici franceză, nici engleză.

După ce bău ultima înghiţitură de Pepsi-Cola, americanul începu să discute vioi cu trimisul celeilalte părţi. Malko nu înţelegea o iotă din această limbă dură. Mai zâmbitor ca oricând, colonelul Lean se aplecă spre Malko.

— Haideţi cu mine să vă arăt casa…

Discret ca o gazdă bună, Malko acceptă şi ieşiră amândoi din salon, lăsându-i să vorbească pe şeful de la CIA cu conducătorul khmerilor roşii. Un soldat le aduse ceaiul pe care îl băură stând în picioare. Colonelul Lean se străduia să placă oaspetelui său.

— Îmi place foarte mult domnul Frankel. Înţelege foarte bine viaţa

din Cambodgia…

Malko fu de acord cu complimentul, dar nu spuse nimic. Interlocutorul său se sprijini de un frigider imens şi oftă:

— Ne aflăm într-o situaţie dificilă. Mareşalul nu are simţul realităţii. Eu nu pot să-l sufăr, iar situaţia militară este dezastruoasă.

Malko nu se aştepta la asemenea cuvinte ieşite chiar din gura şefului poliţiei politice a regimului. Dar îl aprobă fără să-l contrazică. Colonelul Lean zise şi el:

— Nici mie nu-mi plac cei din partea cealaltă.

Un locotenent intră, se apropie de colonel şi îl salută.

Schimbară câteva cuvinte. Şeful poliţiei îi ceru lui Malko să se dea la o parte ca să poată deschide uşa frigiderului.

Maşinal, el aruncă o privire în interior şi simţi că inima îi sare din piept. Crezu că era o glumă macabră. Pe toate rafturile imensului frigider, erau aliniate capete de oameni! Fuseseră retezate de la baza gâtului şi aveau câte o etichetă galbenă agăţată de o ureche. Pe Malko îl izbi în nări mirosul puternic de formol. Fără să-l bage în seamă, colonelul Lean căută pe raftul de jos şi scoase capul cu ochii închişi ai unui bărbat care fusese tânăr şi frumos, cu faţa prelungă rănită de o schijă de obuz care îi smulsese jumătate din bărbie. Închise uşa, curmând această imagine de coşmar şi îi dădu capul locotenentului. Acesta îi mulţumi cu un zâmbet şi ieşi fără nici un fel de emoţie, ţinând capul de păr. Văzând ce şocat rămăsese Malko, colonelul Lean îi explică cu un surâs demn de Buddha:

— Sunt nişte şefi ai khmerilor roşii. Le păstrăm capetele ca să obţinem aderări. Uneori prizonierii nu vor să creadă că şefii lor au murit. În momentul ăsta, oamenii mei îl interoghează pe un prizonier foarte important.

Malko se gândi la Ganapak, trimisul khmerilor roşii şi se întrebă dacă el ştia de existenţa acestor capete… După părerea lui Doug Frankel, specialitatea colonelului Lean erau infiltrările în teritoriul duşmanilor… Dar nu era singura. Cambodgianul spuse bănuitor:

— Sper să-l aducă repede înapoi. Altfel se va împuţi… înainte, când nu aveam frigider, trebuia să le punem în urcioare, dar nu se păstrau bine.

— Cel puţin acum sunteţi bine dotaţi, spuse Malko. De la US Aid?

Colonelul râse cu poftă.

— Ba nu! L-am rechiziţionat de la spitalul militar din zonă. Ţineau vaccinurile în el. Aici este mai folositor.

Râse din nou. Acest mic Buddha rotofei şi macabru începea să-i dea fiori reci lui Malko pe şira spinării cu calmul lui crud, vesel şi planificat. Colonelul se uită discret la ceas şi îi spuse lui Malko:

— Cred că puteţi să-l aduceţi pe domnul Frankel. Sus, am nişte documente de semnat. Vin şi eu imediat.

Poate că trebuia să se ducă după capul lui! Malko îi găsi pe Frankel şi pe domnul Ganapak aplecaţi peste o hartă. Americanul avea un zâmbet radios pe chipul rotund.

— Totul este pus la punct, sâsâi el triumfător.

Khmerul roşu schiţă un surâs discret. Împăturiră harta. Domnul Ganapak îl salută pe Malko cu un semn discret din cap şi ieşi tiptil din cameră dispărând în grădină. Doug părea că întinerise cu douăzeci de ani.

— Staţia radio din Grunk va anunţa că T 28 a aterizat la Kratie şi că atentatul era opera unui simpatizant al prinţului Sihanouk, zise el. Acest lucru nu va mira pe nimeni, căci s-a mai întâmplat o dată. Noi am hotărât locul în care vom schimba piloţii care se vor abţine de la orice fel de acţiune ofensivă. Locul se află pe drumul numărul 4, la capătul liniilor guvernamentale.

Malko găsea că ar fi prea frumos.

— Ce pretenţii are?

— Voi discuta ultimele detalii cu colonelul Lean. Nu trebuie să-l uităm, căci nu va fi prea mulţumit.

De aici reieşea că şi capul lui Douglas Frankel se va afla în imensul frigider... Uşa se deschise şi apăru colonelul Lean bine dispus. Cu siguranţă că îşi recăpătase trofeul...

Cei doi bărbaţi discutară câteva minute. Târgul fusese făcut. Malko începu să se sufoce de cald, deşi ventilatoarele mari funcţionau. Se înveseli când îl văzu pe Doug Frankel ridicându-se. Colonelul Lean nu contenea cu scuzele că avea prea mult de lucru şi nu îi putea conduce. Dar le împrumută BMW -ul de treisprezece milioane cu şofer cu tot. Puţin îngrijorat, Malko se întrebă într-o doară dacă nu cumva frigiderul nu era plin cu capetele şoferilor incompetenţi... îndată ce părăsiră vila, îi dezvălui lui Doug Frankel macabra lui descoperire. Americanul ridică din umeri şi spuse puţin ironic:

— Ceilalţi procedează la fel cu capetele pe care le taie oamenilor lor. E o treabă bună pentru intimidare...

— Ce a cerut pentru că participă la operaţiune?

— O barjă de benzină. Cu următorul convoi ce va veni din Saigon. Ar fi bine să conducă khmerii roşii vehiculele furate de la trupele guvernamentale.

— Dar cum o veţi livra?

Doug Frankel zâmbi în faţa naivităţii lui Malko.

— Pe drumul spre Battengbang este o benzinărie, chiar la graniţa cu zona „liberă”. Vinde o cantitate foarte mare de benzină.

Hotărât lucru, era un război ciudat. Depăşiră un triciclu aproape strivit de greutatea a doi soldaţi şi a armelor acestora. Se duceau pe front pe cont propriu...

— De ce ne ajută colonelul Lean? întrebă Malko.

Frankel oftă.

— E o poveste lungă. Dintotdeauna Lean a fost rivalul generalului Krom. Nu crede în supravieţuirea regimului lui Lon-Nol. Prin urmare, îşi ia măsuri de prevedere în ambele părţi. Taie capete, dar face mici servicii... în Asia, capetele tăiate nu au constituit niciodată un obstacol în calea reconcilierii...

— Aveţi încredere în el?

Doug Frankel râse ascuţit.

— Fireşte că nu! Dar cred că momentan nu are nici un interes să mă trădeze. Însă totul se poate schimba foarte repede.

Străbătură o zonă imensă neconstruită în care sute de refugiaţi locuiau în vagoanele vechi de lângă universitate. Apoi şoferul o luă la dreapta, către sud.

— Acum o să ne ocupăm de întâlnirea dumneavoastră din seara asta, zise cu veselie Doug Frankel.

*

* *

Doug Frankel ajunse pe aleile acoperite ale Pieţei Olimpice urmat de Malko. Aici, era Mecca negustorilor de pânzeturi şi costume. Americanul parcurse o sută de metri şi se opri în faţa unei dughene. Recunoscându-i. Vânzătorul cambodgian, îi invită imediat în spate, unde bătea vântul cam tare.

— Ce doriţi, domnule?

Vorbea o franceză corectă, aproape şcolărească şi zâmbea întruna. Doug Frankel spuse:

— Ceva care se vinde bine. Comunist.

Celălalt clătină din cap, dădu la o parte o haină atârnată pe jumătate terminată şi scoase un Colt 45 automat. Cel puţin aşa i se păru lui Malko.

— Foarte frumos, accentuă croitorul. Trage perfect.

Luă arma, îndreptă ţeava spre cer şi trase trei focuri în sus unul după altul. Malko se pomeni cu cartuşul gol şi fierbinte drept pe umăr. Croitorul pusese deja arma în tocul ei.

— Face cincizeci de mii de rieli, zise el.

Doug Frankel luă pistolul şi i-i dădu lui Malko.

— Priviţi aceste semne.

Malko distinse nişte caractere chinezeşti gravate pe oţelul negru. Era copia fidelă a Colt-ului 45 fabricat de comunişti.

— Este chiar ceea ce vă trebuie, zise tranşant Doug Frankel.

Scoase un teanc de dolari şi numără cu atenţie şaptezeci. Croitorul îi băgă în buzunar şi îi dădu americanului falsul Colt.

— Săptămâna viitoare voi primi o mitralieră, îi anunţă el. În perfectă stare.

Era edificator. Ieşiră din magazin, cu arma aşezată într-o cutie

mică. Doug i-o oferi lui Malko.

— Dacă este nevoie, puteţi să-l folosiţi diseară. După aceea îl aruncaţi undeva. Vom pune accidentul în cârca khmerilor roşii. Eu voi susţine că tipul ăla lucra pentru Companie. Va avea parte de un minunat discurs funebru. Un erou american din umbră, ucis de comuniştii cei răi.

Acum se umfla în pene. BMW-ul îi lăsase acolo, dar luară un triciclu. Malko se relaxă, biciuit de vântul călduţ. Era mijlocul de transport ideal. Silenţios, rapid, nepoluant şi ieftin pe deasupra: o sută de rieli cursa. Îndată ce ajunseră pe bulevardul Monivong, erau cât pe ce să moară asfixiaţi de gazele de eşapament scoase de numeroasele autobuze.

Trecură prin faţa maiestuoasei catedrale de culoare roşiatică şi pe lângă gara care nu mai era folosită de multă vreme. Malko încercă să nu se mai gândească la nimic. Avea toate şansele să comită cu sânge rece o crimă, până la sfârşitul zilei. Lucru pe care reuşise să-l evite de când se afla în slujba CIA.

*

* *

În cutia de la recepţie, Malko găsi un mesaj: „Ne întâlnim la *Khemara.* La ora cinci. Hal.” *Khemara* era un hotel situat pe bulevardul Monivong, fără grădină şi fără piscină, chiar în centrul oraşului, la doi paşi de piaţă. Doug Frankel plecase la ambasadă. Malko se hotărî să meargă pe jos până la *Khemara.*

Trebuia să aibă timp de gândire. Până acolo era doar un kilometru. Când intrase, o întâlnise pe Monivanh care îi anunţase foarte tulburată moartea lui Phuong. Fusese dezamăgită că el aflase dinainte. Dar după Phuong, mai muriseră şi alţii… Servieta-diplomat atârna greu în mână cu Colt-ul chinez, cu pistolul extraplat şi cu aparatul de emisie-recepţie… în cinci minute, fu lac de sudoare. Când ajunse în faţa gării, cedă când un triciclu oprise să-l ia şi se instală pe perna desfundată.

*

* *

Hal Davidof îşi strânsese cochet părul într-o coadă de cal legată cu o panglică. Era proaspăt bărbierit şi stătea la o masă cu o supă în faţă, în salonul hotelului *Khemara,* împreună cu o cambodgiană din cale afară de machiată, îmbrăcată într-o rochie scurtă neagră, care avea aerul unei târfe din clasa de jos.

— Nu v-aţi răzgândit? îl întrebă pilotul.

Ochii lui albaştri îl priveau intens pe Malko. Puţea a ganscha, ca de obicei. Fata parcă era mută. Hal îl linişti pe Malko.

— Ea nu vorbeşte englezeşte…

Salonul din hotelul *Khemara,* care semăna cu o cafenea de

provincie, era plin de târfe, de soldaţi bătrâni din armata colonială cu feţe de beţivani şi de piloţi civili americani care îşi povesteau aventurile din cursul săptămânii. Chelnerul luă comanda lui Malko şi îl întrebă la ureche dacă nu vrea o fată foarte tânără şi curăţică…

Parcă i-ar fi lăudat-o părinţii ei. Apoi adăugă mult mai convingător:

— Ceaca-paca *number one.*

Hal îl întrerupse furios:

— Ceaca-paca *number ten!* Lasă-ne în pace!

— Unde are loc întâlnirea? îl întrebă Malko.

Pilotul hippie se mai destinse puţin.

— Vedeţi colina ce se ridică lângă sensul giratoriu din capătul bulevardului Daun Penh? În vârful ei este o pagodă. Tânărul va aştepta acolo. La ora şapte. Eu trebuie să-i aduc piesele…

— Cum arată?

Tânărul hippie clătină din cap.

— Blond, treizeci, treizeci şi cinci de ani. Nu este prea solid, dar extrem de periculos. Îl cheamă Jim Miller. Nu încercaţi să-i vindeţi gogoşi. Este un nenorocit. La Saigon a fost angajat să împuşte trei fete care l-au înşelat pe un vânzător de heroină. Cea mai mică dintre ele avea cincisprezece ani. I-a tras un glonţ în burtă şi a lăsat-o să se chinuie două ore. După aceea, le-a tras câte un glonţ în cap şi celorlalte două…

Malko îl asculta cu atenţie.

— Ştie cum arată piesele pe care le-aţi sustras?

— Nu cred. Dar să nu încercaţi să-l înşelaţi. Se va răzbuna pe mine.

— Nu vă fie teamă, spuse Malko. Nu veţi auzi de mine. Când era cazul, ştia să fie feroce. Strămoşii lui nu clădiseră castelul fără să verse nici o picătură de sânge… Se ridică.

— Pe diseară.

Hal clătină din cap.

— Sunteţi foarte optimist. Aşteptaţi, vin cu dumneavoastră. Ieşiră amândoi. În faţa lor se înălţa faţada distrusă a cinematografului *Pnom,* închis de când o grenadă aruncată nu se ştie de cine omorâse treizeci şi cinci de persoane. Hal o cuprinse pe noua lui cucerire de mijloc.

— Mă duc să mă distrez la *San Francisco,* barul micuţ de vizavi. Mă voi gândi la dumneavoastră.

Îi trase o palmă la fund cambodgienei care râse prosteşte. Malko chemă un triciclu. Spera că Doug Frankel avusese timp să termine toate pregătirile pentru expediţia lui.

*

* *

O umbră se aşeză în soarele lui, iar el deschise ochii, înfăşurată într-un senzaţional *sampot* roz. Maddevi Shivarol îi zâmbea.

— Astăzi sunteţi liber pentru un ceai? îl întrebă ea. Malko îi zâmbi

cu regret, se ridică şi îi sărută mâna.

— Îmi pare nespus de rău. Din păcate, chiar acum am o întâlnire de la care nu pot lipsi.

Ochii femeii fură străbătuţi de o lucire de dezamăgire.

— Este mai importantă decât invitaţia mea?

— Din păcate, da!

Maddevi Shivarol privi peste umărul lui şi îi zise cu voce şuierătoare:

— Dacă frecventaţi târfele astea, riscaţi să vă alegeţi cu vreo boală!

Se îndepărtă cu mândrie, legănându-şi şoldurile. Malko se întoarse, o văzu pe Monivanh şi înţelese pe dată. Chinezoaica veni şi se ghemui lângă el. Se uită la el cu sfială.

— La ora şapte, multe griji…

Cum naiba aflase?

CAPITOLUL X

Pistolul automat de fabricaţie chinezească atârna greu la cureaua lui Malko, căruia îi părea rău după pistolul său extraplat. Avea oroare de situaţia în care se găsea din cauza împrejurărilor.

Scara monumentală din piatră ce ducea la pagoda din Vat Pnom era din fericire puţin animată. Colina avea într-adevăr formă de pară, iar vârful se înălţa peste acoperişurile turtite ale caselor din oraş. La poalele ei, se întindea o grădină în formă de cerc, plantată cu arbori tropicali.

Malko se întoarse şi zări la capătul unei străduţe panglica gălbuie a fluviului Tonle Sap. Malko se întâlni cu o pereche de tineri cambodgieni, cu feţe netede ca de adolescenţi, ce coborau treptele înalte ţinându-se de mână. Îi invidie. Se lăsa înserarea.

Se mai întoarse încă o dată ca să se asigure că nu era urmărit nici de duşmani, nici de prieteni. A fost nevoit să o ameninţe şi să se supere pe Monivanh care voise să-l însoţească. Dar chinezoaica rămăsese cuminte pe marginea piscinei, pălăvrăgind cu Ti-Nam.

Doug Frankel venise să-l ia şi îl lăsase la poalele colinei Vat Pnom. Îi dăduse cu cea mai mare precauţie o cutie de carton lată de patruzeci de centimetri şi destul de grea. Apoi zise:

— Noroc!

Nu era o urare de prisos. Malko ajunse pe platforma pe care se găsea pagoda. Pe terenul de care era înconjurată, se înălţau case mici din lemn, în care locuiau preoţii de la pagodă. Malko înconjură pagoda ca şi cum s-ar plimba. Trei preoţi îmbrăcaţi în robe de culoarea şofranului, raşi în cap, stăteau aplecaţi peste balustradă şi se uitau la el curioşi. Unul dintre ei îi zâmbi, apoi se cufundă iar în meditaţia lui. Malko se opri în faţa uşii deschise a pagodei. În nări îi pătrunse mirosul puternic de tămâie.

Se descălţă şi intră. O imensă statuie aurită a lui Buddha îl privea, ocupând toată partea din spate a pagodei. Pereţii şi tavanul erau pictaţi în stil naiv cu scene din viaţa lui Buddha. În afară de el, acolo mai era o bătrânică ce se ruga lângă beţişoarele de tămâie. Din spatele statuii lui Buddha se ivi un preot, străbătu pagoda fără să-i arunce o privire. Acest lăcaş sacru era deschis pentru toată lumea. Malko se hotărî să se aşeze turceşte, ca şi cum ar fi meditat, cu pachetul pus în faţa lui.

Mânerul Colt-ului 45 îl deranja, dar nu prea putea să-l pună pe jos. Timpul se scurgea în linişte. Bătrânica plecă. Malko se întreba dacă Hal nu fusese cumva „intoxicat” şi dacă toată povestea asta a ucigaşului nu fusese inventată de generalul Krom ca să-l sperie.

Rogojina trosni lângă statuia aurită a lui Buddha. Malko ridică privirea, dar nu distinse la început decât roba ca şofranul. Din spatele statuii se ivi un preot budist. Se uită la faţa lui. Avea ochii deschişi la culoare, părul blond şi nasul ascuţit, trăsături care nu erau asiatice. În mână ţinea un Colt 45, deşi preoţii aveau decât mătănii.

— Ridicaţi-vă şi veniţi pe aici, zise necunoscutul în engleză cu un accent tărăgănat.

Malko îl ascultă liniştindu-se. Deci ucigaşul venise. Se apropie de el şi observă că ridicase piedica pistolului, iar privirea lui îl studia. Ucigaşul întinse braţul cu iuţeala unui şarpe şi îi lipi ţeava de tâmplă. Îl controlă repede şi găsi Colt-ul, apoi îl luă şi îl puse la curea.

— Sunteţi Jim Miller?

Expresia întipărită pe faţa ucigaşului în robă de culoarea şofranului rămase neschimbată.

— Dar dumneavoastră?

— Sunt un prieten de-al lui Hal.

Ucigaşul se dădu un pas înapoi şi zise gânditor:

— Vasăzică, sunteţi prieten cu Hal. Şi aveţi chef să primiţi un glonţ în cap în locul lui. Drăguţ din partea dumneavoastră…

Malko se gândi la cele trei fete din Saigon omorâte de el.

— Hal mi-a spus să vă dau asta. El nu poate să vină.

Îi arătă pachetul pe care îl lăsase în locul unde stătuse el. Jim Miller rânji cu răutate.

— Am venit de la Saigon special ca să-l văd. Nu-i frumos din partea lui.

— V-am spus că nu a putut să vină, repetă Malko. S-a dus la aeroport. Ce mai contează, dacă am venit eu la întâlnire?

Ucigaşul clătină din cap.

— Contează. Mi-au spus să-i dau o mică lecţie. Ca să nu mai facă prostii. De exemplu, să-i sparg puţin dinţii. Vedeţi…

Vorbea calm, detaşat, cu ironie. Dar cu o cruzime extraordinară. Malko nu se îndoia nici o clipă că nu va face ce a spus.

— Ascultaţi, vreţi pachetul sau nu? Eu nu am nici o treabă cu dumneavoastră.

— Fireşte că-l vreau, făcu Miller.

— Atunci, luaţi-l!

Jim Miller rânji.

— Mă credeţi tâmpit! Luaţi-l dumneavoastră şi veniţi în faţa mea! Pe aici. Îi arătă un coridor aflat după statuia lui Buddha care dădea în spatele pagodei. Malko se duse să ia cutia şi trecu după statuia aurită. Ajunseră pe platforma unde se afla lavoarul. Jim Miller îl împinse pe Malko înainte.

— La baraca din colţ. Repede!

Era una dintre căsuţele preoţilor budişti. Malko străbătu spaţiul

desculţ, apoi deschise uşa.

Un preot tânăr, unul adevărat, fierbea nişte orez pe un reşou mic. Nu păru surprins de apariţia lui Malko. Intră şi Miller şi se sprijini cu spatele de uşă. Se descotorosi rapid de robă şi rămase în pantaloni şi cămaşă. Nu lăsa arma din mână.

— Prietenul meu va tăcea chitic, zise acesta. În primul rând, fiindcă nu înţelege engleza şi apoi, pentru că îi dau mulţi bani. Facem bişniţă cu antichităţi. Tocmai voia să-mi vândă Angkor pe bucăţele... Aşezaţi-vă.

Malko se aşeză pe o rogojină. Miller îi arătă pachetul cu ţeava armei.

— Acum, deschideţi-l!

*

* *

Malko simţi furnicături de frică în mâini. Trase pachetul spre el gândindu-se la conţinut. Oricum l-ar deschide, grenada montată de Doug Frankel avea să-i vină de hac lui Jim Miller. Nu va rămâne mare lucru nici din el, nici din preot şi nici din ucigaş. Acesta nu-l slăbea din ochii în care se citea o expresie rea şi vicleană.

Malko rupse prima bandă din plastic. Apoi, pe cealaltă, lipită în cruce peste prima. Acum, mai avea să dea la o parte cele două capete de deasupra ca să declanşeze explozia. Totuşi, era stupid să moară în acest mod. Vocea ascuţită a lui Miller îi zgârie auzul.

— Ei?

Malko nu răspunse. Dacă reuşea să arunce cutia înspre adversar, avea o şansă destul de mică să scape, cu condiţia să se arunce repede la pământ. Însă Jim Miller ar fi avut timp să-l ciuruiască de gloanţe.

Fiindcă tăcerea se prelungea, americanul îl strigă pe preot în cambodgiană. Plecând de lângă reşou, acesta se strecură imediat afară din cabană fără să-l privească pe Malko.

— Şmecherule, şuieră acesta... Am mai avut parte de douăzeci de grenade până acum. Ar fi fost mai bine dacă nu-i făceai comisioanele porcului de Hal Davidof.

Ieşi lăsând uşa deschisă. Se dădu înapoi până ajunse la un stâlp din lemn, aflat la şase metri de cabană.

— Ce faceţi? îl întrebă Malko.

— Gura! zise cu răceală Jim Miller. Mă ascund în spatele pilonului. După aia poţi să-ţi deschizi chestia aia. (Râse.) Dacă nu-l vei deschide, jur că îţi descarc tot încărcătorul în burtă. Tu alegi...

Făcu încetişor câţiva paşi şi se adăposti după pilon fără să-l slăbească pe Malko din priviri, doar cu braţul întins în care ţinea pistolul. Malko nu se mişcase. Era furios. Se băgase într-o situaţie fără ieşire.

Dacă deschidea cutia din carton, se omora cu siguranţă. Dacă nu o deschidea, Jim Miller l-ar fi împuşcat. De la distanţa asta, nu avea nici o şansă să scape de gloanţele trase din Colt-ul 45.

— Du-te! strigă americanul.

Dar Malko nu se clinti din loc. Acesta îi strigă din nou.

— Număr până la cinci.

Începu să numere cu voce tare. Malko se gândi la trupurile sfârtecate de obuzele de o sută cinci văzute în fotografii. De aceea, merita să înfrunte gloanţele trase din Colt. Se uită spre stâlpul după care se ascunsese americanul. Se vedea numai mâna în care ţinea revolverul.

Moartea va ţâşni din ţeava armei. Malko îşi goli pieptul de aer ca să se liniştească. Nici castelul din Liezen, nici Alexandra nu îl vor mai revedea vreodată. I se puse un nod în gât. Când îl auzi pe Jim Miller urlând, se ridică.

— Trei... Patru...

O fracţiune de secundă, se aşternu o linişte insuportabilă. Apoi, vocea dispreţuitoare a lui Jim se auzi urlând:

— Cinci, imbecilule!

*

* *

Împuşcătura îl făcu pe Malko să tresară. Cu toţi muşchii încordaţi, aştepta impactul. Se auzi şi al doilea foc de armă. Se rostogoli instinctiv în afara spaţiului uşii, însă pereţii subţiri nu îi ofereau protecţie.

Culcat pe rogojină, în afara bătăii pistolului, aştepta cu inima cât un purice ca Jim Miller să apară din clipă în clipă. Dar cum nu se întâmpla nimic, îşi spuse că americanul aştepta ca el să iasă şi să-l împuşte liniştit. Din punctul lui de vedere, era mai bine aşa. Cele două gloanţe fuseseră trase doar ca să-l sperie pe Malko... Acum celălalt se distra. Un scrâşnet metalic ajunse până la Malko, deveni mai puternic, apoi din ce în ce mai asurzitor. Zgomotul venea dinspre sensul giratoriu de la poalele colinei Vat Pnom. Erau vehicule cu şenile.

— Malko!

Vocea răguşită şi bine cunoscută se înălţă din huruitul blindatelor. Malko crezu că visează. Era Monivanh. Chinezoaica îl strigă din nou, iar el se repezi la uşă. O coloană de M 13, ce se îndrepta spre front, defila jos într-un vacarm îngrozitor care acoperea celelalte zgomote.

Ţeapănă ca de obicei, Monivanh stătea lângă trupul lui Jim Miller, cu pantofii lui Malko într-o mână şi cu arma în cealaltă. Americanul zăcea pe burtă cu două imense găuri roşii în spate. Malko îngenunche lângă el, îi dădu părul de pe faţă şi văzu că avea ochii sticloşi. Monivanh se apropie şi ea.

— *No sweat' no sweat. Come quick. Maulen*[5].

Era uşor să reconstituie ceea ce se petrecuse. Monivanh se ivise din pagodă şi îi trăsese lui Jim Miller două gloanţe în spate. Chinezoaica nu îşi asuma nici un risc. Cămaşa americanului se îmbibase de sânge. Trăsese de la mică distanţă. Blindatele continuau să treacă într-un vacarm înfiorător. Malko îşi văzu arma sub trupul americanului şi o luă. Preotul budist dispăruse.

Din cauza huruitului vehiculelor cu şenile, nimeni nu auzise împuşcăturile. Malko se duse repede în cabană şi lipi o bandă adezivă pe cutie, apoi plecă.

— Să mergem, îi spuse el lui Monivanh. Îşi strecură arma sub cămaşă, apoi se încălţă. După aceea, trase două focuri în aer din Colt-ul de fabricaţie chinezească şi îl aruncă lângă cadavru. Pe cambodgieni nu prea îi interesa balistica, în concluzie, erau puţine şanse ca şmecheria să fie descoperită. Malko inspiră profund când coborî treptele înalte din piatră.

Era clar că nu-i sunase ceasul. Ce frumoasă este viaţa! Ultimul blindat dispărea în depărtare. Privea cu duioşie părul negru al lui Monivanh care mergea înaintea lui. Era a doua oară când îi salva viaţa. Ar trebui să afle cum ajunsese aici.

*

* *

Malko auzi o bătaie în uşă. Înfăşurat într-un prosop, se apropie de uşă cu pistolul extraplat în mână. Devenise prudent.

— Sunt eu. Hal, se auzi o voce prin uşă.

Malko deschise. Tânărul hippie american stătea în faţa lui, zâmbitor, fluturându-i sub nas un teanc de rieli.

— Nemernicul ăla mi-a trimis ăştia! jubilă el. Veştile circulă cu iuţeală...

Nici nu se răcise bine cadavrul lui Jim Miller. Generalul Krom se bucura de un excelent serviciu de informaţii. Hal Davidof îl bătu pe Malko pe umăr.

— Când doriţi, pentru treaba dumneavoastră... Acum vă invit să halim.

Se aşeză pe pat.

— Aţi avut noroc, observă el. Monivanh nu e cuminte. A suit colina după dumneavoastră. V-a găsit şi pantofii pe care i-aţi lăsat afară.

*

* *

Furios la culme, generalul Krom urca aleea care ducea la vila mareşalului Lon-Nol. Pierduse dintr-o dată doi oameni:

Informatorul şi unul dintre cele mai bune eminente ale lui. Era greu

---

5 Totul e în regulă. Vino imediat. Repede, (n.a.).

de găsit o scursură ca Phuong. Nu ştia dacă îl omorâse Doug Frankel sau aşa-zisul reprezentant al US Aid. Dar oricum, era acelaşi lucru.

I se pregătea ceva mult mai grav, dar nu ştia ce anume. Se opri în faţa Consiliului de Miniştri, trăgându-se furios de smocul de păr negru. Oare ce mai puneau la cale americanii? Trebuia să afle neapărat. Scrâşni din dinţi, gândindu-se la Phuong. Va lovi şi el fără să-i pese de consecinţele diplomatice, îi va strivi pe cei doi duşmani a lui. Nu va mai rămâne nimic din ei. Dispunea de numeroase mijloace şi de mai multă viclenie.

Se îndreptă cu paşi mari spre vila mareşalului Lon-Nol. În fiecare dimineaţă trebuia să-i ridice moralul şi să-i zugrăvească un tablou vesel al situaţiei. Mareşalul avea idei fixe. În prezent, visa să-i arunce pe vietnamezi în mare ca să formeze o naţiune khmeră imensă... împreună cu laoţienii şi thailandezii care îi împroşcau pe cambodgieni.

Generalul Krom împinse poarta cu grilaj a vilei. Era hotărât să-şi facă praf şi pulbere duşmanii.

CAPITOLUL XI

— Hal Davidof este la dispoziţia noastră în după-amiaza asta, anunţă Malko. Nu zboară pentru compania lui.

— Foarte bine, fu de acord Douglas Frankel, îi voi da undă verde căpitanului Shivarol. Va trebui să decoleze destul de devreme de la Pochentrong, adică pe la opt dimineaţa. Îl vom aştepta pe drumul numărul 4, la kilometrul 42. În acea zonă, drumul este drept circa doi kilometri şi nu sunt copaci. Liniile khmerilor roşii sunt puţin mai departe. Există un post al trupelor guvernamentale care ne va servi drept punct de control.

Malko studia harta întinsă pe birou. Acum că planul de eliminare a generalului Krom pe care îl elaborase el începea să prindă contur, simţea emoţia acţiunii. Uciderea lui Jim Miller nu părea să fi dat populaţia peste cap. Se pare că şi generalul Krom pusese lichidarea acestuia pe seama lui Hal Davidof. Din nefericire, pentru o operaţiune liniştită cum se voia, muriseră deja patru persoane.

— Sunteţi sigur de Shivarol? îl întrebă Malko.

— Nu cred că va da înapoi, zise Douglas Frankel. Îi place să-şi trăiască viaţa din plin. Liz mi-a mărturisit că se întâlnesc astăzi... Prin urmare, îşi joacă rolul.

— În concluzie, după-amiază, totul se va termina.

Doug Frankel clătină din cap.

— Nu chiar. Ar trebui ca Hal Davidof să fie cules de un elicopter şi să se întoarcă la Pnom Penh.

— Şi Shivarol?

— Va face ce va voi. Sau rămâne la noi, sau se ascunde undeva. Se descurcă, doar e treaba lui. Sunt sigur că va veni. Doar o face pentru prima de zbor...

— Pentru prima de zbor?

Americanul zâmbi cu răutate.

— Un camion plin cu obuze de 105 pe care îl va livra cu siguranţă pe loc. Ca să facă rost de niscaiva bani de buzunar. Am încredere în el. În orice caz, staţia radio Grunk va anunţa că aparatul T 28 a aterizat la Kratie şi că pilotul a cerut azil politic.

Malko privea dincolo de bulevard gardul din sârmă ghimpată care înconjura Chamcar-Mon, întrebându-se dacă adversarul lor se temea de planul machiavelic ţesut împotriva lui. Generalul Oung Krom nu era un om prost şi mai ales, avea reflexe bune. Era de preferat să nu fi făcut legătura între CIA şi lichidarea lui Jim Miller... Numai timpul va rezolva această treabă. Ruleta cambodgiană nu se terminase.

— Nu rămâne decât să pună în funcţiune cel de-al doilea nivel al

rachetei, spuse Malko.

Ochii mici ai lui Frankel străluciră de o bucurie răutăcioasă. Luă harta şi o încuie în birou.

— Să mergem, zise el.

*

* *

Îndată ce maşina Fury de culoare neagră se opri la marginea unui mic teren viran, fu înconjurată imediat de o ceată de copii. În cartierul Tuk-Maak, care se întindea de-a lungul drumului spre Pochentrong, nu aveau prea multe distracţii. Mii de căsuţe pe piloni, adăpostite de grădini cu vegetaţie luxuriantă mărgineau drumurile pline de praf care se întretăiau în unghiuri drepte.

Malko se dădu jos din maşină. În depărtare, în spaţiul deschis, se înălţa o cabană sprijinită pe piloni, împrejurul căreia alergau nişte porci negri. Coborî şi Doug.

— Aici este.

Urcară o scară exterioară care se balansa şi ajunseră într-o încăpere întunecoasă. Un bebeluş era culcat pe o rogojină, vegheat de o femeie. Mirosea a tămâie şi a fructe stricate. Din umbră, apăru o fată. Doug o întrebă:

— Senang e aici?

Ea îi arătă altă încăpere care se afla în stânga.

— Aici.

Doug şi Malko înaintară şi descoperiră o scenă ciudată. Un cambodgian stătea în genunchi în faţa unui mic altar budist supraîncărcat cu decoraţiuni, cu candele şi cu beţişoare parfumate. Era foarte slab, cu faţă de adolescent, îmbrăcat doar într-o cămaşă şi un pantalon din mătase galbenă, cu o banderolă pe frunte, cu trăsături de ascet, dar cu un briliant imens şi un smarald pe mâna stângă şi cu unghii extrem de lungi. Executa nişte mişcări tare curioase. Stătea cu ochii închişi şi căsca gura cât putea de tare, o închidea la loc, bătea mătănii, apoi se ridica. Puţin mai încolo, erau doi ofiţeri cambodgieni care stăteau serioşi în genunchi cu beţişoare parfumate în mână.

— El e Senang, prietenul meu ghicitorul, îi şopti Doug lui Malko. Este în transă şi cheamă spiritele.

Senang ieşi din transă şi îi făcu un semn discret din cap americanului. Cei doi ofiţeri nu le dădură nici o atenţie nou-veniţilor. Unul dintre ei îl întrebă ceva pe ghicitor în cambodgiană. Senang îi răspunse imediat cu o voce ciudat de feminină, cântată, îngrozitoare şi îşi frământa mâinile. Apoi îşi văzu de mătăniile lui. Acest lucru mai dură câteva minute, într-o linişte absolută.

Apoi, Doug Frankel oftă zgomotos şi făcu un gest cu intenţia că ar vrea să iasă. Senang îi aruncă o privire fugară. Căscă din nou gura

foarte larg, se aplecă, deschise iar ochii şi rosti o frază nesfârşită pe un ton plângăreţ. Dar îşi recăpătă imediat atitudinea normală şi expresia obişnuită, stând tot în genunchi. Dezamăgiţi, cei doi ofiţeri cambodgieni se ridicară în picioare. După ce puseră cu părere de rău câteva bancnote într-o farfurioară, ieşiră. Doug Frankel părea că se distrează de-a binelea.

— Ce le-a spus? îl întrebă Malko.

— Că spiritele nu pot veni acum. Că erau foarte ocupate pe drumul 30 venindu-i în ajutor unui credincios atacat de khmerii roşii... Senang s-a supărat. Nu-i place să-i alung clientela, dar nu mă poate refuza.

Senang îşi scoase banderola de pe frunte, se ridică şi îi strânse cu putere mâna lui Doug, iar pe cea a lui Malko o I cuprinse cu un soi de gingăşie, aruncându-i o privire catifelată şi duioasă.

— Închide prăvălia, îi ceru Doug, avem lucruri serioase de discutat.

Ghicitorul strigă ceva, iar bătrâna plecă cu bebeluşul bolnav. Probabil că acest lucru îi va salva viaţa...

Malko, Doug şi Senang se aşezară în faţa altarului budist. Fata le aduse ceai în nişte ceşcuţe ciobite.

— Senang, i se adresă solemn în franceză, Doug Frankel, ţi-am adus avere şi glorie.

Ochii ghicitorului străluciră şi îl fixară pe Malko cu o tandreţe respingătoare, apoi se uită iar la american.

— Vă mulţumesc, domnule Frankel, spuse ghicitorul cu vocea lui mieroasă şi blândă.

Semăna cu un adolescent vicios până în măduva oaselor, care făcuse abuz de plăcerile solitare.

— Îi faci mereu horoscopul mareşalului? îl întrebă el.

— Da, aprobă Senang. Este foarte greu pentru că...

Doug Frankel îl întrerupse:

— Perfect. Te duci astăzi la Chamcar-Mon şi ceri să-l vezi pe mareşal. Îi spui că te-a vizitat spiritul şi că ai avut o viziune în legătură cu el.

— Dar nu am avut nici o viziune, protestă ghicitorul cu glas ascuţit.

— Ba o să ai, făcu Doug Frankel. Este o chestiune de timp N-o să-mi spui că spiritul şi-a petrecut ziua pe strada 30 pe căldura asta...

În ciuda situaţiei, americanul reuşi să rămână serios. Senang, care pricepea repede, plecă ochii în pământ.

— Dar ce o să-i spun mareşalului? întrebă el cu voce ezitantă.

Doug Frankel se aplecă spre firavul cambodgian şi zise:

— Îi vei spune mareşalului că te-a vizitat spiritul şi te-a anunţat că peste două zile îl paşte un mare pericol. Că vezi sânge peste tot.

Senang îl asculta uimit, încercând să înţeleagă această cerere neaşteptată. Stânjenit, Doug Frankel insistă:

— Trebuie să fii destul de convingător ca să te primească mareşalul

în persoană. Crezi că vei reuşi?

— Poate, făcu ghicitorul. Dar spiritul…

— Spiritul sunt eu, i-o tăie Doug Frankel. Ai încredere în mine, nu? Nu am suflat niciodată o vorbă despre eşarfele sfinte…

Senang privi în pământ. Întrebă cu voce şuierătoare:

— Există într-adevăr un pericol aşa de mare?

— Unul mortal, afirmă Doug Frankel pe un ton sinistru. Sunt sigur că mareşalul îţi va fi extrem de îndatorat.

Privirea lui Senang scăpără pentru o clipă. Întrevedea deja avantajele pe care putea să le tragă de pe urma acestei oportunităţi.

— Mă voi duce la Chamcar-Mon, zise el. Voi face tot ce îmi stă în puteri ca excelenţa sa, mareşalul, să mă primească…

Doug îi surâse încurajator şi se ridică.

— Văd că îmi eşti prieten. Totul va merge bine. Vei avea şi alte viziuni care îţi vor consolida poziţia.

Se ridicară. Senang îi conduse până la scara care se legăna. Malko observă că baraca era făcută numai din cutiile de la obuze de 105… Asta era Cambodgia. Alungară o ceată de copii care lustruiau maşina.

— Ce înseamnă povestea asta cu eşarfele sfinte? îl întrebă Malko.

Douglas Frankel râse cu poftă.

— O investiţie profitabilă. Senang a încropit o afacere cu eşarfe sfinţite de preoţii de la pagodă, pe care le vindea soldaţilor ca să-i apere. Dar mai întâi treceau prin mâinile coloneilor. Fireşte că aceştia îşi opreau jumătate din preţul eşarfelor. Problema era că soldaţii nu aveau bani ca să le plătească şi atunci le-au trecut pe facturile noastre de achiziţii de armament figurând ca material de război. Eu am descoperit mişmaşul, dar, în loc să le stric ploile, m-am prefăcut că nu observ. În ţara asta trebuie să mai închizi şi ochii uneori. Altminteri, te alegi cu o droaie de duşmani. Astfel şi-a permis Senang să-şi cumpere o mică băcănie. Astăzi, ne e de folos.

Malko nu comentă în nici un fel. Dacă ar şti contribuabilii americani că banii lor se duc pe eşarfe aşa-zis sfinţite… Şi cu acordul CIA pe deasupra!

Mergând foarte încet din cauza ambuteiajelor de pe strada Pochentrong, trecură pe lângă un salon de coafură în aer liber.

Pe trotuar, erau instalate vreo zece fotolii, iar oglinzile erau atârnate de zidul din faţa lor.

— Sunteţi sigur că va vorbi cu Lon-Nol?

— Absolut. Se duce în fiecare seară la Chamcar-Mon. Mareşalul este foarte superstiţios. Nu va lăsa să-i scape o asemenea ocazie…

Pe Malko îl cuprinse ameţeala. Numai în Asia erau posibile asemenea combinaţii. Planul lor se baza pe nişte elemente extrem de vulnerabile. Îşi aminti de pilotul cambodgian, de fapt. Cheia de boltă a întregii operaţiuni.

— Aţi primit veşti de la căpitanul Shivarol?

— Este pregătit.

Mai făcură încă douăzeci de minute ca să ajungă la hotel.

— Mai avem două zile de aşteptat, spuse Doug Frankel. Lăsaţi impresia că aţi renunţat. Generalul Krom o să ne lase în pace. Odihniţi-vă.

Într-adevăr. Malko avea nevoie de odihnă. Seara trecută, se trezise din nou cu Monivanh în pat. Fusese tăcută şi nesătulă. Se îndreptă spre peron şi cercetă în grabă piscina şi Cyrene. Atenţia îi fu atrasă brusc de o siluetă înaltă şi slabă, îmbrăcată doar cu un bikini minuscul roşu. Era culcată pe burtă, cu un pahar lângă ea şi cu părul desfăcut. Curios, el se apropie de ea încetişor. Slavă Domnului că acaparatoarea de Monivanh nu era prin preajmă!

— De data asta sunt numai al dumneavoastră.

Maddevi Shivarol se întoarse cu rapiditatea unui şarpe. Malko zări imediat vânătaia de sub ochiul stâng, obrazul umflat şi ochii foarte roşii. Fumase ganscha.

— Aţi avut un accident? o întrebă el surprins.

Tânăra cambodgiană se ridică, aprinse o ţigară şi spuse cu voce egală:

— După cum vedeţi. L-am găsit pe soţul meu cu puicuţa lui în casa mea. Nevasta lui Frankel. Ea m-a lovit, iar el nu a ridicat un deget ca să mă apere. Apoi au plecat împreună. Dar ştiu unde se vor culca în seara asta. O să-i aştept acolo.

— De ce?

— Ca să-i omor.

Ochii aveau o strălucire de nebună, ca porţelanul încins. Dădea nervoasă fumul afară. Malko îl blestemă în gând pe mult prea galantul căpitan Shivarol. Mort, nu mai putea pilota avionul T 28.

— Să-i ucideţi este poate soluţia extremă, încercă Malko să o liniştească.

Maddevi nu-i răspunse, pierdută în visul ei de răzbunare. Cu mintea învolburată, Malko fixă gâtul delicat al tinerei. Singura soluţie de a evita neplăcerile era să o sugrume. Spera totuşi să găsească o soluţie mai puţin brutală.

— Liniştiţi-vă, o sfătui el.

Femeia ridică din umeri.

— Nu pot.

Malko se gândea cu viteza unui calculator. Rămase tăcut un moment, apoi zise:

— Acum este rândul meu să vă invit la ceai... Dar înainte de a purcede în expediţia dumneavoastră liniştiţi-vă.

Maddevi se uită la el cu interes.

— Unde?

— La prietenul meu Frankel. Căci nu este acasă în după-amiaza asta. Menajera lui ne va pregăti ceaiul. Vom fi liniştiţi acolo.

Ochii lui aurii spuneau mai mult decât cuvintele. Trăsăturile femeii se mai îndulciră.

— Dacă doriţi, acceptă ea fără prea mare entuziasm.

Dar avea nevoie de relaxare. Îi convenea să i se ofere acestui străin pe care îl dorea. Malko se ridică.

— Eu plec înainte. Veniţi într-o jumătate de oră. Mai înainte, am ceva de făcut. Nu credeam că voi avea bucuria să vă revăd astăzi.

— Foarte bine, acceptă Maddevi. Mă mai odihnesc puţin aici, apoi vin să vă iau.

*

* *

Maddevi Shivarol urcă cele două etaje cât ai clipi. Nu mai era nimeni pe scară şi nici în clădirea liniştită. Mai fusese o dată acasă la Frankel cu ocazia unui cocteil.

Însă de data asta, avea în poşetă un pistol automat cu opt cartuşe în încărcător. Imediat după ce va face dragoste cu Malko, se va duce să-şi omoare soţul şi pe amanta acestuia.

Îşi dăduse cu un strat gros de fond de ten ca să acopere urmele loviturii. Corpul provocator era strâns într-un *sampot* mov. În ochii ei ardea încă flacăra mâniei. Ajunse la etajul al doilea şi sună la uşa lui Doug Frankel.

Soldatul care făcea de pază pe palier o privi pe Maddevi cu un interes făţiş. Uşa se deschise. El avu timp să zărească o siluetă de bărbat, apoi Maddevi fu literalmente trasă înăuntru ca de un aspirator uriaş.

Se auzi un strigăt ascuţit. Maddevi execută o boltă plină de graţie de-a lungul încăperii, fiind proiectată peste umărul lui Monivanh de o savantă figură de judo. Ea căzu pe covorul albastru în clipa în care poşeta se izbi de perete, golindu-se de tot ce era în ea. Malko închise repede uşa în urma ei. Nu avea nici un rost să-l alerteze pe soldat.

Maddevi Shivarol nu avu timp să se ridice de jos. Teribila Monivanh se năpusti la ea şi o strânse de gât. Ea dădu din mâini şi din picioare, fluturându-şi *sampot*-ul mov. Încercă să o muşte ca să se elibereze. Însă Monivanh avea o forţă nemaipomenită. Era turbată de gelozie... în câteva secunde, faţa lui Maddevi căpătă culoarea *sampot*-ului.

— Las-o, strigă Malko. O s-o omori.

Monivanh slăbi strânsoarea cu regret. Însă Maddevi rămase întinsă pe jos inconştientă. Fără să gâfâie măcar din cauza efortului, Monivanh luă o faşă albă şi, într-un timp record, rivala fu transformată într-un cârnăcior cambodgian.

— Foarte bine, zise cu admiraţie Douglas Frankel. Du-o în dormitor.

Aşezat comod în fotoliu, el asistase liniştit la luptă. Monivanh se

aplecă şi o luă pe Maddevi în cârcă. Malko o urmă până în camera de alături. Dormitorul americanului era o adevărată cazemată. Podeaua era acoperită cu saci plini cu nisip care înconjurau patul. Fereastra era astupată, cu excepţia unui ochi îngust. Lângă pat era aşezat un M 16, împreună cu un talkie-walkie şi o grămadă impresionantă de grenade şi de încărcătoare.

Monivanh o puse fără prea mare blândeţe între doi saci de nisip. După aceea, îi trase una cu muchia palmei în gât. Încercând să respire, Maddevi deschise larg gura. Cât ai clipi, Monivanh îi înfipse un proiectil de lansator de grenade M 79 cu un diametru de trei centimetri şi îl legă cu o cârpă. Când ieşi din cameră, Maddevi începu să vomite... Monivanh îi zâmbi lui Malko arătând cu degetul mare în jos.

— Maddevi *number ten.*

Era peste măsură de încântată.

Vocea lui Doug Frankel se auzi din living-room:

— Haideţi să mâncăm! Mâine vom avea o zi grea.

Era tot ceea ce putea spune. Înainte de a pleca Douglas puse cu mare grijă lacătul. Malko îi şopti:

— Şi Liz?

— Ea nu vine, zise americanul. Mi-a telefonat la ambasadă. Oricum, nu are cheia de la lacăt. Şi în nici un caz nu o va dezlega cu mâna ei pe Maddevi Shivarol. Mai degrabă i-ar băga grenada pe gât.

CAPITOLUL XII

Maşina neagră blindată acceleră ca să depăşească un convoi militar. Conducea Douglas Frankel, iar Malko stătea lângă el. Hal Davidof moţăia pe bancheta din spate îmbrăcat în costum de zbor, iar pletele lungi şi le ascunsese sub perucă.

Drumul numărul 4 se întindea înaintea lor, aproape drept, mărginit de o parte şi de alta de orezării şi de jungla rară. Peisajul era neted ca-n palmă. De fapt, era singura zonă din Pnom Penh care se deschidea pe o rază de cincizeci de kilometri... Câţiva ţărani repicau orezul îngrijoraţi din cauza războiului. Străbătură un sat distrus în întregime. Apoi văzură două Jeep-uri echipate cu mitraliere oprite la marginea drumului. Khmerii roşii erau pe-aproape.

Malko se gândi la Maddevi care rămase legată fedeleş în dormitorul lui Doug Frankel. Acesta nu-i dăduse amănunte în legătură cu modul în care îl contactase pe căpitanul Shivarol, dar îl asigurase că totul se afla sub control. Inclusiv elicopterul care trebuia să-l ia pe Hal Davidof.

Americanul trebuie să fi fumat mult opiu seara trecută, deoarece calmul său era impresionant. Acum îşi merita numele de „Moon-Face" mai mult ca oricând.

Încetini ca să treacă pe un pod protejat de un foişor şi de un puşti de vreo zece anişori înarmat cu un M 16 de două ori mai mare decât el. Se aflau într-o regiune cu orezării mănoase, iar soldaţii erau rumeni în obraji ca ţăranii bine hrăniţi. Malko dormise puţin. Monivanh venise încă o dată şi se cuibărise lângă el în pat, explicându-i că ea nu era deloc *Butterfly.*

Merseră în tăcere aproape trei sferturi de oră. După aceea, Doug Frankel încetini şi opri pe marginea drumului. Însă acesta se continua înaintea lor, drept şi pustiu, cotind la dreapta abia după aproximativ trei kilometri, de-a lungul unei plantaţii de cocotieri. În partea stângă a drumului, Malko zări un mic post al trupelor guvernamentale, format dintr-un careu de barăci din tablă păzite de patru turnuleţe şi două cuiburi de mortiere. Un imens camion acoperit cu prelată staţiona în faţă.

— Am ajuns, anunţă Doug Frankel.

În spate, Hal, care nu scosese o vorbă de când plecaseră, se ridică într-un cot şi deschise cu greutate ochii albaştri.

— Aici este?

— Da, răspunse Malko. Pregătiţi-vă.

Pilotul se întinse şi coborî din maşină. Douglas Frankel se îndreptă spre camion. Portiera acestuia se deschise. Din el coborî cineva şi veni în întâmpinarea americanului.

Malko recunoscu faţa drăgălaşă, dar puţin buhăită a colonelului Lean, îmbrăcat într-o uniformă fără galoane. Hal Davidof făcu câţiva paşi spre iarba de pe marginea drumului, se întinse pe ea şi îşi aprinse pipa cu haşiş.

— Sper să aterizeze bine porcăria aia, oftă el.

Doug Frankel venea spre ei împreună cu colonelul Lean tot la fel de zâmbitor. Îi strânse viguros mâna lui Malko.

— Totul este pregătit, îl anunţă americanul. Colonelul este aici din zori. Liniile comuniştilor se află acolo, după curbă. Au fost anunţaţi şi nu vor trage în avion.

Se uită la ceas.

— Shivarol ar trebui să sosească peste o jumătate de oră...

Malko se întrebă deodată dacă nu visa. Totul părea atât de simplu. Îl privea pe Hal Davidof care stătea întins cu faţa în sus. Nu-şi făcea nici o grijă.

Un grup de cambodgieni format din bărbaţi şi femei apăru brusc pe drum, venind dinspre liniile comuniştilor şi mergând alene, aplecându-se din când în când, adunând ceva de pe asfalt.

— Ce se întâmplă?

Doug zâmbi palid.

— Colonelul a adus nişte refugiaţi din tabăra vecină ca să cureţe drumul, îi explică americanul, ca să nu aibă probleme la aterizare. Este periculos fiindcă va ateriza cu bombe cu tot...

Malko privea panglica de asfalt care strălucea în soare. O bornă indica: Pnom Penh, 42 kilometri. După încordarea abia vizibilă a feţei, se vedea că Lean era nervos. Refugiaţii ajunseră în dreptul lor, curăţând drumul de pietroaie. Colonelul îi alungă cu un ordin scurt. În depărtare, se auzeau focuri de arme automate.

Un huruit care se auzea din cer îi făcu să înalţe privirile. Dinspre est se apropia un avion care zbura pe deasupra cocotierilor. În mai puţin de un minut, ajunse deasupra lor. Malko văzu clar cele patru bombe prinse sub aripi. Era un T 28 monomotor, cu însemnele armatei cambodgiene. Efectuă un viraj exact înainte de a ajunge la liniile comuniştilor, se întoarse spre ei pe axa drumului şi începu să coboare. Scoase trenul de aterizare. Colonelul Lean îl trase pe Malko de mânecă.

— Mai bine ne-am adăposti, domnule.

Bombele! Alergară până la postul de pază şi se ghemuiră după o stivă de saci puşi la intrare, lângă santinela cu un AK 47. Era un cambodgian bătrân şi ridat.

— Şi Hal? strigă brusc Malko.

Pilotul hippie nu se mişcase din loc. Sprijinit în cot, se uita la micul aparat T 28 apropiindu-se de asfalt balansându-se. Privirea lui Malko se opri la camionul care se afla la trei metri de el. Lăzile neacoperite

lăsau să se vadă obuzele de 105, vopsite în verde, netede, dar mortale.

Dacă bombele purtate de avion explodau la aterizare, se alegea praful de ei… Roţile atinseră asfaltul într-un nor de fum. Merse uşor în zigzag, ajunse în dreptul lui Hal şi încetini. Bombele nu se mişcară de la locul lor. Doug Frankel oftă de uşurare. Se ridică din poziţia incomodă în care stătea.

— Să plecăm.

Santinela ridată îi privi cu indiferenţă îndepărtându-se. Avionul T 28 întoarse pe drum cu un huruit infernal de motor şi se îndreptă spre ei foarte încet. Aripile se balansau.

Hal Davidof catadicsi în sfârşit să se ridice şi îşi aranjă peruca. Fu întâmpinat de Malko, de Doug şi de colonelul Lean. Câţiva soldaţi se suiseră într-unul din turnurile de observaţie ale taberei şi priveau scena curioşi. Carlinga aparatului strălucea în soare. Micul avion se opri în dreptul lor stârnind un nor de praf roşiatic. Stând alături de Malko, colonelul Lean strigă surprins arătând spre carlingă. Malko se uită şi el. La bordul aparatului T 28 se aflau două persoane. Oare cine îl însoţea pe căpitanul Uch Shivarol?

*

* *

Elicea se mai învârtea încă. Parbrizul carlingii culisă în spate, dând la iveală două capete. Persoana de pe locul din faţă se ridică, coborî pe aripă şi îşi scoase casca de zbor. Era căpitanul Shivarol.

Cea de-a doua persoană făcu aceleaşi gesturi, dar cu mai puţină îndemânare. Sări din avion şi îşi scoase casca eliberând cascada de păr castaniu. Brusc, Malko îşi dori să nu mai fie aici. Era Liz Frankel în carne şi oase! Se uită la şeful Centralei CIA. Acesta împietrise. Muşchii feţei îi jucau sub piele, privirea era încremenită, umerii lăsaţi. Lui Malko îi se făcu milă de el.

Căpitanul Shivarol se îndreptă spre ei, urmat de însoţitoarea lui. Malko observă imediat tocul pistolului care îi atârna la şold. Căpitanul era prudent. Colonelul Lean se îndepărtă puţin. Se uita întruna când la Frankel, când la Shivarol.

Nepăsător, Hal Davidof se curăţa în urechi cu un mugur de bambus. Liz Frankel trecu în faţa căpitanului Shivarol şi se apropie de soţul ei strigând cât o ţinea gura ca să acopere zgomotul motorului:

— Eu am vrut să vin cu el. Ieri s-a petrecut o tragedie cu nevasta lui şi nu mai vrea să se întoarcă la Pnom Penh.

— Ştiu, zise Frankel.

Vocea lui era aproape normală, deşi Malko desluşi în ea o încordare ciudată, de parcă s-ar abţine să nu izbucnească în plâns. Încetişor, ca şi cum i-ar fi greu să ia o hotărâre, se întoarse către Hal.

— Sunteţi pregătit?

Vocea îi redeveni normală. Parcă şi încordarea mai dispăru puţin.

— Vom schimba echipamentul şi va fi OK, spuse americanul.

— Grăbiţi-vă.

Căpitanul Shivarol începuse deja să-şi scoată salopeta de zbor şi curelele. Hal o îmbrăcă numaidecât. Cei doi bărbaţi se urcară pe aripa avionului, apoi Hal intră în carlingă şi îşi legă centurile. Cambodgianul îi arăta instrumentele de zbor, urlând ca să acopere zgomotul motorului. Hal împinse maneta, iar motorul mugi. După aceea, cambodgianul sări jos. Hal Davidof acţionă eleroanele şi deriva. Era gata de plecare.

Liz Frankel trecu liniştită prin faţa celor trei bărbaţi şi se îndreptă spre camion. Şoldurile generoase şi picioarele lungi erau strânse în nişte blue-jeans decoloraţi. Îşi lăsase părul să fluture liber pe umeri. Se îndepărtă fără să-i arunce măcar o privire soţului său.

Acesta se sui pe aripă şi îi dădu lui Davidof o hartă învelită într-o folie din plastic pe care americanul o puse pe genunchi.

— Acesta este punctul din care vă vom recupera. Nu folosiţi aparatul radio. Elicopterul se va afla la nivelul treizeci. Buletinul meteo anunţă vizibilitate până la zece mile. Nu puteţi să rataţi ţinta. Fiţi atent la DCA din Chamcar-Mon.

Hal zâmbi cu ironie.

— Doar n-o fi mai rău decât nord-vietnamezii de pe pista Ho-Şi-Min.

— Nu uitaţi: încercaţi să aruncaţi toată încărcătura în clădirea indicată!

Hal împinse maneta şi urlă:

— *OK, the good Lord is on my side!*[6]

Doug Frankel sări greoi pe sol şi fugi la marginea drumului. Huruitul motorului deveni mai puternic. T 28 se puse în mişcare lăsând un nor de praf la coadă. După aceea, Hal slăbi frânele şi micul aparat începu să ruleze cu viteză din ce în ce mai mare. Două sute de metri… trei sute… Patru sute. Însă aparatul nu se desprindea încă de la sol. Doug înjură.

— Ce naiba face!

Erau cu toţii fascinaţi de avionul care mergea din ce în ce mai repede, de parcă ar fi vrut să se izbească de cocotieri. În fine, roţile se desprinseră de sol şi se înălţă, trecând pe deasupra vârfurilor cocotierilor de pe marginea drumului. Colonelul Lean râse puţin nervos.

Aparatul T 28 se întoarse deasupra lor, fără să mai ia altitudine şi zbură paralel cu drumul, cu trenul de aterizare strâns. Malko se întrebă deodată dacă nu cumva Hal îşi va satisface plăcerea vieţii lui aruncând asupra lor prima bombă. Însă aparatul se mulţumi să treacă

---

6 Bunul Dumnezeu ţine cu mine! (n.a.).

cu un huruit ca de tunet pe deasupra lor. Un obiect se desprinse de el. Se aruncară cu toţii repede în şanţ. Apoi, Malko ridică privirea la cer şi izbucni în râs. Un obiect negru plutea uşor în aerul călduţ. Era peruca lui Hal…

În timp ce privea avionul îndreptându-se spre Pnom Penh, Malko se întrebă dacă nu se jucau de-a „ucenicul vrăjitor”. În definitiv, nimeni nu cunoştea cât de abil era Hal Davidof în stăpânirea unui bombardier. T 28 dispăru la orizont. Peste cinci minute, va zbura peste Pnom Penh. Căpitanul Shivarol se apropie de Doug Frankel.

— Mai aveţi nevoie de mine?

Doug Frankel îl măsură de sus până jos. Dar era ca o stâncă.

— Puteţi să plecaţi. Camionul este acolo. Încărcătura este în regulă. Vă vor aştepta. Când veţi face curba, claxonaţi de cinci ori. Apoi opriţi-vă la primul baraj.

Liz Frankel aştepta lângă cabina camionului. Fără o vorbă, căpitanul Shivarol se îndreptă spre vehicul. Se urcă împreună cu Liz Frankel. Soţul ei veni cu paşi lenţi lângă camion, dar nu se apropie de cabină, mulţumindu-se doar să-i dea roată. Demarorul scrâşni. O dată, de două ori, de zece ori… De emoţie probabil, Shivarol nu reuşea să-l pornească. În fine, motorul hurui. Dădu înapoi ca să ajungă pe asfalt. Malko zări profilul lui Liz Frankel şi părul castaniu. Stătea ţeapănă. Trecu pe viteza întâi şi se îndepărtă în aceeaşi direcţie ca aparatul T 28.

— Ca să vezi! făcu Doug Frankel cu o voce care suna fals.

Priveau cu toţii camionul care se îndrepta spre liniile comuniştilor. Nu mai rămăsese nici o urmă din operaţiune, în afară de peruca lui Hal pe care o luase unul dintre soldaţii care făceau de pază. Pe Malko îl impresiona expresia plină de durere a lui Douglas Frankel.

— Ne întoarcem la Pnom Penh? întrebă el.

— Da, fireşte, zise americanul absent. Dar nu se mişca din loc, în urma camionului nu se vedea acum decât un nor de praf. Efectuă virajul şi dispăru dincolo de perdeaua de copaci. Se auzi foarte clar claxonul. Unu, doi, trei, patru… La al cincilea, se auzi o explozie uriaşă.

O coloană imensă de fum negru şi alb se ridică brusc din locul unde se aflase camionul. Unda de şoc ajunse până la ei care stăteau împietriţi în mijlocul drumului, zgâlţâindu-i. Fiind însoţită de un val de aer fierbinte ce mirosea a TNT. În acel loc, coloana de fum şi de praf se ridicase ca o ciupercă atomică în mijlocul cocotierilor firavi.

Cei trei bărbaţi nu reuşeau să-şi ia ochii de la imensul nor care întuneca orizontul. Nu se ştie din ce motiv, dar camionul plin cu muniţie explodase. Cu siguranţă că din Liz şi căpitanul Shivarol nu mai rămăsese nimic. Nici nu avuseseră timp să realizeze ce li se întâmplă.

Soldaţii ieşiră din tabără plini de curiozitate. În acel loc, ciuperca

mai persista, risipindu-se treptat-treptat în atmosfera călduţă. Doug Frankel se îndreptă ca un automat spre maşină. Un tic nervos îl făcea să clipească din ochi de parcă ar râde. Buzele dispăruseră de tot. Se prăbuşi la volan şi porni motorul. Malko se aplecă pe geam.

— Încotro?

Doug Frankel întoarse încetişor capul spre el.

— Să văd.

— Este foarte periculos, interveni colonelul Lean care îi urmărise. Comuniştii vor crede că le-am întins o cursă.

Americanul nu catadicsi să răspundă. Malko deschise portiera şi se aşeză lângă el. Demară imediat. Silueta colonelului cambodgian se micşora din ce în ce mai mult în oglinda retrovizoare. Ajunseră la liziera plantaţiei de cocotieri. Praful şi fumul nu se risipiseră încă. Şoseaua era plină de hârtoape şi asfaltul crăpat ca după un cutremur. Un cocotier fusese smuls din rădăcini, iar altul frânt de la jumătate. Pământul era negru şi ars. Din camion rămăsese doar carcasa înnegrită care zăcea în savana săracă în vegetaţie. Încă fumegând.

Doug Frankel opri maşina şi coborî. În aer se mai simţea încă mirosul de TNT, iar Malko strănută din cauza prafului. Nu rămăsese nici o urmă din cele două fiinţe. Doug înaintă câţiva paşi către camion cu capul plecat în pământ. Spera în sinea lui să mai găsească ceva…

Deodată, dinspre liziera junglei se auziră câteva explozii seci de AK 47, la două sute de metri în faţa lor, urmate de şuierăturile gloanţelor. Doug Frankel parcă nici nu le auzise. Malko îl apucă de braţ şi îl forţă să se adăpostească după un trunchi de copac ce arsese.

— Nu vă prostiţi, zise el. Noi suntem ţinta. Nu foloseşte la nimic. Să plecăm de aici…

Americanul se lăsă târât până la şosea. În spatele lor, se mai auziră câteva focuri de armă. În momentul în care ajungeau lângă şanţ, Doug se opri brusc zărind un obiect maro. Malko realiză că era o botină cu un fermoar într-o parte. Apoi fu cuprins de oroare. În pantof era laba unui picior retezat de la gleznă.

Doug Frankel se aplecă şi luă obiectul de jos ţinându-l de vârf. După măsură, Malko îşi dădu seama că era un pantof de damă. Era o scenă de coşmar, dar nu îndrăzni să-l smulgă pe Frankel din meditaţia lui. Americanul zise brusc cu o voce detaşată:

— L-a cumpărat din Hong Kong acum şase luni şi nu i-a purtat niciodată. Spunea că sunt prea călduroşi.

Stătu pe gânduri, apoi puse pantoful cu piciorul soţiei lui în locul unde îl găsise şi se îndreptă cu paşi greoi spre maşină. Se întoarse fără grabă. Constituiau astfel o ţintă extrem de uşoară pentru khmerii roşii.

Dar aceştia nu îi băgară în seamă şi plecară spre avanpostul trupelor guvernamentale. Colonelul Lean nu se clintise din loc. Doug

Frankel coborî şi spuse cu voce indiferentă:

— Eu plec primul. Ne întâlnim la locul stabilit. Vă mulţumesc pentru tot.

Malko nu avea chef să vorbească. Încetiniră când trecură peste podul cu sens unic, aflat la zece kilometri depărtare. Tânărul soldat cambodgian era tot acolo. Atunci, Doug se întoarse către Malko.

— Nu am ştiut că vine, spuse el cu voce egală. Nu-l puteam lăsa pe Shivarol să se ducă în tabăra khmerilor roşii. Era prea periculos. Vă jur că nu am ştiut că va veni şi ea…

CAPITOLUL XIII

Aparatul T 28 zbura la cinci sute de picioare deasupra orezăriilor şi mlaştinilor care înconjurau oraşul Pnom Penh. Hal Davidof întrerupsese legătura radio încă de la început ca să se poată concentra asupra manevrelor. Micul aparat, răspundea perfect comenzilor lui. În mai puţin de un minut avea să survoleze localitatea. Merse oblic spre sud, ca să evite zona aeroportului din Pochentrong. Slavă Domnului că turnul de control ştia foarte puţine amănunte despre avioanele din circuit.

Hal Davidof avea o senzaţie ciudată că se afla la comanda unui avion de luptă, fie el şi o vechitură de T 28. Oricum, aici erau mai puţine riscuri decât în Vietnam. Parcă plecase la o plimbare de agrement. Tonle Bassac, fluviul care se vărsa în marele Mekong, la sud de Pnom Penh, apăru drept în faţa lui, cu malurile sale abrupte, acoperite cu o vegetaţie luxuriantă. Râse când se gândi că va ajunge la timp la piscina hotelului *Pnom* ca să mănânce languste la grătar. Vină încetişor pe o parte, ca să ajungă la Pnom Penh pe la est.

Cu un gest ferm, slăbi sistemul de siguranţă al largării celor patru bombe de două sute cincizeci de livre. Mai coborî puţin şi mări regimul, ca să zboare cu viteza maximă. Oricum, nu era un „Phantom”. Hotărâse să bombardeze la o singură trecere, căci ar fi o prostie să se lase doborât de mitralierele din Chamcar-Mon. Se aşeză mai bine în scaun, îşi strânse curelele de siguranţă şi se concentră asupra zborului. Mai avea aproximativ douăzeci de secunde.

Fluviul Mekong apăru sub aripile lui, mâlos, imens, împânzit de cargouri. Hal îşi luă ca punct de reper malul cimentat dinspre partea vestică, manevră puţin palonierul şi lăsă undeva în dreapta arcul de triumf de pe Bulevardul 9 Tola, apoi coborî la două sute de picioare, trecând în viteză pe deasupra barăcilor din tablă în care stăteau refugiaţii. Oamenii se uitau în sus fiindcă avioanele nu aveau voie să survoleze Pnom Penh-ul. Mai avea doar câteva secunde.

Nenumăratele antene ale Ambasadei americane rămaseră doar o fracţiune de secundă în câmpul lui vizual. Hal de abia avu timp să vadă gardul de sârmă ghimpată, apoi acoperişul alb şi plat al clădirii Consiliului de Miniştri.

Hal Davidof apăsă cu ambele degete mari sistemul de eliberare a bombelor. Aparatul T 28 făcu un salt când se eliberă de cele o mie de livre cât cântăreau bombele, apoi vină brusc la stânga şi îi zări vag pe soldaţii care alergau spre un M 113. Chamcar-Mon dispăruse deja din câmpul lui vizual. Văzut din avion, oraşul Pnom Penh semăna cu un parc imens. În oglinda retrovizoare, Hal zări o coloană de fum negru

care ieşea din incinta palatului lui Lon-Nol. Îl bătea gândul să mai treacă o dată pe deasupra ca să vadă distrugerile, dar asta era o ispită a diavolului... Până la Kompong Som erau aproximativ douăzeci de minute de zbor. Dar cel mai mult deasupra teritoriului ocupat de comunişti. Se hotărî să continue zborul la altitudine foarte mică, rugându-se cerului să nu întâlnească un alt T 28 aflat în misiune oficială. Îndată ce va repera elicopterul, trebuia doar să abandoneze avionul şi să sară cu paraşuta deasupra golfului Siam. Se întrebă dacă toate poveştile despre rechini pe care le auzise erau adevărate... Privi dedesubt Trecea din nou pe deasupra junglei şi orezăriilor. Se relaxă. Totul fusese ridicol de simplu. Nu riscase să fie interceptat, deoarece forţele aeriene cambodgiene nu dispuneau decât de T 28. Se mai întreba dacă generalul Krom fusese atins de vreuna din bombe. Îşi dorea din tot sufletul.

*

* *

Cu această idee în cap, începu să cânte cât îl ţinea gura în carlingă. Aproape că atingea vârfurile copacilor. Astfel, soldaţii comunişti nu puteau să-l repereze din timp. Momentan, se găsea într-o zonă periculoasă. Dar se relaxă când zări în dreapta lui drumul spre Kompong Som blocat de mai multe vehicule blindate M 113 şi o baterie de mortiere.

Deodată, aparatul T 28 fu zdruncinat cu violenţă. Aripa stângă se înălţă ca împinsă de o mână invizibilă. Avionul se înclină spre dreapta într-o alunecare mortală. Înnebunit, Hal începu să manevreze comenzile. Mări cu disperare viteza şi ridică voletele încercând să ia altitudine. Dar avionul vibra de parcă era gata să se dezintegreze.

Inspectă aripa stângă şi trase o înjurătură oribilă când văzu că lipseşte din ea mai mult de jumătate. Înţelese imediat ce se întâmplase. Un obuz, tras din bateria de mortiere străbătuse aripa fără să explodeze. Mortierele erau construite să explodeze la venire, nu la plecare. Apăsă repede pe comanda trenului de aterizare. Beculeţul roşu se aprinse. Însă aparatul nu răspunse la comandă plonjând întruna spre dreapta. Hal încercă să-l redreseze, dar nu reuşi să-l înalţe decât cu o sută de picioare. Nu va ajunge niciodată la Kompong Som.

Dedesubt, se vedea aceeaşi alternanţă între junglă şi savană, cu teren accidentat. Distinse fâşia de asfalt, dar acum în stânga lui. Dacă ajungea acolo, era salvat. Însă aparatul vibra din ce în ce mai tare şi pierdea altitudine.

Hal înţelese că nu ajungea nici măcar la drum. Se strădui să menţină avionul în linie de zbor, dar micul aparat cădea ca un bolovan spre junglă. Într-o străfulgerare, Hal zări nişte oameni adunaţi în jurul unui vehicul blindat într-un post de pază al trupelor guvernamentale.

Nişte gloanţe trasoare ţâşniră spre T 28. Reuşi să evite un cocotier mai înalt, apoi se lovi cu aripa stângă de unul mai micuţ, iar ceilalţi şterseră cu vârfurile fuzelajul. Ce mai rămăsese din T 28 merse paralel cu pământul, smulgând copacii mai mici, apoi se dezintegră când se izbi de o colină acoperită cu bananieri. Ţinând mâinile încleştate pe comenzi, Hal urlă:

— *Shit, shit, shit!*

După aceea, parbrizul păru că îi turteşte faţa înăbuşindu-i ţipătul. Avu impresia că tot corpul se sfărâma şi că îşi va strivi ambele picioare.

— A reuşit! murmură Malko.

În faţa Ambasadei americane, un M 113 era oprit în mijlocul şoselei blocând intersecţia. Nişte soldaţi cambodgieni, vizibil nervoşi, păzeau gardul de sârmă ghimpată ce înconjura Chamcar-Mon în număr neobişnuit. O coloană de fum se înălţa printre cocotieri. Hal Davidof îşi îndeplinise misiunea.

Porţile cu grilaj ale Ambasadei americane fură deschise ca să intre maşina Fury de culoare neagră. O parte a personalului era masată pe peron şi în grădină. O încântătoare secretară cambodgiană alergă în întâmpinarea lui Doug Frankel.

— Chamcar-Mon a fost bombardat şi preşedintele a murit!

Şeful Centralei CIA se făcu alb ca varul.

— Pentru numele lui Dumnezeu!

Malko avu senzaţia că stomacul se umpluse cu plumb. Dacă era adevărat, consecinţele de ordin politic vor fi incomensurabile.

— Însărcinatul cu afacerile externe vă caută peste tot, spuse secretara. Acum este pe acoperiş.

*

* *

Jumătate din personalul ambasadei se adunase pe acoperiş, uitându-se fascinat la coloana de fum negru care se înălţa în partea cealaltă a bulevardului. Însărcinatul cu afacerile externe, un personaj înfumurat, cu o faţă prelungă, se repezi imediat la Douglas Frankel.

Malko, retras discret mai într-o parte, auzi urletele diplomatului.

— Unde aţi fost? Se pare că mareşalul Lon-Nol a murit!

Doug îi răspunse furios, în pragul unei crize de nervi:

— Cum adică „se pare”! Nu ştiţi precis?

Însărcinatul cu afacerile externe păru că se prăbuşeşte peste balustradă de furie.

— *Dumneavoastră* aveţi responsabilitatea să mă informaţi, se răsti el.

— Vă voi informa, zise Doug Frankel, dar lăsaţi-mi timp.

Se uită la coloana de fum negru care se ridica de la Chamcar-Mon, exact din locul în care se afla vila mareşalului. Ce porcărie! În

momentul în care se pregătea să coboare, vocea iritată a dispecerului se auzi în mai multe aparate de emisie-recepţie deodată.

— Staţia zero cheamă toate staţiile. Staţi pe recepţie, repet staţi pe recepţie. Veţi primi un anunţ important. Rămâneţi pe loc…

— Ce mai înseamnă şi asta? întrebă Malko.

— Dispeceratul îşi ia toate măsurile de prevedere în cazul unei lovituri de stat din partea comuniştilor, îi explică Doug Frankel. Ca de fiecare dată când are loc un eveniment grav şi neaşteptat. Ca să ne evacueze în Kompong Som.

O secretară veni tiptil lângă el şi îi şopti ceva la ureche. Americanul se întoarse spre Malko:

— Colonelul Lean vrea să mă vadă. Să mergem împreună.

*

* *

Pentru prima oară de când îl cunoştea Malko, colonelul Lean transpira uşor, iar zâmbetul îi dispăruse complet. Se îmbrăcase în uniforma de colonel.

— Clădirea vizată a fost distrusă în întregime de bombe, zise el. Mareşalul Lon-Nol este nevătămat.

Doug Frankel se uita fix la cambodgian.

— Atunci de ce s-a răspândit vestea că a murit?

Colonelul Lean se tulbură puţin.

— Ei bine, se pare că… în mod excepţional… din motive neştiute, mareşalul s-a hotărât să ţină astăzi consiliul de miniştri în clădirea în care a fost bombardată… Dar a avut multe alte treburi de făcut şi a întârziat.

Cambodgianul tăcu. De data asta transpira abundent. Lui Doug Frankel îi dispăruseră buzele de tot.

— Asta e tot?

Colonelul Lean făcu un gest care dădea de înţeles că restul nu mai conta.

— O bombă a căzut pe şcoală şi au fost câteva victime printre copii.

Malko simţi gust de cenuşă în gură. Hal va avea de dat socoteală. Doug Frankel părea gânditor. Se ridică şi îi întinse mâna ofiţerului cambodgian.

— Vă mulţumesc pentru ajutor. Sper că totul va fi bine.

Colonelul Lean părea mai degrabă îngrijorat.

— Păziţi-vă de Krom. Poate că bănuieşte ceva. M-au convocat la Chamcar-Mon pentru anchetă.

Doug Frankel schiţă un zâmbet nedefinit şi zise cu voce puţin cam forţată:

— Sper că vă va lăsa să ieşiţi din nou. Puteţi să-l lansaţi pe pista folosită de căpitanul Shivarol. El nu mai riscă absolut nimic.

*

* *

Ron April se învârtea de o oră la comanda aparatului Sikorski, la trei mii de picioare deasupra golfului Siam, scrutând orizontul până îl dureau ochii. Ştia că avionul T 28 nu îl va contacta prin radio. Deci nu trebuia să-l scape. Din fericire, în această zonă, traficul aerian era practic inexistent, iar vizibilitatea era perfectă şi timpul favorabil.

Deasupra coastei apăru brusc un punct strălucitor. Ron April înclină puţin aparatul ca să vadă mai bine. Dar era numai un DC 3 care ateriza la Kompong Som. T 28 era în întârziere cu o jumătate de oră. Ron April se hotărî să mai aştepte încă o jumătate de oră. Însă se întâmplase ceva anormal. Dacă operaţiunea fusese contramandată, ar fi prevăzut. Prin urmare, se întâmplase ceva cu aparatul T 28.

Ron avea impresia că se afla la Tan-Son-Nut, aşteptându-i pe tipii de pe *gun-ships* să se întoarcă din misiune. Dar scăpa întotdeauna acest moment. Acum simţea acelaşi lucru. Tăcerea aparatului de radio era bună la ceva, dar îl lăsa în ceaţă. Ron luă microfonul şi chemă dispeceratul de la Pochentrong.

— Aici zebra unu, zise el, încă nu am nici un contact. În curând voi fi nevoit să mă întorc.

— Rămâneţi pe loc, zise controlorul, vă voi chema eu.

Ron April continua să se învârtă în cerc survolând golful Siam, la trei mii de picioare, pândind norii albi adunaţi deasupra coastei cambodgiene.

După zece minute, vocea controlorului de la Pnom Penh îi izbucni în urechi.

— Zebra unu, aici Zebra zero, nu avem nici o informaţie. Terminat.

— Am recepţionat, făcu Ron April. Mă întorc la bază. Îmi ajunge combustibilul până acolo.

Întrerupse legătura radio, acceleră şi se îndreptă spre coastă. Într-o jumătate de oră, ajungea la Pochentrong. Încercă să nu se mai gândească la aparatul T 28. Ron lucra de patru ani într-o unitate specială cu baza în Asia de Sud-Est. Tot ce ştia despre pilotul aparatului T 28 era că e un american ca şi el şi îndeplinea o misiune ultrasecretă pentru CIA. Era destul ca să-i deplângă dispariţia. Ştia că într-o bună zi, nici el nu se va mai întoarce.

*

* *

Generalul Oung Krom contempla ce mai rămăsese din sala de conferinţe. Era perplex. Bombardamentul fusese efectuat cu o precizie extraordinară. Trei din cele patru bombe de două sute cincizeci de livre căzuseră exact peste clădire, găurind tavanul şi distrugând interiorul. Printr-o întâmplare extrem de fericită, în acel moment nu se afla nimeni în clădire. Dacă mareşalul Lon-Nol nu ar fi fost reţinut în ultima clipă de o indispoziţie cauzată de hemiplegia lui, acum ar fi

mort. Şi, împreună cu el, generalul Krom. Acesta întocmi în minte lista persoanelor care ştiau de adunarea extraordinară a miniştrilor. Acestea puteau fi numărate pe degete.

Cunoştea deja numele pilotului de la colonelul Lean. Era Shivarol. Aici era hiba. A fost văzut decolând la bordul avionului, apoi a dispărut. Era însoţit de încă o persoană. Or şi soţia acestuia dispăruse.

Totuşi, căpitanul Shivarol nu avea nici un motiv să comită un asemenea act. El nu ţinea cu Sihanouk, iar nevastă-sa nu făcea politică. Dar amândoi erau anticomunişti convinşi. Căpitanul nu o luase cu el în avion. Un locotenent veni în goană lângă general.

— Mareşalul Lon-Nol vrea să facă o plimbare prin oraş ca să fie văzut de popor.

Generalul Krom se trase furios de părul negru ca pana corbului. Asta mai lipsea!

*

* *

— Nemernicul, mormăi Doug Frankel. A încercat să ne ducă de nas!

Malko se uita la american, care tocmai punea receptorul în furcă.

— Ce s-a întâmplat?

— Lean. Ştia că Lon-Nol trebuia să se afle în clădirea bombardată, deşi a jurat că nu ştia. Dacă nu se întâmpla acel incident în ultima clipă, mareşalul ar fi fost omorât de CIA care ar fi purtat toată vina. S-a folosit de noi!

Acum îşi explica Malko extraordinara amabilitate a colonelului, comandantul trupelor speciale de poliţie. Îşi vedea propriile interese. Cu siguranţă că Doug Frankel nu trăise destul în Asia ca s-o cunoască perfect.

— Şi dumneavoastră v-aţi folosit tot aşa de Shivarol, observă el cu cruzime. Aţi hotărât de la bun început că nu va supravieţui.

Doug Frankel ridică din umeri. Ochii erau roşii, iar în voce se citea o oboseală disperată.

— Nu puteam să fac altfel. Shivarol era un putregai. Vă jur că nu a fost o răzbunare de ordin personal şi nu ştiam că Liz îl va însoţi.

— Aţi fi putut să-l împiedicaţi să se suie la volanul camionului sau să dezamorsaţi bomba.

— Ba nu puteam, fiindcă Lean a conectat-o la demaror. În schimb, eu nu puteam să-i refuz camionul lui Shivarol.

Malko nu mai insistă. Numai Doug Frankel cunoştea adevărul. Dar nu l-ar dezvălui nimănui. Malko se gândi că nu ar vrea să fie acum în pielea lui.

— Doamna Shivarol este tot la dumneavoastră, observă el. Şi ar fi extrem de jenant să fie găsită acolo.

— Ne vom ocupa şi de acest lucru, spuse americanul pe un ton mai ferm.

*

* *

Generalul Krom încerca să descifreze zâmbetul politicos al colonelului Lean. Ştia că acesta îl detesta, dar îi cunoştea influenţa. Brusc, îi veni o idee. Lean era una dintre puţinele persoane care ştiau cum îşi împarte timpul bătrânul mareşal.

— Aveţi legături bune în partea cealaltă? întrebă el pe un ton blând.

— Da, adică trimit mereu oameni acolo... Aducem ceva informaţii pe care dumneavoastră le cunoaşteţi.

— Foarte bine, spuse Krom. Vreau să trimiteţi toţi oamenii pe care îi aveţi într-o misiune concretă: să-l găsească pe căpitanul Shivarol. Ofer o recompensă de zece milioane de rieli celui care mi-l va aduce în viaţă.

Colonelul Lean plecă ochii în pământ. Viaţa avea cu siguranţă şi părţi bune. Răspunse cu o voce fermă, dar liniştitoare:

— Voi ordona imediat acest lucru. Va fi dificil, dar nu imposibil. Poate că va trebui să facem un schimb.

— Cu oricine, i-o tăie generalul Krom. Îmi asum responsabilitatea asta...

În clipa în care se sui în BMW, Lean îşi spuse că avea nevoie pentru această misiune de oameni cu vedere foarte bună ca să-l găsească pe căpitanul Shivarol şi de o sită extrem de fină.

CAPITOLUL XIV

Cele două elicoptere se legănau uşurel pe deasupra copacilor de pe Bulevardul 9 Tola. Ridicând pe alocuri nori de praf şi încercând să rămână paralel cu Rolls-Royce-ul alb cu geamuri fumurii şi cu steguleţul mareşalului Lon-Nol. Se distingeau foarte clar mitralierele plasate de o parte şi de alta a elicopterelor care observau acoperişurile.

Rolls-ul bătrânului mareşal – cu toate geamurile închise – înainta înconjurat de vreo douăzeci de Jeep-uri şi de camioane ticsite cu soldaţi. Drumul era deschis de două vehicule blindate M 113, care făceau un zgomot asurzitor cu şenilele lor. Puţinii gură-cască, care nu fuseseră alungaţi de soldaţi sau terorizaţi de acest impresionant echipaj, nu vedeau absolut nimic.

Ghemuit pe bancheta din spate a Rolls-ului, mareşalul Lon-Nol nu făcea pe eroul salutând mulţimea. Majoritatea celor care vedeau trecând convoiul se întrebau ce semnificaţie avea acest lucru. De când suferise atacul de hemiplegie, mareşalul se arăta din ce în ce mai puţin în lume.

După ce trecu de intersecţia cu Bulevardul 19 Martie 1970, convoiul mări puţin viteza, în vacarmul făcut de şenilele blindatelor. Generalul Krom, care stătea lângă mareşal, avea o figură întunecată. Nu fusese de acord cu această plimbare de propagandă, fiindcă era un risc inutil datorită faptului că Pnom Penh-ul era invadat de membrii FNUK[7]. Un B 40 ar fi transformat Rolls-ul mareşalului într-un adevărat rug. Generalul Krom îl dusese pe şeful aviaţiei într-o reşedinţă păzită. Dar ardea de nerăbdare să-l prindă pe căpitanul Shivarol.

*

* *

— În orice caz, trăieşte, murmură uşurat Doug Frankel.

Coloana mareşalului Lon-Nol defila pe sub ferestrele Ambasadei americane, apoi o luă la dreapta ca să se întoarcă la Chamcar-Mon. Prin geamurile fumurii ale Rolls-ului, Malko ghici silueta înaltă a generalului Krom. Elicopterele şi vehiculele blindate făceau un zgomot infernal, ca să nu mai vorbim de praful ridicat în aer... Un val de tricicluri şi de maşini se târau cu multă răbdare în spatele coloanei oficiale, cu resemnare şi indiferenţă.

Se pare că locuitorii Pnom Penh-ului nu erau din cale-afară de impresionaţi de atentat. Fireşte că acum mişunau mult mai multe vehicule blindate şi soldaţi în jurul clădirilor oficiale. Discursurile ţinute la postul guvernamental de radio care denunţau odioasa tentativă îi

7 Frontul Naţional Unit al Khmerilor (n.a.).

lăsau rece pe localnici. Preţul orezului crescuse enorm în trei luni, prin urmare nu le păsa că la conducere se află Lon-Nol sau altcineva…

Doug Frankel închise fereastra şi se uită la ceas. Era douăsprezece fix. Şeful centralei era încordat şi îngrijorat. Deschise aparatul de radio de pe birou, învârti butoanele şi prinse un post pe care o voce întreruptă de paraziţi citea un discurs interminabil în cambodgiană.

— Este postul de radio din Grunk, îi spuse el lui Malko. Transmit de două ori pe zi un buletin de ştiri.

— Ştiţi ceva despre Hal? întrebă Malko.

— Îl vom vedea imediat la hotelul *Pnom*. Ard de nerăbdare să-l felicit. Şi-a făcut bine treaba.

— Aproape bine, observă Malko. Dacă Lon-Nol murea…

Doug Frankel îşi lipi urechea de aparat şi începu să noteze ceva în mare viteză. De când explodase camionul, era prima oară când Malko îl vedea mai relaxat. În sfârşit, închise radioul.

— Asta e! izbucni el. Au anunţat că un ofiţer din Fank a aterizat cu avionul în Kratie, după ce a bombardat palatul mareşalului Lon-Nol!

Malko nu făcu nici un comentariu. Dacă oamenii ar şti că CIA lucra mână în mână cu khmerii roşii… în sfârşit, îşi atinseseră scopul. Acum trebuia să-şi continue atacul, cu speranţa că nu va fi tot atât de sângeros ca până acum. Malko se străduia din răsputeri să nu se mai gândească la copiii ucişi. Americanul ieşi din birou. Dar apăru după câteva minute şi se prăbuşi în fotoliu.

— I-am spus vestea consilierului politic.

— Dar nu ştia?

Doug Frankel tresări ca şi cum Malko ar fi spus o prostie.

— Sunteţi nebun! *Nimeni* din ambasadă nu ştie. Sunt prea multe scurgeri. Nu am încredere în francezi. Le-ar părea bine să ne înfunde. Elicopterul care l-a recuperat pe Hal Davidof vine de la Saigon. Nu ştie despre cine e vorba. Noi suntem singurele persoane care ştiu adevărul.

— Dar doamna Shivarol? întrebă Malko. Ce vom face cu ea?

Doug Frankel zâmbi cu ironie.

— Acum că soţul ei a fost declarat în mod oficial trădător, se va arăta mult mai îngăduitoare. Îi vom da drumul.

— Nu vă e teamă că se va duce direct la generalul Krom?

Americanul dădu din cap în semn că nu o va face.

— Nu, este mult prea periculos pentru ea. Va fi în stare să o tortureze ca să spună unde se află soţul ei. Cred că va încerca să se ascundă un timp. Noi nu suntem obligaţi să-i spunem că soţul ei a murit.

Se auzi o bătaie în uşă.

— Intraţi, strigă Doug Frankel. În uşă se ivi chipul încântător al secretarei cambodgiene care anunţă cu un surâs de scuză:

— Un domn insistă să vă vadă. Eu nu-l cunosc, iată cartea de vizită.

Ea o puse pe birou. Buzele americanului se strânseră, iar trăsăturile deveniră rigide.

— Invitaţi-l înăuntru, zise el nerăbdător.

Fata dispăru şi în pragul uşii apăru un tip înalt, îmbrăcat în haine civile dar care ascundeau un militar de carieră. Strânse cu putere mâna lui Doug care făcu prezentările:

— Ron April, prinţul Malko Linge... Ce s-a întâmplat, Ron? Credeam că vă duceţi direct la Saigon.

Americanul dădu din cap.

— Nu s-a întâmplat nimic, domnule, de aceea am şi venit. Nu voiam să vă telefonez...

Ochii lui Frankel se făcură ca marmura.

— Cum, nimic? Unde este Hal Davidof?

Pilotul elicopterului clătină iarăşi din cap.

— Nu ştiu, domnule. M-am învârtit la locul întâlnirii mai mult de patruzeci şi cinci de minute, după ora stabilită. Am fost obligat să mă întorc pentru că mi se termina carburantul. Nu am văzut nici un T 28.

Doug Frankel îşi trecu nervos mâna peste faţă şi se uită cu înţeles la Malko.

— Da, făcu el, sunteţi sigur că nu l-aţi observat?

Pilotul scutură din cap.

— Absolut, nu a venit în zonă. Vremea era favorabilă şi aveam vizibilitate la douăzeci de mile... Sau a trecut foarte departe. Dar nu se putea rătăci în acel loc. Aveam ca punct de reper terenul din Kompong Som.

— În concluzie, s-a pierdut în mare, murmură Doug Frankel. Dacă a fost prea departe, nu i-a ajuns combustibilul ca să se întoarcă...

Malko dădu din cap cu îndoială. S-ar părea că americanul dorea ca visele lui să fie realitate. Erau multe şanse ca Hal Davidof să fi fost doborât pe ţărm. Ori în tabăra trupelor guvernamentale, ori în cea a comuniştilor... în ambele cazuri, era mai mult decât supărător. Trebuia să-l caute. Şi Doug Frankel făcuse aceleaşi calcule. Îi zâmbi puţin forţat lui Ron April.

— Bine Ron, nu este vina dumneavoastră. Duceţi-vă la Saigon şi întocmiţi un raport cu ceea ce ştiţi. Apropo, ce le-aţi spus cambodgienilor când aţi aterizat la Pochentrong?

— Că am probleme cu rotorul.

— Foarte bine. Drum bun!

Se ridică şi îi strânse mâna. Imediat după ce pilotul ieşi din birou, americanul izbucni:

— Pentru Dumnezeu! Ştiam eu că o să am necazuri cu acest hippie. Cred că a făcut o prostie. S-a dus în Laos. Sau mai ştiu eu unde...

— Ori s-a prăbuşit pe undeva...

Douglas Frankel se ridică în picioare ca străfulgerat.

— Trebuie să-l anunţ imediat pe Lean. Dacă mai este în tabăra cealaltă, ne va lămuri el. Ne întâlnim acasă la mine. Poate că vom avea nevoie de Maddevi Shivarol.

Malko nu vedea în ce fel. Dar începea să creadă că ruleta cambodgiană căpăta proporţii îngrijorătoare. Dacă generalul Krom îl găsea pe Hal în avionul căpitanului Shivarol, chiar aşa ameţit de ganscha, avea să tragă câteva concluzii, care riscau să fie funeste pentru credinţa lor.

*

* *

Maddevi Shivarol rămase stană de piatră, cu privirea în gol, mângâindu-şi mecanic buzele mutilate de grenada de M 79. Malko îşi reţinu cu greutate greaţa când simţi cum miroase căluşul pe care îl avusese în gură. Fără să se ridice, ea începu să-şi maseze picioarele anchilozate. Apoi se uită la Malko şi îl întrebă furioasă:

— De ce aţi făcut aşa ceva?

Nu rămăsese mare lucru din tigroaica din ajun. Hotărâtă să-şi devoreze rivala de vie.

— Ca să vă împiedic să săvârşiţi o crimă, spuse Malko.

O însoţi până în camera de alături, luă o sticlă de coniac Gaston de Lagrange de pe masă şi îi umplu paharul. Ea îl bău dintr-o dată. Malko crezu de cuviinţă să-i dezvăluie măcar o parte din adevăr.

— Soţul dumneavoastră a atentat la viaţa mareşalului Lon-Nol, începu el. S-a refugiat împreună cu soţia lui Doug Frankel în tabăra khmerilor roşii. S-a anunţat la postul lor de radio că avionul lui a aterizat la Kratie.

Maddevi Shivarol puse paharul jos şi spuse cu voce indiferentă:

— Este imposibil. Îi urăşte pe comunişti! Mă minţiţi. De ce îl interesează soţul meu pe domnul Frankel? Vreau să plec de aici.

Privirea ei se plimba înnebunită când la Malko, când la uşa apartamentului lui Doug Frankel. Malko se gândi la santinela de pe palier.

— Sunteţi liberă să plecaţi, spuse el. Dar cred că aţi face mai bine să vă ascundeţi, căci poliţia specială e pe urmele dumneavoastră. Ei cred că eraţi împreună azi-dimineaţă, când a decolat de pe aeroportul de la Pochentrong.

Maddevi izbucni furioasă.

— Acum trebuie să fie la Bangkok sau la Saigon, dar în nici un caz la comunişti.

— Ce aveţi de gând să faceţi? o întrebă Malko. Nu este bine să rămâneţi aici. Este periculos şi pentru domnul Frankel.

Maddevi Shivarol se uită fix la el cu o strâmbătură amară.

— Aveţi o propunere mai bună?

Malko oftă în sinea lui. Lui Maddevi Shivarol îi era frică. Nu va încerca să fugă. Aşa se întâmpla mereu.

— Aţi putea să vă duceţi la o prietenă în care aveţi încredere, îi sugeră Malko.

— Adică la târfa dumitale?

Spusese acest lucru fără voia ei! Privirea se stinse brusc şi spuse:

— Oricum, îmi este indiferent. Vreau să mă odihnesc. Vă rog să mă conduceţi.

*

* *

Malko asculta distrat zgomotul apei din baie, dar supraveghea totodată oamenii de pe stradă. Stătea pe un vulcan gata să răbufnească, atât timp cât nu ştiau unde se află Hal Davidof şi avionul T 28. Un bombardier nu dispărea cu una cu două, ca un zmeu…

Maddevi Shivarol ieşi din baie înfăşurată într-un splendid prosop roşu. Monivanh, care stătea lângă Malko, se ridică brusc şi se repezi la Maddevi, încercând să-i smulgă prosopul de pe ea. Se făcură albie de porci, dar, din păcate, Malko nu înţelese nici un cuvânt din ocările lor… Apoi, cu un gest brusc, Monivanh îşi recuperă prosopul, lăsând-o pe Maddevi Shivarol ciufulită şi goală, cu ochii cât cepele.

Maddevi o înjură cu rafinament. Se înfăşură în sampot-ul ei şi îi zise lui Malko:

— Spuneţi-i târfei dumneavoastră că, dacă începe din nou, mă duc la generalul Krom.

Malko oftă. Primirea lui Monivanh fusese mai mult decât rece. Iar în continuare, nu se întrezăreau momente mai plăcute. Totuşi, era singurul loc unde putea să o ascundă pe Maddevi Shivarol.

*

* *

— Sunt sigur că Monivanh se va ocupa cu plăcere de dumneavoastră, zise el.

Avea dreptate în toate privinţele, căci Monivanh nu o va lăsa nici măcar să iasă în grădină. Malko nu avea chef să rămână o veşnicie aici. Douglas se pregătea să-l găsească pe Hal Davidof mort sau viu. Se rugă ca avionul T 28 să nu se fi prăbuşit cu adevărat în golful Siam. Dar nu avea prea multe speranţe.

*

* *

Generalul Oung Krom citi a zecea oară raportul pe care i-l adusese şeful de Stat-Major al flotei aeriene. Era clar: toate aparatele T 28 aparţinând forţei aeriene khmere se găseau pe terenul din Pochentrong. Evident, în afară de acela furat de căpitanul Shivarol care, după anunţul făcut la postul de radio din Grunk, se găsea la

Kratie. În tabăra comuniştilor… Prin urmare, ceva nu se lega.

— Eşti sigur de ceea ce afirmi aici?

Ofiţerul aprobă din cap.

— Sunt absolut sigur. M-am suit într-un cocotier şi m-am uitat cu binoclul. Sunt rămăşiţele unui T 28. S-a prăbuşit azi-dimineaţă, pe la unsprezece. L-am văzut venind din nord şi zburând foarte jos. S-a prăbuşit chiar în faţa liniilor noastre şi a explodat imediat după aceea.

Generalul Krom se juca cu o figurină antică din fildeş ce reprezenta o balerină de la palatul regal. Era nedumerit. Dacă nu ar fi ajuns la el imediat rapoartele cu toate pierderile de material ale armatei cambodgiene, poate că nu ar fi descoperit aşa curând un fapt insolit ca acesta. Teoretic, dispăruseră două aparate T 28. În realitate, numai unul singur lipsea.

Nu era de mirare să fi minţit comuniştii. Era propaganda lor. Dar ce căuta un T 28 în sudul oraşului? În această zonă, singurul aeroport era cel de la Kompong Som, care căzuse în mâna trupelor guvernamentale. Doar nu a aterizat acolo, după ce a bombardat Chamcar-Mon! Şi nu avea destulă benzină ca să ajungă la Bangkok. Trebuia deci să recupereze acel misterios T 28 ca să afle cine îl pilotase.

— Trebuie să pregătim un atac, îi ordonă Krom căpitanului, ca să cucerim teritoriul în care se află avionul. Şi asta cât mai repede posibil.

Căpitanul îl aprobă fără prea multă convingere.

— Cei de dincolo sunt mai puternici. Ei dispun de B 40, de mortiere de 82 şi sunt bine adăpostiţi. În acel sector eu am doar şaizeci de oameni.

Generalul Krom îşi mângâie smocul de păr lung şi negru.

— Vei primi chiar mâine dimineaţă câteva vehicule blindate M 113 şi două companii pentru întăriri. Plus o baterie de 105 cu două sute de obuze. Voi veni şi eu. Vreau cu orice preţ acest avion.

CAPITOLUL XV

Malko se trezi tresărind în bubuitul unei canonade aproape neîntrerupte. Rămase nemişcat pe întuneric şi ascultă. Venea din sudul oraşului. I se păru că era mult mai puternică decât în celelalte nopţi. Se uită la ceas. Era abia cinci şi jumătate. Monivanh dormea lângă el cu braţele şi picioarele depărtate. Patul era mai lat decât paturile duble din hotelul Pnom. Malko ţinuse să doarmă în vila lui Monivanh din cauza lui Maddevi Shivarol care se culcase în camera de alături. Monivanh se trezi şi ea.

— Ascultă, spuse Malko.

Ea ciuli urechile şi clătină din cap.

— Nu bine, tovarăşii.

În câteva secunde, adormi la loc. Dar Malko nu reuşea să mai adoarmă şi număra salvele de tun. De când se afla la Pnom Penh, nu auzise un tir atât de puternic. Se întreba ce obiectiv putea să justifice asemenea desfăşurare de forţe. Zorii începeau să se filtreze prin jaluzelele din lemn. Îşi aminti de Hal. Oare ce se întâmplase cu tânărul hippie? Era sigur că generalul Krom va căuta să afle dacă nu cumva CIA se afla în spatele bombardamentului. Trebuia neapărat să-l scoată din circuit... Se întoarse pe partea cealaltă şi încercă să adoarmă, însă tunurile bubuiau fără încetare.

*

* *

Fumul alb pe care îl făcea obuzul de 106 când pornea învălui vehiculul blindat M 113 care se dădu trei metri înapoi. Cocoţat pe blindat, generalul Oung Krom urmărea cum se opreşte obuzul la liziera plantaţiei de cocotieri aflată la trei sute de metri în faţa lui. În ciuda bombardamentului îngrozitor, khmerii roşii nu părăseau teritoriul. Erau ascunşi în tranşee ca nişte cârtiţe.

— Atacaţi! urlă el în microfonul staţiei radio.

Blindatele M 113 dispuse în semicerc în jungla nu prea deasă atacau poziţiile adversarilor cu obuze de 106 fără recul de aproximativ douăzeci de minute. Pământul era presărat de cartuşele fierbinţi. Comuniştii ripostau destul de slab.

Vehiculele cu şenile pline cu soldaţi se zdruncinară. Imediat, mitralierele grele ale comuniştilor se declanşară ripostând împotriva celor care înaintau neacoperiţi. După ce înaintase zece metri, un M 113 fu zguduit de o explozie teribilă, apoi rămase imobil, înconjurat de un fum negru. Un B 40 aparţinând comuniştilor explodă în interior. Soldaţii se grăbiră să-l scoată pe tanchist, dar nu mai rămăsese nimic din el...

Trupele guvernamentale ţâşniră pe uşile din spate ale blindatelor, cu puştile de asalt M 16 cu baionetă, în timp ce motoarele blindate striveau sub şenilele lor punctele de apărare ale comuniştilor. Una dintre mitraliere tăcu. Khmerii roşii se retrăgeau. De ce să-şi sacrifice oamenii ca să apere o plantaţie de cocotieri? Generalul Krom se uita fix la cocotierul frânt la rădăcina căruia zăcea o grămadă de fiare. El îndreptă vehiculul blindat drept spre cocotier şi dădu un ordin ca să-l oprească. Din el săriră soldaţii care începură să tragă în tot ceea ce mişca.

Sărind şi el din vehicul, generalul Krom observă o tranşee mică în care zăcea un khmer roşu în agonie, sfârtecat de schijele obuzului. Generalul mai dădu un ordin scurt. Unul dintre soldaţi se repezi în tranşeu şi îl strangulă pe muribund cu centura, spre amuzamentul camarazilor lui.

*

* *

Cu paşi mari şi fără să se sinchisească de gloanţele care şuierau peste tot în jurul lui, generalul se îndreptă spre rămăşiţele avionului T 28. Aparatul se prăbuşise în mijlocul terenului descoperit, ceea ce îi împiedicase pe khmerii roşii să se apropie. Rămăşiţele erau împrăştiate peste tot, pe o rază de o sută de metri. Însă fuzelajul rămăsese aproape intact. Generalul Krom ajunse la el şi simţi mirosul fad al morţii. Pilotul se afla acolo. Se sui pe aripă şi se aplecă spre carlinga fără geam.

Capul pilotului trecuse prin plexiglas. Era de nerecunoscut, umflat de căldură, oferind o imagine înspăimântătoare. Şi corpul era la fel de strivit şi degaja un miros îngrozitor. Se uită îndelung la părul lung amestecat cu praf şi sânge, care cădea pe umerii cadavrului. Avea părul mult mai deschis la culoare decât al cambodgienilor. Se abţinu să nu înjure.

Era chiar pilotul lui, nebunul de american hippie! Nu reuşea să-şi vină în fire. Ce căuta el în avionul T 28 al căpitanului Shivarol? Nu mai încăpea nici o îndoială. El bombardase Chamcar-Mon. Dar de ce?

Nedumerirea generalului se transformă pe dată în furie. Îl chemă pe unul dintre soldaţi.

— Taie-i capul!

Soldatul îl ascultă fără să-şi ascundă mirarea. Numai duşmanii şi comuniştii erau decapitaţi. Soldatul luă maceta care era mai eficientă ca o baionetă. Cu ajutorul a doi camarazi, trase corpul din carlingă şi începură să-i taie capul lui Hal Davidof.

Krom privea cu figura întunecată, încercând să înţeleagă. Asasinarea lui Jim Miller, pe care el o luase ca pe un gest disperat al pilotului, căpăta acum o nouă dimensiune. Voia să-şi amintească pe cine cunoştea Hal Monivanh... Ajungea la CIA. Însă nu-i venea să

creadă că americanii puteau fi atât de nebuni încât să-l lichideze pe Lon-Nol în acest mod.

Era cu totul altceva. Multe puncte necunoscute. Căpitanul Shivarol decolase de la Pochentrong cu soţia sa. Au fost văzuţi. Oare unde se aflau acum?

Focurile de armă începeau să se domolească. Comuniştii se instalaseră în poziţie de retragere, iar trupele guvernamentale îi urmau încetişor... Soldaţii coborâră din carlingă şi îi aduseră generalului capul lui Hal Davidof învelit într-o bucată de pânză verde. Îl aruncă în Jeep.

Dacă Hal ar putea să vadă cu ce preţ îi recuperaseră pletele lungi, s-ar fi simţit cu siguranţă flatat. Generalul Oung Krom se sui la volanul Jeep-ului său, întoarse şi se îndreptă spre Pnom Penh. Trebuia să afle cu orice preţ cum ajunsese Hal Davidof să piloteze aparatul T 28 al căpitanului Shivarol. Dar mai ales, cine îl ajutase să se urce în el.

*

* *

Malko sună, iar tânăra menajeră khmeră a lui Doug Frankel îi deschise. Străbătu salonul trist şi intră în dormitor. Peste tot erau împrăştiate suporturi ce serveau la încărcarea acumulatorilor de la aparatele de emisie-recepţie. Doug Frankel tocmai termina să se bărbierească.

— Nu aţi aflat nimic despre Hal? îl întrebă Malko.

— Nimic.

Americanul îşi termină treaba, se spălă, îşi puse ochelarii şi zise:

— Avem întâlnire cu Senang. Trebuie să grăbim lucrurile.

Şi Malko era de aceeaşi părere.

*

* *

— Lon-Nol a aruncat o sută cincizeci de ghicitori în închisoare!

Doug Frankel jubila în timp ce Senang vorbea cu glasul lui piţigăiat, cu gesturi ample şi clipind din ochi până la exasperare, cu emfază şi chicoteli ascuţite. Era clar că îl plăcea pe Malko foarte mult. Aşezat pe o stivă de tăvi din argint. Doug Frankel asculta cu atenţie explicaţiile ghicitorului.

— A mers foarte bine treaba, zise el.

Stăteau înghesuiţi în cămăruţa din spatele prăvăliei unui argintar aflată pe strada Argintarilor, lângă fostul palat regal. Din păcate, prăvăliile erau goale fiindcă nu mai veneau turişti. Pnom Penh-ul depăşise şase sute, de mii de locuitori şi nu mai aveau bani nici cât au avut altădată. Ceea ce vindeau ei ca obiecte din argint nu era decât un aliaj slab cu o compoziţie îndoielnică.

Îl găsiseră pe Senang în mijlocul unui morman de cutii argintate cu

forme de animale, cufundat într-o meditaţie adâncă. Cugeta probabil cum să se folosească de gloria proaspăt dobândită. Americanul îi făcu un rezumat lui Malko.

— Mareşalul l-a convocat la o oră după atentat, fiindcă predicţia lui Senang l-a impresionat foarte mult. L-a întrebat cum de a putut să prevadă cu atâta precizie atentatul căruia era să-i fie victimă. Senang i-a explicat că se afla în legătură directă cu sufletul unui străbunic al lui Lon-Nol, plin de bunăvoinţă şi de clarviziune... Mareşalul a hotărât să-l consulte de acum înainte în zilele în care trebuia să ia decizii importante. Încântat peste măsură, Senang aprobă traducerea cu un chicotit ascuţit. Înţelegea perfect franceza... Doug Frankel se întoarse către tânărul homosexual.

— Foarte bine, Senang, eu ţi-am făcut un serviciu imens. Acum, trebuie să-mi faci şi tu unul...

Senang îl asculta cu capul aplecat într-o parte, cu gândurile aiurea. Malko simţi că vrea să dea înapoi... Doug spuse încetişor:

— Există un om care are o influenţă foarte proastă asupra mareşalului. Un om ale cărui vibraţii sunt nefaste şi care atrage spiritele rele asupra lui. De aceea, mareşalul trebuie să-l îndepărteze, altminteri, viaţa lui va fi din nou în pericol...

Senang asculta tăcut. Aşteptând urmarea, Doug Frankel era serios precum Cagliostro[8].

— Va trebui să-i dezvălui mareşalului numele acestuia pentru binele lui, continuă americanul.

— Cine este? întrebă Senang sfios.

— Generalul Oung Krom, zise, cu blândeţe Doug Frankel.

Privirea ghicitorului se plimbă de la american, la Malko şi invers. Krom îi inspira groază.

— Generalul Krom este foarte puternic, obiectă el. Mareşalul ţine foarte mult la el.

Doug îl străfulgeră cu privirea.

— Acum eşti la fel de puternic ca şi el... Cunoşti tainele vieţii şi ale morţii. Doar ai salvat viaţa mareşalului.

Senang clătină din cap aproape convins de propria atotputernicie, însă protestă cu voce ridicată, dar totodată mieroasă:

— Dacă generalul Krom află că am spus aşa ceva, se va înfuria rău de tot.

— Dar nu va îndrăzni să se atingă de protejatul mareşalului, zise cu dulcegărie Doug Frankel.

Senang nu era prea convins de acest lucru. Se dădu câţiva paşi

---

8 Giuseppe Balsamo, zis Alexandru, conte de Cagliostro, aventurier italian (Palermo – 1743). Medic, adept al practicilor oculte, amestecat în furtul colierului reginei Maria-Antoaneta, (n.a.).

înapoi, ca şi cum ar fi vrut să intre în perete.

— Nu cred că pot să-i fac una ca asta mareşalului. Nu simt nici un spirit rău care să-l înconjoare pe generalul Krom…

Dădea înapoi, spurcăciunea… Doug îşi strânse buzele din nou. Slobozi un oftat care semăna cu un şuierat şi zise cu răutate în glas:

— Păcat. Pentru că eu văd multe spirite rele în jurul tău. Spirite care îi vor spune mareşalului că ai ştiut de atentat. Şi va fi extrem de nemulţumit… Ar putea să-i spună de asemenea că nu eşti decât un farsor nenorocit şi o canalie pe deasupra…

Senang se făcu galben ca ceara. Bâigui câteva cuvinte de neînţeles, apoi îi adresă un zâmbet servil.

— Mâine mă văd cu mareşalul. Vrea să mă consulte în legătură cu modalitatea de a smulge Oudongul din mâinile comuniştilor. Voi încerca să-i spun de generalul Krom…

Doug Frankel se ridică zâmbind cu gura până la urechi.

— Asta e, încearcă… Ne întâlnim mâine seară. Nu uita să-i spui lui Lon-Nol că atentatul nu ar fi avut loc dacă nu se afla acolo generalul Krom…

Ieşiră pe străduţa îngustă şi prost pavată care se înfunda la fostele grajduri unde erau ţinuţi elefanţii albi. Doug Frankel oftă:

— Sper să ţină minciuna.

Malko preferă să nu spună nimic.

*

* *

Monivanh tocmai se pregătea să iasă în grădină, când zări Jeep-ul plin de soldaţi care se opri în faţa porţii cu grilaj. Îl auzi pe unul dintre ei strigându-l pe un puşti pe care îl întrebă unde locuieşte ea.

Ea se repezi în dormitorul lui Maddevi Shivarol, dar era gol. Se duse în baie. Uşa era încuiată. Monivanh îi strigă prin uşă:

— Soldaţii! Veniţi repede. Ieşiţi!

Dar era prea târziu. Soldaţii erau deja în grădină. Unul dintre ei strigă:

— Tu, vino aici!

Monivanh traversă toată casa urmărită de mai mulţi soldaţi, îşi luă avânt şi se urcă pe unul din vasele imense presărate peste tot în grădină, sări peste un zid înalt de un metru şi ajunse în curtea vecină. Auzi urletele lui Maddevi Shivarol speriată de soldaţii care forţau uşa băii.

*

* *

Maddevi se strădui să nu se cutremure când se uită la capul lui Hal Davidof aşezat pe biroul generalului Oung Krom. Era un obiect înspăimântător, descompus şi respingător.

— Unde este bărbatul tău? repetă generalul întrebarea.

Cambodgiana avea mâinile legate la spate şi gleznele şi o puseseră în genunchi pe muchia unei linii triunghiulare. Asta pentru început... Ea înălţă capul.

— V-am spus că nu ştiu... întrebaţi-l pe Doug Frankel. Nevastă-sa e cu el.

Krom făcu un pas înainte şi o pălmui. Douglas Frankel era singura persoană pe care el nu o putea interoga. Dar jubila că pusese mâna pe Maddevi Shivarol. Lucrurile începeau să se limpezească...

— De ce a bombardat soţul tău Chamcar-Mon?

— Eu nu ştiu nimic din toate astea.

Distrusă, femeia începu să plângă, nemaiputând suporta. Krom se uita la ea gânditor. Descoperise un capăt al firului. Acum trebuia să descâlcească toate iţele.

— De ce te-ai ascuns?

— Mi-era frică, mărturisi ea. Nu înţeleg ce s-a întâmplat, dar sunt sigură că nu soţul meu a bombardat Chamcar-Mon şi că nu s-a dus la comunişti. Că...

Generalul Krom o întrerupse cu un gest. Ştia să judece oamenii. Maddevi Shivarol spunea adevărul.

— Vrei să mă ajuţi să-l găsesc pe soţul tău? Dar să nu spui nimănui.

Ea îşi reţinu lacrimile şi dădu din cap. După aceea, generalul dădu un ordin, un soldat se apropie de prizonieră şi îi desfăcu legăturile. Ea se ridică în picioare clătinându-se. Generalul Krom puse un disc cu muzică khmeră. Un singur om putea să-i spună unde era căpitanul Shivarol.

Era vorba de trimisul US Aid, complicele lui Douglas Frankel. Se va folosi de Maddevi Shivarol ca să-l tragă de limbă. Prin toate mijloacele. Îşi spuse că nici el nu va rezista torturii cu acele, la fel ca şi ceilalţi. În acest caz, nu existau supraoameni. Pregetă, gândindu-se la colonelul Lean. Cunoştea mai bine decât el zvonurile care circulau prin Pnom Penh. Astfel, putea să-şi completeze jocul de puzzle. În final, se hotărî să o ţină pe Maddevi Shivarol în clădirile Diviziei, până când va pune mâna pe duşman.

CAPITOLUL XVI

Monivanh slobozi un ţipăt răguşit şi îşi frânse mâinile în timp ce lacrimi mari se rostogoleau pe obrajii plaţi. După aceea, îi spuse o frază interminabilă lui Ti-Nam. Vietnameza se întoarse spre Malko cu groaza întipărită pe chip:

— Vrea să se sinucidă!

Asta mai lipsea! Malko o cuprinse pe chinezoaică pe după umeri. Nu era vina ei că oamenii generalului Krom o răpiseră pe Maddevi Shivarol. Era extrem de rău, dar nu din vina ei se petrecuse acest lucru. Trebuia să o găsească. Monivanh îl aprobă din cap suspinând... Malko se aşeză pe patul lui Hal. De data asta, generalul Krom trecea la atac în modul cel mai serios cu putinţă. Malko tocmai se întorcea de la întâlnirea cu ghicitorul, când Monivanh îl acostase şi îl dusese în bungaloul lui Hal în care locuia acum Ti-Nam. Aici primise vestea cea bună...

Încerca să stabilească ce putea să-i dezvăluie generalului Krom soţia căpitanului Shivarol. Dar nu se gândi decât la legătura soţului ei cu Liz Frankel. Trebuia să-l anunţe pe american cât mai repede... în clipa în care se pregătea să iasă din bungalou, Ti-Nam izbucni şi ea în plâns.

— Hal, gemu ea. Unde este Hal? Sunt sigură că m-a părăsit ca să plece la Saigon. Sau a păţit ceva.

Plângea cu suspine ca un copil care avea o mare suferinţă. Malko încercă să o liniştească.

— Se va întoarce...

Le lăsă pe cele două fete şi se urcă în primul taxi care îi ieşi în cale şi se duse direct la Ambasada americană.

*

* *

— Domnul Frankel este plecat la Ministerul de Interne.

Secretara şefului centralei îl învălui pe Malko cu o privire languroasă şi catifelată. Visul tuturor secretarelor cambodgiene era să devină întreţinutele unui bărbat stilat ca Malko. El se întreba pentru cine lucrează, pentru francezi, pentru khmerii roşii sau pentru generalul Krom. Ori pentru toţi...

Din fericire, ministrul de interne se afla foarte aproape. El nu îi dăduse liber taximetristului. Clădirea mică fără etaj, situată în mijlocul unei grădini, semăna cu orice numai cu o vizuină a agenţilor, nu. Maşina neagră a lui Doug Frankel era parcată lângă Porsche.

A trebuit să convingă două santinele şi trei secretare până să ajungă la uşa şefului Poliţiei Speciale. Îndată ce colonelul Lean îl zări,

veni în grabă să-l întâmpine. Era încruntat. Doug Frankel întrebă mormăind:

— Ce s-a întâmplat?

— Krom a răpit-o pe Maddevi Shivarol, îl anunţă Malko.

— *Shit!*

Colonelul Lean nu spuse nimic, însă privirea fu străbătută de o lucire de panică. Malko îi povesti ce se întâmplase. Doug Frankel plescăi din limbă cu dezgust.

— Nu ne merge prea bine. Prietenul Lean are veşti proaste pentru noi. În dimineaţa asta. Trupele guvernamentale au trecut la un atac în stil mare ca să găsească epava unui T 28 care s-a prăbuşit ieri între cele două tabere… Nu este nevoie să vă dau prea multe amănunte…

Colonelul Lean se scărpină discret pe gât.

— Îngrijorător este faptul că generalul Krom nu m-a informat în legătură cu această nouă manevră…

Cu alte cuvinte, Krom îl bănuia pe colonelul Lean că era amestecat în afacere! Din ce în ce mai bine.

— Sper că Senang va interveni neîntârziat, făcu Douglas Frankel ca să-şi mai ridice moralul. Altminteri, vom avea probleme. (întinse arătătorul spre Malko.) Dumneavoastră urmaţi pe lista lui Krom. Trebuie să luăm nişte măsuri de prevedere. Însărcinatul cu afacerile externe a plecat la Bangkok. Vă dau maşina lui, un Pontiac blindat şi o gardă de corp.

— Nu acest lucru ne va ajuta să o găsim pe Maddevi Shivarol.

Doug Frankel se ridică.

— Mergeţi cu mine la ambasadă. Acolo, vom pune lucrurile la punct.

*

* *

— Leroy, aşteptaţi-mă aici.

Negrul cel înalt clătină din cap afirmativ, fără să deschidă gura. Se instală confortabil în Pontiac şi îşi aprinse o ţigară. Era un munte de om taciturn, cu o mitralieră Uzi pe genunchi şi cu aparatul de emisie-recepţie pus pe podea, care era în permanentă legătură cu dispeceratul. Şoferul era un puşcaş marin imberb şi roz la faţă, ţeapăn ca un robot. Îl plimbaseră pe Malko toată ziua dintr-o tabără de refugiaţi în alta. Escortat de motociclişti cambodgieni. Malko se cam săturase de această protecţie stânjenitoare. Îi dăduse întâlnire lui Monivanh în bungaloul lui Hal, în speranţa că aflase noutăţi. Ciocăni la uşă. Iar Ti-Nam îl pofti înăuntru.

Fumul de ganscha era atât de gros, încât abia o vedea pe vietnameză. În costum de baie, ea stătea întinsă în pat, cu ochii roşii ca de iepure de atâta fumat.

— Monivanh se întoarce abia la ora şapte, zise ea.

Cum Malko se pregătea să plece, ea îl prinse de mână.

— Mai stai, m-am săturat să stau singură.

Ea începu să plângă. Malko se aşeză pe marginea patului şi fata se linişti. Zări pe pat o cutie din plastic transparent în care era un imens scarabeu negru.

— Faci colecţie? o întrebă el.

Faţa înlăcrimată a vietnamezei se lumină de un zâmbet nelămurit.

— Nu ştii ce este?

El mărturisi că nu ştia. Brusc, Ti-Nam izbucni iarăşi în plâns.

— Hal, suspină ea, îi plăcea atât de mult…

— Ce îi plăcea?

Îi aruncă din nou o privire şireată printre lacrimi. Ganscha o făcea la fel de schimbătoare ca şi vremea.

— O să-ţi arăt.

Uitase într-o clipă de supărare. Se aşeză vioaie în genunchi, îl obligă şi pe el să se aşeze, îl dezbrăcă pe jumătate şi începu să-l mângâie cu o naturaleţe perfectă.

El nu văzuse când a deschis cutia din plastic, dar simţi imediat ceva gâdilându-l în vârful sexului. El tresări şi făcu un pas înapoi, iar ea izbucni în râs.

Ţinând coleopterul în mâna dreaptă, se folosea de mişcările furioase ale celor opt picioruşe ale lui ca să inerveze terminaţiile nervoase ale lui Malko. El se gândi la Leroy care îl aştepta în Pontiac, cu figura gravă, cu mitraliera şi cu telefonul lângă el. Din când în când, Asia îţi rezerva unele surprize. La urma urmei, poimâine poate va fi mort. Sau chiar peste două ore, cine ştie…

— Îţi place? îl întrebă Ti-Nam.

— Este ciudat, recunoscu Malko.

— Când Hal fuma prea multă ganscha, îi făceam chestia asta..

Acum gura înlocuise degetele abile, alternând cu picioruşele neobosite ale coleopterului. Concentrată cu seriozitate asupra muncii ei, Ti-Nam cântărea cu îndemânare agasarea cu destinderea, lăsând picioruşele păroase să se apropie de pielea cea mai fină, îndreptându-le spre locurile cele mai sensibile, apoi calmând tensiunea cu moliciunea călduţă a gurii. Malko nu mai putea să reziste. Vru s-o tragă pe Ti-Nam, dar ea reuşi să scape.

— Cu el faci dragoste…

Ca să-l asmuţă, Ti-Nam aproape că renunţase să se folosească de gură, mulţumindu-se să rotească scarabeul deasupra lui Malko, în aşa fel încât cele opt picioruşe să-l gâdile în acelaşi timp.

Cuprins de un orgasm fantastic, nici măcar nu auzi bătăile din uşă, în vreme ce Ti-Nam, aplecată peste el, termina ceea ce începuse scarabeul.

Se auziră din nou bătăile în uşă. Apoi se auzi o voce care strigă

ceva în cambodgiană.

— Pe tine te caută, zise Ti-Nam.

Malko abia avu timp să se îmbrace, iar vietnameza se aşeză în patru labe ca să caute scarabeul sub pat. Silueta masivă a colonelului Lean apăru în prag în lumină. Dintr-o singură privire îşi dădu seama ce se petrecuse şi zâmbi cu înţelegere. În Asia, femeile şi drogurile erau întotdeauna considerate nişte mici păcate.

— Îmi pare nespus de rău că vă deranjez, însă informatorii mei au adus nişte veşti interesante. Se pare că doamna Maddevi Shivarol a reuşit să scape de la generalul Krom.

— Şi unde este? îl întrebă Malko uitând imediat de scarabeu.

Lean cercetă grădina, de parcă ar fi fost împânzită de spionii lui Krom.

— Se pare că s-a ascuns în *Cambodiana*, printre refugiaţi… Dar este greu să ajungem acolo.

Malko pornise deja spre Pontiac.

— Eu mă duc, spuse el. Anunţaţi-l pe domnul Frankel.

*

* *

Malko privi imensa clădire cu acoperişul în formă de pagodă care se înălţa pe malul fluviului Mekong, ultima dorinţă a prinţului Sihanouk. Era un hotel cu zece etaje şi două mii de camere construit în mijlocul unui parc imens. Un vis pentru turism. Numai că nu s-au găsit niciodată destui bani ca să-şi ducă opera la bun sfârşit. Cambodiana era doar un schelet imens neterminat, iar grădina, o întindere plină de noroi, lăsată în părăsire.

Mii de refugiaţi se instalaseră treptat, treptat, punând stăpânire pe subsol şi pe parter. Erau vreo şase mii.. Autorităţile blocaseră scările care duceau la etajele superioare ca să împiedice stricăciunile. Nimeni nu ştia cu exactitate câţi erau şi nici cine erau.

— Veniţi cu mine, zise Leroy.

Negrul lăsă mitraliera, păstrând doar un Colt şi telefonul. Lean îi spusese lui Malko că Maddevi Shivarol se ascundea în partea dinspre fluviu, lângă piscina care era în construcţie… El şi Leroy urcară scara imensă care ducea la „recepţie”. Era un fel de „curte a miracolelor” unde se înghesuiau câteva sute de refugiaţi, care vindeau şi cumpărau o grămadă de flecuşteţe. Mai era şi o ceată de copii de care nu se ocupa nimeni şi care dispărură în labirintul de coridoare. Peste tot, erau scânduri şi rogojini pe care stăteau multe familii direct pe podea. Nu aveau lumină, apă, fără nici un pic de igienă, într-o putoare îngrozitoare. Malko înainta cu precauţie, încercând să întrezărească ceva prin întuneric. Timp de o oră, cercetă astfel toate subsolurile, dar nu o găsi pe Maddevi Shivarol. Leroy începu să se enerveze.

— Poate că ar fi mai bine să ne întoarcem. E prea multă lume aici.

Deodată, o văzu apărând la un colţ al coridorului. Era desculţă. Înfăşurată într-un *sampot* bej. Cu părul strâns în coc şi nemachiată. Şi ea îl zări pe Malko şi trase un chiot, apoi fugi pe coridorul care ajungea pe malul fluviului Mekong. Malko o luă imediat pe urmele ei. Nu credea că poate să alerge atât de repede. Se depărtaseră douăzeci de metri de Leroy. El îl auzi pe negru strigând în urma lui:

— Hei! Aşteptaţi o clipă!

Maddevi coti la stânga, pe culoarul în aer liber care mergea de-a lungul grădinii de pe malul fluviului. Malko apăru şi el. Sub zid, stăteau mai mulţi bărbaţi asiatici, îmbrăcaţi în haine negre. Se năpustiră asupra lui cu o brutalitate extraordinară şi îl culcară la pământ. Apoi simţi o lovitură puternică în ceafă şi îşi pierdu cunoştinţa.

Urmară focuri de armă, iar ultima dată se gândi că fusese trădat de colonelul Lean, ceea ce era semn rău.

CAPITOLUL XVII

Leroy Brown avea impresia că fusese călcat de un buldozer. Auzind voci, făcu un efort disperat să deschidă ochii. Auzi foarte slab vocea lui Douglas Frankel:

— Leroy, ce s-a întâmplat? Unde este prinţul Malko?

Leroy abia putea să-şi ţină ochii deschişi. Se afla într-o cămăruţă de spital, înconjurat de câteva infirmiere cambodgiene, de un colonel şi de Doug Frankel. Gol puşcă, cu corpul plin de vânătăi şi ambele picioare bandajate. Cu toate astea, nu-l durea nimic. Brusc, îşi aminti totul. De urmărirea din *Cambodiana* şi de bărbaţii îmbrăcaţi în negru. Dar avusese timp să tragă. Ripostaseră şi ei, apoi unul dintre bărbaţi îi lovise pe la spate şi el leşinase. Văzu într-un colţ frumoasa lui uniformă maro, murdară şi sfâşiată.

— Jigodiile! izbucni el.

Colonelul cambodgian observă într-o engleză fără cusur:

— Când ne-a anunţat şoferul dumneavoastră, era deja prea târziu ca să-i mai prindem pe agresori. Au trecut fluviul pe malul celălalt, dar au luat persoana cu care eraţi. Aţi scăpat ca prin minune. Comuniştii puteau să vă omoare.

Doug Frankel înjură printre dinţi şi îi aruncă o privire cruntă colonelului.

— Ce naiba căutaţi la *Cambodiana?* întrebă el.

Leroy Brown se întinse strâmbându-se de durere.

— Cineva – un cambodgian – a venit să-l vadă pe prinţ. Imediat după aceea, el m-a anunţat că ne ducem în tabăra refugiaţilor.

— E Krom! mârâi americanul.

Ofiţerul cambodgian îşi ascunse jena într-un zâmbet amabil şi politicos, prefăcându-se că nu a auzit.

— Vom face tot posibilul să găsim comandoul care l-a răpit pe funcţionarul din US Aid. Îl asigură el pe Doug.

Acesta îi zise cu răutate:

— Nu au fost khmerii roşii, ci oamenii generalului Krom!

Cambodgianul zâmbi şi mai larg. Era din ce în ce mai încurcat. Presimţea o intrigă tipic asiatică şi destul de sâcâitoare. Generalul Krom era un soi de stat în stat, iar şeful Centralei CIA din Pnom Penh nu prea avea prieteni.

— Doriţi protecţie suplimentară, domnule?

Omul de la CIA îi aruncă o privire feroce.

— Mulţumesc, dar am ce îmi trebuie. Aveţi grijă de Leroy Brown.

Fără să-şi ia rămas-bun de la nimeni, el ieşi din încăpere, străbătu coridorul cu pereţii plini de şopârle şi ajunse la maşină. Conducea

tânărul puşcaş marin care scăpase de răpire.

— La *Pnom*, îi ordonă Doug Frankel.

Din fericire, spitalul Calmette se afla la cinci sute de metri de hotel… Doug Frankel era nebun de furie. Generalul Krom marcase poate un punct vital. Nici nu îndrăznea să se gândească la ce îi putea face lui Malko pentru a afla adevărul.

Îndată ce maşina se opri în curtea hotelului, coborî în grabă şi se năpusti spre bungaloul lui Hal bătând nerăbdător în uşă, până când îi deschise Ti-Nam somnoroasă.

— Prinţul Malko a fost răpit, îi spuse el. Unde este Monivanh?

— În camera ei. Doarme, spuse vietnameza. Mi-a spus că îl aşteaptă…

— A fost cineva la el, spuse Frankel, exact înainte de a pleca la *Cambodiana.* Ai văzut cine a fost?

Ti-Nam dădu înspăimântată din cap:

— Da. A fost colonelul Lean.

— Lean!

Doug Frankel aproape că urlase. Ti-Nam se dădu înapoi înspăimântată. Însă americanul era deja la uşă.

— Bine, mulţumesc. Spune-i şi lui Monivanh. Sunt sigur că e mâna lui Krom. Fii atentă!

Se duse cu paşi mari la maşină. Era trist, hotărât, îndurerat. Colonelul Lean îşi va plăti scump trădarea. Dar acest lucru nu-l putea învia pe Malko dacă…

*

* *

Bocancii generalului Oung Krom păreau uriaşi văzuţi de la nivelul solului. Malko se gândi că nu văzuse niciodată încălţămintea din acest unghi, având ochii exact în dreptul tălpilor. Încercă să întoarcă capul, ca să-şi dovedească lui însuşi că încă mai putea face o mişcare…

Era îngropat în picioare până la gât într-o groapă de formă cilindrică, în care îl înfundaseră ca pe un dop, cu mâinile legate la spate şi gleznele imobilizate, total neputincios. Pământul argilos era rece, imprimându-i senzaţia că murise deja. De-abia mai putea respira, simţind cum pereţii gropii îi apasă pieptul. Mai erau vreo şase oameni îngropaţi la fel ca el, nişte cambodgieni cu privirea sticloasă care stăteau acolo de mai multe zile. Când Malko îşi venise în fire, cobora pe fluviul Mekong într-o ambarcaţiune mică cu fundul plat, înconjurat de bărbaţii îmbrăcaţi în negru care îl răpiseră. Acostaseră undeva în sudul oraşului, lângă un ponton vechi din lemn.

L-au dus într-o curte cu pământul bătătorit, acoperită cu tablă, care se învecina cu un depou plin cu vehicule blindate M 113. Acesta era unul dintre numeroasele centre de interogare ale Forţelor speciale cambodgiene. La început, Malko nu văzuse decât nişte găleţi

răsturnate cu fundul în sus aşezate pe sol. Ca să-l impresioneze, soldaţii le ridicase imediat ce sosise el. Fiecare găleată ascundea un cap de om îngropat de viu. Nu era nici un paznic prin preajmă. La ce bun? Nici o fiinţă omenească nu putea să evadeze din acest loc.

În jurul blindatelor roiau soldaţii indiferenţi care se pregăteau de plecare în diverse misiuni. Malko se întreba dacă Doug Frankel aflase. Americanul va răscoli cerul şi pământul ca să-l găsească. Totul era să ştie în ce stare. Generalul Oung Krom îl privea pe Malko trăgându-se gânditor de smocul de păr negru.

— Unde este căpitanul Shivarol? îl întrebă el.

Malko se strădui să ridice ochii, însă privirea nu ajunse decât la genunchiul cambodgianului. Nu se aflase niciodată până acum într-o poziţie atât de umilitoare. Îi răspunse nebun de furie:

— Ce înseamnă tratamentul ăsta? Eu sunt funcţionar la US Aid.

Krom clătină din cap.

— Nu faceţi pe prostul. Eu acţionez din ordinul mareşalului Lon-Nol. Vreau să aflu de ce aţi încercat să-l asasinaţi.

Malko ştiu imediat că îl minţea. Dacă s-ar fi întreprins vreo anchetă oficială în legătură cu el, Preşedinţia ar fi procedat în alt fel... Dar generalul Krom acţiona din proprie iniţiativă.

— Nu ştiu nimic din toate astea, îl minţi Malko, eu mă aflu în Pnom Penh ca angajat al US Aid.

— Foarte bine, zise generalul cambodgian. Fiindcă nu vreţi să vorbiţi, veţi muri.

Se îndreptă cu paşi mari spre fundul curţii. Unul dintre cambodgienii îngropaţi lângă el îi strigă ceva pe limba lui cu o expresie de groază în ochi. Krom, cu silueta lui masivă, gesticula în capătul celălalt al curţii. Se auzi un zgomot de motor şi scrâşnetul specific făcut de şenilele blindatelor în mişcare. Numai că toate astea se petreceau în spatele lui Malko, iar el nu putea întoarce capul. După sunet, ghici că un vehicul blindat venea spre el. Acesta ajunse chiar în spatele lui şi se opri. Vocea generalului Krom acoperi zgomotul motorului.

— Unde este căpitanul Shivarol?

Malko nu răspunse. Cambodgianul aşteptă câteva clipe, apoi ordonă ceva. Malko auzi blindatul pornind din nou. Scrâşnetul metalic al şenilelor îl asurzea. Încerca să numere câte secunde mai rămăseseră până când şenilele ajungeau să-i zdrobească capul. Omul de lângă el urlă cât îl ţinu gura, însă urletul se pierdu în huruitul motorului.

Acum vehiculul era deasupra lui. Malko simţi o panică viscerală, atroce. Asurzit, văzu şenila strivind pământul la câţiva centimetri de faţa lui. Blindatul mări viteza. În timp ce gazele de eşapament îi ardeau obrajii, Malko auzi un urlet sfâşietor. Cealaltă şenilă strivise

capul nenorocitului de lângă el, cel care îl strigase. Îndată ce M 113 trecu, Malko se străduí să se uite. Vehiculul lăsase în urmă un amestec de carne, de oase şi câteva şuviţe de păr negru, totul întins pe pământ. Era tot ceea ce mai rămăsese dintr-un om. Blindatul se opri. Malko încercă să-şi stăpânească bătăile inimii. Fără să vrea, pleoapa stângă i se zbătea nebuneşte. Mirosul fad al sângelui se amesteca cu cel de ulei şi de benzină.

Se auzi din nou scrâşnetul metalic. Blindatul mergea cu spatele. De data asta, Malko văzu şenila apropiindu-se de părul lui blond. Se forţă să-şi dea capul într-o parte. Şenila imensă bătători pământul exact lângă umărul lui.

M 113 se opri din nou şi auzi vocea răguşită a generalului Krom. Vehiculul porni, trecând şi mai aproape de urechea lui Malko. Generalul sări din blindat şi veni lângă el. Cu vârful bocancului scormoni pata sângerie care, cu puţin înainte, fusese un cap de om.

— A fost un comunist foarte curajos, spuse el gânditor. La fel ca dumneavoastră. Uitaţi-vă ce a rămas din el…

Malko se uită şi vomită. Această plăcintă sângerie amestecată cu şuviţe de păr era imposibil de privit…

— Acum este rândul dumneavoastră, zise Krom pe un ton ameninţător. Unde este căpitanul Shivarol?

Malko îşi spuse că putea să mai câştige timp fără nici un risc..

— Nu puteţi să ajungeţi acolo unde se află, începu el.

Generalul Krom se aşează pe vine lângă el, devenind brusc interesat.

— A murit?

— Exact.

— Dumneavoastră l-aţi ucis?

— Nu, a fost un accident.

— Minţiţi, i-o tăie Krom. În avion nu era căpitanul Shivarol.

— N-am spus că a murit în avion.

Tăcu. Dacă spunea mai mult, risca să-l dea de gol pe colonelul Lean. Şi încă nu era sigur de vinovăţia lui.

— Domnul Frankel face şi el parte din complot, nu-i aşa?

Nici acest lucru nu era prea important.

— Bineînţeles, spuse Malko. Doar ştiţi acest lucru.

Krom clătină din cap şi zise cu blândeţe:

— Mai este ceva, iar eu vreau să aflu despre ce e vorba.

Malko nu mai scoase o vorbă. Ironia soartei era că un vehicul plătit de contribuabilii americani îi făcea capul terci… Cambodgianul se ridică şi îi trase un picior zdravăn în nas Malko fu orbit de durere şi de lacrimi. Când începu să vadă mai clar, distinse un obiect aşezat în faţa lui. Era capul unui om Era umflat şi plin de sânge, de nerecunoscut. Era capul lui Hal Davidof. Generalul Krom se aplecă şi prinse capul de

păr, apoi îl apropie de Malko.

— Acest om era în avion, spuse el. A vorbit înainte să moară. Ar fi bine să procedaţi ca el.

Malko era aproape sigur că îl minţea. Altminteri, nu l-ar mai fi interogat. Generalul îl studia cu ochii lui negri şi de nepătruns. Semăna cu Genghis-Han... Malko îşi zise că supliciul lui abia acum începea. Cambodgianul plescăi din limbă şi rosti ca pentru sine:

— O să vorbiţi.

Se întoarse către un soldat şi îi dădu un ordin. Malko se străduia să ghicească ce avea să i se mai întâmple. Fireşte, nimic plăcut... Soldatul se întoarse în fugă cu un sac mare din pânză. Se aşeză pe vine lângă el, băgă mâna în sac şi scoase o şopârlă verde, lungă de douăzeci de centimetri, pe care o ţinea de la jumătatea corpului. Nervoasă, reptila îşi arăta limba bifurcată. Malko îi vedea dinţii ascuţiţi şi curbaţi în interior.

— Este o şopârlă Tokay, începu să-i explice generalul Krom. Muşcă exact ca buldogii, nu-ţi mai dă drumul. Ca să te lase, trebuie să-i tai capul. Mai întâi, vă va muşca de ochi, apoi îl va smulge.

Soldatul îl apucă pe Malko de părul blond şi îi dădu capul pe spate. Cu cealaltă mână, apropie şopârla de ochiul stâng. Reptila căscă larg gura. Malko începu să urle.

CAPITOLUL XVIII

Colonelul Lean înghiţi sângele care îi curgea din gingii şi se înecă cu o bucăţică de dinte, apoi începu să tuşească disperat, în loc să-l bată pe spate. Douglas Frankel îi înfundă şi mai tare pe gât ţeava pistolului Magnum cu care îi spărsese deja trei dinţi şi îi crăpase buza.

— Poţi să crăpi, pui de căţea, zise el cu răceală. Dar nu înainte de a vorbi.

Cambodgianul emise un gâlgâit de neînţeles şi îşi şterse cu dosul palmei saliva amestecată cu sânge care i se prelingea pe buze. Cei doi bărbaţi erau singuri în camera în care se afla macabrul frigider al şefului Poliţiei Speciale. Cambodgianul mic şi rotofei era lungit pe spate peste masă, iar americanul deasupra lui, înfundându-i ţeava pistolului pe gât. Colonelul Lean îl primise pe Doug Frankel jovial şi relaxat. Îndată ce rămăseseră singuri, buna dispoziţie dispăruse. Fără un cuvânt, americanul scosese micul pistol şi îi spărsese colonelului doi dinţi, îi băgă ţeava pe gât şi îi spusese că îi împrăştie creierii pe pereţi... Fireşte, colonelul Lean nu luase de bună tot ce îi spusese americanul, căci erau doi gentlemani, dar tot era puţin îngrijorat...

Tusea cambodgianului nu se potoli. Doug retrase încetişor ţeava armei. Celălalt bâigui:

— Ce v-am făcut, domnule Frankel?

Doug îi înfundă ţeava până la omuşor.

— L-ai trădat pe prinţ şi acum este în mâinile lui Krom. Dar mai întâi, ai încercat să-l asmuţi pe Lon-Nol împotriva mea. Ai făcut destul!

Dându-şi seama că microfoanele funcţionau, colonelul Lean emise un gâlgâit gemând:

— Am fost obligat, domnule Frankel... Generalul Krom m-a chemat la el. A vrut să mă împuşte pe loc. Ştie că am fost acolo ca să fac schimb de piloţi... Dacă nu îl ascultam, mă omora. Dar întotdeauna am fost fidel, domnule Frankel, vă jur.

Doug îi aruncă un zâmbet care nu arăta că e vesel.

— Mă bucur teribil, pentru că mă vei duce imediat la locul în care Krom îl face bucăţele pe prietenul meu...

Cambodgianul îşi frământă mâinile.

— Dar, domnule Frankel...

Americanul se aplecă peste masă şi căută privirea colonelului Lean de parcă ar fi vrut să-l hipnotizeze.

— Am terminat cu vorba, făcu el. Mergi cu mine sau te tai.

Schimbase tonul. Lean era un bărbat inteligent obişnuit să încheie târguri îndrăzneţe. Ştia când trebuia să cedeze.

— Va fi greu, zise el. Cred că i-a dus în tabăra pentru interogatorii

de lângă Tahk-Mau. Este foarte bine păzită. Nu ne vor lăsa să intrăm.

Tăcu, îşi pipăi gingia umflată care îl durea îngrozitor. Doug Frankel îl fixă cu o bucurie feroce şi disperată.

— Ai auzit vreodată de elicopter? Hai să mergem!

Cambodgianul îşi şterse sângele care îi curgea pe obraji.

Doug îl întrebă aproape cu afecţiune:

— Te simţi mai bine, nu ţi-ai înghiţit încă toţi dinţii?

— Da, domnule Frankel, răspunse cambodgianul cu aceeaşi blândeţe. Aruncă o privire blajină frigiderului în care erau căpăţânile. Nu era imposibil ca şi capul americanului să ajungă într-o bună zi în el pentru colecţia personală. Monivanh aştepta în maşina lui Doug Frankel, cuibărită pe bancheta din spate. Ea îi aruncă o privire plină de ură cambodgianului. Doug se aplecă spre şofer.

— Repede, la Pochentrong!

*

* *

Gura larg deschisă a şopârlei era la un centimetru de ochiul lui Malko. Îşi feri capul într-o parte atât cât putu. Atent ca un bun chirurg, soldatul ţinea reptila în aşa fel încât aceasta să apuce ochiul stâng al prizonierului.

O rafală de armă automată păcăni undeva în fundul curţii, trasă în mod accidental de un soldat. Speriată, şopârla se zbătu exact în momentul în care soldatul o apropiase de ochiul lui Malko. Dar reptila nu nimeri ochiul şi îşi înfipse dinţii în obraz. El avu impresia că mii de ace îi intraseră în obraz şi îl ustura îngrozitor. Dinţii reptilei erau ascuţiţi ca nişte lame.

Generalul Krom înjură de mama focului. Soldatul se chinuia să desprindă şopârla, însă era imposibil, căci maxilarele erau încleştate şi dinţii bine înfipţi în carne.

Bătăile inimii lui Malko se mai domoliră puţin. Obrazul îl durea, dar era mai bine decât să fi rămas fără ochi. Îl binecuvântă în sinea lui pe soldatul neîndemânatic. Furios la culme, generalul Krom îl ocăra pe soldat. Acesta luă cuţitul şi tăie capul şopârlei. Corpul se zbătu câteva clipe, iar capul căzu imediat pe pământ, lăsând urme adânci pe obrazul lui Malko. Generalul Krom îi dădu un ordin soldatului care plecă în goană, apoi i se adresă lui Malko:

— Oricum veţi vorbi. Ne va lua ceva timp, dar şi dumneavoastră veţi suferi mai mult. În schimb, veţi spune tot ce ştiţi. TOTUL.

Soldatul se întorcea tot în fugă cu un sac din pânză mult mai mare decât celălalt şi cu doi camarazi de-ai lui. Aceştia îl apucară pe Malko de umeri şi îl traseră afară din groapă. Goliră repede conţinutul sacului înăuntru, o minge de pământ roşiatic, apoi îl băgară pe Malko şi se duseră să-l scoată şi pe bărbatul cu capul strivit de M 113. Îi târâră corpul de picioare către fundul curţii cu o nepăsare

dezarmantă.

Groapa era pregătită pentru alt prizonier. Amărâţii ceilalţi gemeau sau pur şi simplu tăceau, fiindcă nu mai aveau putere să scoată un sunet. Generalul Krom se trăgea încetişor de smocul de păr negru, uitându-se fix în ochii aurii ai lui Malko.

— A aruncat în groapă un muşuroi de furnici. În curând, veţi simţi furnicile urcând şi muşcându-vă. Apucă de fiecare dată câte o bucăţică de carne, până când vă vor mânca de viu. Dacă vreţi să vorbiţi, este de ajuns să spuneţi. Va veni cineva să mă cheme. Dar poate că nu voi veni chiar imediat...

Se îndepărtă liniştit, lăsând lângă Malko un soldat nepăsător. Malko îşi înăbuşi un geamăt de durere. Simţi o usturime pe picior. Furnicile roşii îşi începeau festinul. Se întrebă cât timp putea să reziste înainte să-l implore pe generalul Krom să-i tragă un glonţ în cap. Însă cambodgianul cu siguranţă nu o va face.

*

* *

Doug Frankel coborî ca o rachetă din maşina lui. Elicopterele cambodgienilor şi ale americanilor erau aliniate între sacii cu nisip. Unul dintre ele pornise deja elicea. Pilotul american făcea parte din trupele de evacuare ale ambasadei. Monivanh se urcă şi se aşeză lângă pilot.

— Pleacă! îi ordonă americanul.

Aparatul se înălţă imediat într-un nor de praf.

— Duceţi-vă la Tahk-Mau, strigă Frankel. De-a lungul fluviului Mekong. Pe malul acestuia este o tabără militară, la o milă înainte de Tahk-Mau.

Se întoarse spre colonelul Lean care ţinea o batistă la gură.

— Sper că aveţi ochi buni.

Elicopterul execută o întoarcere ca să evite oraşul, survolând mlaştinile de care era înconjurat. După aceea, ajunse la confluenţa fluviului Mekong cu râul Sap. Colonelul Lean se uita cu mare atenţie pe geam.

— E mai jos, strigă el.

Elicopterul mergea de-a lungul fluviului, zburând deasupra unui şir lung de tabere militare. Toate erau la fel. Colonelul Lean era puţin dezorientat. Nu văzuse niciodată de sus locul pe care îl căuta. Deodată zise:

— Acolo este! Sub hangar.

Elicopterul depăşise deja locul cu cinci sute de metri. Dar pilotul execută un viraj deasupra fluviului, inspectând jungla împânzită de khmerii roşii. Monivanh se uita cu atenţie pe sol, înnebunită de grijă.

*

* *

Generalul Krom văzuse elicopterul. Imediat, bănui el ceva când distinse steagul american de pe fuzelaj. Smulse un binoclu de la un locotenent şi îl îndreptă spre aparatul în zbor abţinându-se să înjure. Capul rotund al lui Doug Frankel se distingea clar în binoclu. Nici chiar el, generalul Krom, nu era atât de puternic încât să se opună în mod deschis şefului Centralei CIA din Pnom Penh. Dispunea de foarte puţin timp.

— Scoate-l de acolo, îi strigă el soldatului care îl păzea pe Malko. Mai repede!

Cum firavul cambodgian nu reuşea, Krom îi dădu o mână de ajutor. Malko îşi muşca buzele până la sânge ca să nu urle. Furnicile se suiseră pe picioare şi îl muşcau. El auzise huruitul elicopterului şi ghici că pe el îl caută, când văzu cu ce grabă se învârtea generalul Krom în jurul lui. Ofiţerul cambodgian dădea întruna ordine. Soldaţii alergau ca iepurii în toate părţile. Îl înveliseră pe Malko într-o pânză verde. Nemaiputând să vadă nimic, el simţi că era dus într-un vehicul cu motorul pornit. Auzi glumele soldaţilor cambodgieni. Apoi M 113 se puse în mişcare şi nu mai auzi decât scrâşnetul şenilelor şi zgomotul motorului.

Generalul Krom scoase un pistol automat din toc. Se apropie de cei patru oameni îngropaţi şi, cât ai clipi, le trase câte un glonţ în cap. Apoi se întoarse în Jeep. Ultimul blindat din cele şase în care se afla Malko ieşea pe poartă. Celelalte se îndreptau deja spre front.

Generalul se uită în sus. Elicopterul se pregătea să se aşeze într-un spaţiu deschis, la cincizeci de metri mai departe. Oamenii din el vor ajunge acolo în câteva minute. Se aşeză în Jeep şi îi spuse şoferului:

— La Tahk-Mau!

*

* *

Doug Frankel alergă până la cele patru capete sângerânde de pe sol. Într-o secundă, îşi dădu seama că nici unul nu era al lui Malko. Monivanh se uită la cele două gropi goale.

— Krom omorât! strigă ea.

Americanul se uită în jurul lui. Câţiva soldaţi mişunau de colo-colo cu nepăsare. Nici urmă de Krom. Era sigur că Malko fusese torturat în una din aceste gropi. Un locotenent veni la ei şi îl întrebă într-o franceză impecabilă ce doreşte, avertizându-l că se află într-o bază militară.

— Nu aveţi dreptul să staţi aici, îi spuse el.

Colonelul Lean înainta imediat spre el şi se prezentă. Cu toate că Frankel îi spărsese doi dinţi din faţă, vorbea foarte clar. Cambodgianul îşi schimbă imediat comportamentul.

— Ce pot să fac pentru dumneavoastră? Aţi rămas cu elicopterul în

pană?

— Nu, făcu Doug Frankel. Caut pe cineva. Ce s-a întâmplat cu oamenii din gropi?

— Nu au suportat interogatoriul, spuse locotenentul pe un ton indiferent.

— În acest caz, ce le faceţi?

— Îi aruncăm în fluviu, zise cambodgianul râzând. Peştilor le place mult carnea de comunişti…

Doug Frankel se uită la cele două gropi. Krom a avut destul timp să-l lichideze pe Malko.

— Unde este generalul Krom?

Locotenentul clătină din cap. Colonelul Lean nu îşi lua privirea din pământ.

— Nu ştiu. Generalul a plecat să inspecteze o unitate militară care pleacă pe front, lângă Tahk-Mau.

Doug Frankel cercetă ochii negri şi faţa întinsă. Nu putea să facă nimic, decât să plângă dispariţia lui Malko sau să-l răzbune. O căută din priviri pe Monivanh ca să-i spună că se pregăteau de plecare.

Chinezoaica discuta aprins cu echipajul unui blindat ce staţiona în fundul curţii. O strigă.

Auzindu-l pe american, ea se întoarse şi îi făcu semn să vină până acolo. Văzând cât este de autoritară, Doug o ascultă. Locotenentul veni în urma lui. Chinezoaica îi arătă şenila dreaptă a vehiculului blindat. Între piesele metalice erau resturi de carne, de oase şi de păr. Ridică privirea şi o întâlni pe aceea nevinovată a şefului de echipaj care fuma liniştit o ţigară…

— Ei i-au omorât pe prizonieri. Îi explică Monivanh în chinezeşte. Mi-au spus. De aceea nu sunt acum pe front…

Cei patru soldaţi se uitau la Doug şi la Monivanh veseli şi împăcaţi cu ei înşişi. Era mai simplu să striveşti nişte capete de prizonieri decât să înfrunţi tancurile comuniştilor. Şi mai puţin periculos.

Nebun de furie, Douglas Frankel nu se putu abţine. Îl apucă de cămaşă pe şeful echipajului şi îl trase afară.

— Tu l-ai omorât pe prietenul meu din groapă? întrebă el în cambodgiană.

Locotenentul se grăbi să-i despartă.

— Domnule, nu aveţi dreptul să loviţi un soldat din armata cambodgiană.

Doug Frankel se aplecă de parcă ar fi vrut să se scarpine pe picior, dar se ridică cu un pistol în mână. Se afla foarte aproape de locotenent.

— Ba chiar am dreptul să-ţi trag un glonţ în cap, zise el încet, dar apăsat… Pentru că aţi fost complice la asasinarea unui funcţionar din US Aid, torturat şi ucis aici. Unul dintre cei doi pe care i-aţi aruncat în

fluviu.

Lăsat în plata Domnului, şeful echipajului se urcă din nou în transportorul blindat. Locotenentul îşi umezi neliniştit buzele cu limba. Privirea lui Doug Frankel îl înspăimânta. Simţea că va trage într-adevăr. Colonelul Lean nu se clintise din loc, de parcă toate astea nu l-ar privi şi pe el.

— Persoana despre care vorbiţi nu a fost ucisă, spuse el. Generalul a cerut să fie dusă de aici.

— Unde? răcni Doug Frankel.

— Nu ştiu... (Locotenentul începu să transpire abundent.) L-au pus într-un blindat care se ducea la Tahk-Mau...

Cu alte cuvinte, pe front.

— Tahk-Mau, foarte periculos! făcu Monivanh.

De două luni, se băteau serios pentru Tahk-Mau... Nu se puteau duce acolo cu elicopterul. Dacă aparatul era doborât avându-l la bord pe şeful CIA, americanul îşi imagina de pe acum reacţiile...

— Aveţi un Jeep? îl întrebă el pe locotenent.

— Aici, zise ofiţerul.

Doug Frankel se năpusti la vehicul fără să pună arma în toc.

— Bine. Dumneavoastră veniţi cu noi la Tahk-Mau.

*

* *

Blindatul M 113 în care se afla Malko încetini şi se opri. Auzi uşile din spate deschizându-se. Soldaţii îl traseră afară, iar el percepu zgomotul luptei foarte aproape. Îl scoaseră din pânza în care fusese înfăşurat şi îl puseră în picioare. Se afla în mijlocul junglei, într-un luminiş unde fusese un sat din care rămăseseră doar ruinele. În dreapta lui se înălţau zidurile ciuruite de gloanţe ale unei pagode pe jumătate demolată.

Mitraliera montată în vehiculul blindat începu să tragă o rafală lungă spre lizieră. Veniseră în contact cu duşmanul. Generalul Krom ajunse în goană şi îi ocărî pe soldaţii din vehiculul blindat. Trei dintre ei îl înşfăcară pe Malko şi îl duseră în fugă la pagodă. Gloanţele şuierau în jurul lor şi un obuz explodă într-o ploaie de schije şi de fum albicios, la vreo treizeci de metri, dărâmând şi ceea ce mai rămăsese dintr-o casă.

Soldaţii intrară în pagodă şi îl aruncară pe Malko la picioarele uriaşei statui ce îl reprezenta pe Buddha, căreia îi sărise bronzul auriu din cauza numeroaselor schije. Generalul Krom se opri o clipă lângă Malko.

— Comuniştii ne atacă, începu el. Au cucerit satul ăsta în mai puţin de o oră. Îndată ce plecăm de aici, îi nimicim cu obuzele noastre de 105. Dacă nu veţi muri din cauza lor, comuniştii o vor face cu siguranţă.

Ieşi din pagodă fugind, urmat de oamenii lui şi se urcă în vehiculul blindat exact în momentul în care un B 40 explodă exact în spate. Blindatul merse cu spatele ca să ajungă la drum. Trupele guvernamentale se retrăgeau de peste tot, fiindcă ştiau că tirul artileriei avea să înceapă în curând. Generalul Krom îşi spuse că nu va mai rămâne nimic din aliatul lui Doug Frankel. Putuse foarte bine să-l omoare în tabără, însă ar fi avut prea mulţi martori şi risca să-i găsească cadavrul. Nici chiar mareşalul nu l-ar fi putut apăra în faţa unui asemenea afront adus atotputernicilor săi aliaţi. Simţea că bărbatul blond pe care îl lăsase pradă morţii era sufletul complotului urzit împotriva lui. Sigur că îşi presimţise soarta, acum se simţea cu mult mai vesel. Se grăbea să ajungă la Pnom Penh ca să asculte puţină muzică şi să savureze victoria.

*

* *

Primul obuz se auzi chiar deasupra pagodei cu un şuierat înspăimântător. Malko se gândi că îi sosise clipa. Însă obuzul căzu la douăzeci de metri, explodând cu un zgomot infernal. Schijele se împrăştiară peste tot, străpungând zidurile şi smulgând bucăţi de ipsos din statuia lui Buddha... Se auzi alt obuz, însoţit de zgomotul specific. Urmară altele şi altele... Ultimul explodă afară, exact lângă un zid care se prăbuşi în parte. O bucată fierbinte atinse pantoful lui Malko. Spera să ajungă mai repede comuniştii şi să-l omoare. Din cauza bombardamentului nu mai putea să suporte. Având un dezvoltat instinct de conservare, încercă să se rostogolească până la o gaură pe care o văzuse în podeaua pagodei, la trei metri de el.

Alt şuierat îl asurzi. Acesta era şi mai aproape. De data asta fu sigur că se va termina cu el. Renunţă să se mai târască şi închise ochii în aşteptarea morţii.

*

* *

— General Krom, plecat Pnom Penh...

Soldatul arăta drumul care se afunda în junglă. Generalii cambodgieni nu rămâneau niciodată prea mult pe front. Cele şase blindate care plecaseră din tabără se răspândiseră de-a lungul drumului, apărând un mic avanpost aşezat cu spatele la fluviu. Din când în când, câte unul mai trăgea câte o rafală sau un obuz.

Un şuierat sinistru îl făcu pe Douglas să ridice capul. Nici urmă de Malko. Bosumflat, locotenentul cambodgian îl urmărea pe american ca o umbră. Se auziră mai multe obuze. Monivanh alerga de la un blindat la altul. Întrebându-i pe soldaţi, primind ocări sau mici obscenităţi. Soldatul care vorbea cu Douglas Frankel întinse braţul către jungla din apropiere, încotro se duceau obuzele.

— Comuniştii prea mulţi... Multe 105. Mulţi comunişti ucişi. Comuniştii *number ten!*

Monivanh veni lângă el gâfâind ca un iepure fugărit.

— L-au dus în pagoda din satul pe care îl bombardează, spuse ea. Am vorbit cu soldaţii.

Doug asculta şuieratul obuzelor care treceau acum în mod regulat pe deasupra lor. Era sinucidere curată să se ducă acolo. Un obuz de 105 omora tot pe o rază de o sută de metri.

— Nu putem să mergem acolo, zise Frankel.

— Aşteaptă, aşteaptă! făcu Monivanh.

Se duse către blindatul de unde obţinuse informaţia şi începu să discute aprins cu soldaţii glumeţi, apoi îi strigă lui Doug:

— Vor să meargă acolo cu blindatul pentru cincizeci de dolari.

Doug, care era obişnuit cu cambodgienii, aproape că se sufocă. Siguri că eşarfele lor sfinte îi vor apăra, erau gata să rişte orice pentru solda pe două luni. Americanul stătu puţin pe gânduri. Era singurul mod de a ajunge în sat.

— Mergem, spuse el. Lean, veniţi cu noi.

Împietrit, locotenentul nu interveni. Era fericit că nu îl luau şi pe el. Doug Frankel numără cinci hârtii de câte zece dolari, le dădu soldaţilor şi se urcă în vehiculul blindat împreună cu Monivanh.

Cei trei soldaţi îşi împărţiră bucuroşi banii. Cu barajul artileriei acolo, nu se temeau de comunişti. Cu toate uşile bine închise, vehiculul trecu de avanpost şi acceleră pe drumul fără nici un obstacol. Şoferul conducea cu şaizeci la oră, lăsând în urma lui un imens nor de praf.

Timp de câteva minute, auziră doar vacarmul motorului şi scrâşnetul şenilelor. După aceea, bubuitura unei explozii străbătu blindajul, urmată imediat de un scrâşnet pe oţel. Erau schijele unui obuz. O singură lovitură şi blindatul s-ar face praf şi pulbere. Doug Frankel îşi şterse fruntea. Înăuntru era o căpuşeală de nesuportat.

Exploziile obuzelor se succedau acum, iar schijele loveau blindajul fără întrerupere. Vehiculul ieşise de pe drum şi se hurduca prin junglă. Nimeni nu scotea o vorbă, aşteptând ultima explozie. După aceea şoferul strigă ceva şi opri. Unul dintre soldaţi deschise portiera din spate. Un obuz explodă în faţa lor. Era fum peste tot. Doug Frankel zări pagoda care ardea.

— Acolo! strigă un soldat.

Monivanh alergă în direcţia indicată urmată de doi soldaţi. Doug nu se simţea atât de tânăr pentru această cursă împotriva morţii. Stând în picioare lângă M 113, îi privea pe cei trei care fugeau spre pagoda în flăcări. După aceea se întoarse la Lean care rămăsese în vehicul.

— Sper să mai fie în viaţă, altminteri vă întoarceţi pe jos în oraş.

Colonelul Lean se ghemui lângă blindaj fără să spună nimic.

*

* *

Malko crezu că visează când îşi auzi numele. Reuşise să ajungă la gaura din podea aflată la picioarele lui Buddha, lucru care îl apăra de toate schijele care zburau pe sol.

Dacă nu ar fi procedat aşa, ar fi murit de mult. Numai că pagoda luase foc acum şi nu mai putea să iasă din ascunzătoare din cauză că era legat. Strigă şi el cât îl ţinea gura:

— Sunt aici!

Zări brusc faţa încordată a lui Monivanh aplecată peste gaură. Apărură apoi şi cei doi soldaţi. Unul dintre ei sări înăuntru şi îi tăie sforile cu un pumnal. Şuieratul unui obuz se auzea din ce în ce mai aproape, iar salvatorii lui se înghesuiră în gaură. Obuzul explodă în spatele statuii care se făcu ţăndări, umplându-i de ghipsul auriu.

— Mulţi soldaţi, foarte rău! bâigui Monivanh.

Amorţit, Malko simţea un chef nebun să iasă din gaură. Străbătură pagoda în fugă. Vehiculul blindat se întorsese şi îi aştepta la treizeci de metri. Porniră cu toţii în momentul în care venea un alt obuz. Monivanh, Malko şi unul dintre soldaţi se aruncară la pământ în acelaşi timp. Celălalt soldat alerga în continuare. Obuzul explodă şi soldatul fu aruncat în faţă, apoi se ridică şi izbucni într-un râs isteric ţinându-se de braţul stâng. O schijă îi retezase mâna de la încheietură. Sângele ţâşnea ca o fântână arteziană. Camaradul lui se întoarse şi îl obligă să meargă. Se aruncară cu toţii în vehiculul blindat care porni imediat.

Îi confecţionară repede un garou rănitului care râdea în continuare în timp ce îşi privea braţul mutilat. La a treia injecţie cu morfină, acesta leşină subit. Năucit încă, lui Malko nu-i venea să creadă că mai trăieşte.

— Nu credeam că o să vă mai văd vreodată, strigă Doug Frankel ca să acopere zgomotul de şenile.

Malko îşi întinse picioarele muşcate de furnici şi le sprijini de blindaj. Vehiculul vibra din toate încheieturile, încercând să iasă din zona bombardată. Malko o cuprinse pe Monivanh în braţe. Ea râse stânjenită. Unul dintre soldaţi făcu o glumă la adresa lor. Abia atunci îl zări Malko pe colonelul Lean care, până atunci, stătuse cu spatele. Douglas Frankel urlă vesel:

— El v-a băgat în porcăria asta. Dar a ţinut cu tot dinadinsul să vină după dumneavoastră...

Colonelul Lean îi zâmbi ştirb, umil şi cu răutate. Malko nu mai insistă. Treptat, treptat, exploziile se răriră, iar tensiunea dispăru. De-abia atunci Malko îşi dădu seama că erau înghesuiţi ca sardelele şi că era o căldură înăbuşitoare, iar putoarea îngrozitoare. La fiecare hârtoapă era proiectat în peretele vehiculului blindat. Cu toate astea,

avea senzaţia că se afla într-un Rolls împreună cu cea mai frumoasă fată din lume.

CAPITOLUL XIX

Secretarul adjunct al Ambasadei Statelor Unite, însărcinat cu relaţia cu Guvernul cambodgian, intră fără să bată la uşa biroului lui Douglas Frankel. Acesta tocmai îl ajuta pe Malko să-şi ungă picioarele cu un unguent antibiotic ca să nu se infecteze de pe urma muşcăturilor de furnici. Fără să se mire de acest spectacol insolit, îi dădu o hârtie şefului CIA.

— Acesta este comunicatul care a fost distribuit la şedinţa de la ora cinci, îl anunţă ea.

Douglas Frankel luă hârtia şi o citi cu voce tare: „Ca să îi respingă definitiv pe agresorii comunişti nord-vietnamezi, mareşalul Lon-Nol a hotărât să-l numească în fruntea comandamentului de pe frontul din nord pe unul dintre cei mai străluciţi ofiţeri din armata cambodgiană, generalul Oung Krom. Generalul Krom va dispune de Brigada întâi de blindate şi…”

Doug Frankel se opri. Malko avu impresia că vede lacrimi în ochii lui, estompate întru câtva de ochelari. Americanul zise cu voce slabă:

— Aţi reuşit.

Malko se strădui să zâmbească, deşi nu-i ardea. Îl costase oricum prea mult. Revedea în minte peruca lui Hal care zburase din avion şi flăcările care ţâşniseră atunci când a explodat camionul plin cu obuze.

— Să trimit o telegramă la Washington? zise nerăbdător secretarul adjunct.

— Nu, o voi trimite eu, răspunse Doug Frankel.

Dezamăgit, diplomatul ieşi, dar lăsă comunicatul. Doug Frankel îşi şterse fruntea. Toată bucuria lui se risipise pe dată. Murmură ceva, dar Malko nu înţelese.

— Credeţi că generalul Krom se va mulţumi cu asta? întrebă el.

Frankel se strâmbă.

— Nu are de ales. Singura lui şansă este să vă determine să vorbiţi. Însă nu a reuşit să demonstreze complotul. Acum este prea târziu. Mareşalul va crede că vrea să-şi păstreze postul. Iar în această ţară, nu se poate face nimic împotriva magiei…

— Să sperăm.

— În orice caz, noul ambasador va sosi peste câteva zile, continuă Doug Frankel. Negocierile vor începe imediat, iar după aceea procesul va fi ireversibil. Mareşalul nu-l va mai lua pe Krom chiar cu riscul de a rupe relaţiile cu khmerii roşii. Situaţia lui militară este mult prea nefavorabilă…

— Aş putea merge la culcare? îl întrebă Malko.

— Ah, nu, nu în seara asta! Este o petrecere grozavă la Kuala.

Mergem acolo.

Malko simţea că americanul avea nevoie de prezenţa lui în seara asta ca să-i alunge nălucile.

— Foarte bine, admise el. Voi veni, dar la miezul nopţii voi pleca precum Cenuşăreasa.

Mai auzea încă în urechi exploziile obuzelor de 105. Nu mai rezista. Muşcătura şopârlei îl ustura, iar obrazul se umflase, în pofida pansamentului cu plante pe care i-l pusese Monivanh. Se întreba ce se întâmplase cu Maddevi Shivarol.

*

* *

Strângând din dinţi, generalul Oung Krom îşi aranja cu grijă un teanc de discuri într-un cufăr. Furia i se citea în ochi. Aflase totul, dar puţin cam târziu. Că bărbatul de la US Aid supravieţuise şi că noul ambasador american ajunsese imediat ce el plecase. Iar singurii prieteni care îi mai rămăseseră îl avertizaseră de brusca putere a lui Senang, ghicitorul... Mintea lui contribuise la restul planului machiavelic al adversarilor săi. Nu-i venea să creadă că o minte care nu gândeşte în stil asiatic putuse să conceapă o asemenea maşinaţie întortocheată.

Intrase complet în dizgraţie, i-au încredinţat cu mare pompă misiunea de a recuceri Oudongul. Deşi el ştia că acest lucru era imposibil. Khmerii roşii erau prea puternici. Când se va afla de eşec, prăbuşirea lui va fi vertiginoasă. Cum mareşalul nu prea era la curent cu realităţile de ordin militar, va pune acest eşec pe seama spiritelor rele de care este înconjurat Oung Krom... Se opri din aranjatul discurilor, încercând să-şi înăbuşe furia şi se uită la Maddevi Shivarol care îl privea în tăcere.

— Ţi-au ucis soţul, spuse Oung Krom.

Ea îl aprobă din cap fără să spună nimic.

— Ce ai de gând să faci?

— Să merg cu dumneata. Dacă vreţi.

Maddevi nu-şi făcea nici o iluzie. Dacă rămânea în Pnom Penh, colonelul Lean o găsea şi o omora, căci ştia prea multe lucruri. Pe când, în umbra lui Krom, în afara oraşului, printre soldaţi, nu avea de ce să se teamă.

— Te iau cu o condiţie, spuse generalul Krom.

Ea se uită la el cu ochii ei mari, negri şi migdalaţi. Însemnând că este gata să facă orice.

*

* *

Malko privea farurile roşii ale maşinii Fury care se îndepărta în curtea hotelului *Pnom.* Doug Frankel îşi va petrece restul nopţii

fumând ganscha ca să alunge amintirile urâte. Seara la Kuala fusese agreabilă şi liniştită. Monivanh refuzase să-l însoţească. Nu era o fată de lume.

Se opri câteva clipe lângă piscină. Noaptea era senină, iar obişnuitele explozii întrerupeau din când în când liniştea. Războiul continua. Inspiră mirosul florilor violet ale arbuştilor care înconjurau *Cyrene,* apoi urcă pe peron. Dar abia se mişca din cauza picioarelor umflate care îl dureau. Obrazul se umflase şi el şi de-abia vedea cu ochiul stâng. Măcar de ar aduce pacea în ţară planul întortocheat urzit de el!

Angajaţii care lucrau de noapte jucau în continuare domino în holul hotelului. Malko luă cheia fără să-i deranjeze şi străbătu culoarul întunecat şi pustiu. Când intră în cameră şi aprinse lumina, zâmbi înduioşat. Monivanh era culcată pe burtă, goală-goluţă, de-a curmezişul celor două paturi. Semăna cu o micuţă vestală. El o zgâlţâi încetişor de umăr. Dar fata nu reacţionă în nici un fel. Cu un efort destul de mare, el se căzni să o întoarcă cu faţa în sus.

Ochii mari şi negri, larg deschişi, ficşi, îl făcură să tresară. Imediat simţi un ghem în stomac. Se aplecă şi lipi urechea de pieptul chinezoaicei. Nimic. Inima nu-i mai bătea. O examină repede şi constată că nu avea nici o rană. Pielea era călduţă. Inima se oprise de puţin timp. Malko îşi aminti brusc de cursurile de ajutor pe care le urmase la CIA. Îşi împreună mâinile şi îi aplică o lovitură puternică şi rapidă în plexul solar ca să-i pornească inima. Însă, din partea stângă de sub coaste ţâşni un jet de sânge închis la culoare, împroşcându-l pe Malko. Dar inima nu începu să bată.

Tulburat peste măsură, îi examină cu atenţie pieptul şi descoperi, între două coaste, o rană minusculă, ale cărei margini se închiseseră. Probabil că era făcută de un ac lung care străpunsese inima, provocând o hemoragie internă şi moartea imediată.

Malko se ridică nebun de furie şi de dezgust. Cine o omorâse pe micuţa chinezoaică? Toată oboseala se risipi pe loc. Luă arma din geanta-diplomat. Era pistolul lui extraplat. Apoi împinse cu piciorul uşa băii. Nu era nimeni. Se întoarse şi văzu şifonierul mare cât peretele. Oricine se putea ascunde în el. Se îndreptă spre el şi deschise una dintre uşi.

*

* *

Malko dădu la o parte hainele atârnate pe umeraşe şi se opri cu pistolul îndreptat spre silueta ghemuită acolo, pregătită să omoare. Dar degetul rămase nemişcat pe trăgaci, căci tot ce vedea era total neaşteptat şi nebunesc.

— Ieşiţi de acolo! zise el.

Nu îşi putea desprinde privirea de la capul ras al lui Maddevi

Shivarol. Aşa cum arăta acum, semăna mai degrabă cu un cap de mort. Desculţă, înfăşurată într-un *sampot* alb, ea stătea în faţa lui Malko. Îl privea cu dispreţ şi cu un rânjet crud şi calm care lăsa să i se vadă dinţii strălucitori.

— Puteţi să mă omorâţi, zise ea.

— Aţi ucis-o pe Monivanh.

Ea îi aruncă o privire indiferentă chinezoaicei.

— Am venit să vă omor pe dumneavoastră.

Atinse uşor cu degetele *sampot*-ul şi scoase un ac argintiu lung de douăzeci de centimetri. Era acul pe care îl purta în păr când o văzuse prima oară Malko.

— Cu ăsta, preciză ea.

— De ce v-aţi ras în cap?

Cambodgiana râse cu tristeţe.

— La noi în ţară, văduvele se rad în cap, în semn de doliu. Mi-aţi distrus viaţa.

Cuvintele ei sunau fals. Cu siguranţă că Maddevi Shivarol nu luase singură hotărârea să-l omoare pe Malko. Aici era mâna generalului Krom. Cambodgiana făcu brusc un pas către Malko, cu o lucire de indiferenţă în priviri.

— Sunt bucuroasă că nu v-am omorât, spuse ea pe un ton mai blând. Cred că nu aş fi putut…

Ea alunecă spre el, provocatoare, în ciuda capului ras, încât Malko se încordă. Ideea că această femeie i se oferă chiar lângă cadavrul călduţ încă a lui Monivanh îl îngreţoşa. Aţinti pistolul spre ea.

— Rămâneţi pe loc!

O lucire metalică şterse pentru o clipă expresia tulbure din ochii cambodgienei.

— Tot nu mă vreţi, şuieră ea, neputându-şi ascunde furia.

— Aţi ucis-o pe Monivanh, spuse Malko.

Maddevi Shivarol băgă mâna într-un pliu al veşmântului. Timp de o fracţiune de secundă, Malko avu impresia că vrea să şi-l deschidă şi să rămână goală. Apoi scoase mâna în care ţinea un etui din bambus lung cât un trabuc. Malko trase fără să mai stea pe gânduri. Glonţul pătrunse în mâna femeii şi atinse tubul care zbură în mii de aşchii. Din el ţâşni o râmă neagră care fugi sub pat zbătându-se. Era un şarpe mic şi negru.

Năucită, Maddevi îşi strângea mâna. Se aştepta ca Malko să o omoare.

— V-a trimis generalul Krom? o întrebă el.

Dar femeia nu răspunse. Malko se apropie de ea şi o împinse spre uşa pe care o deschise.

— Spuneţi-i că nu plec din Cambodgia până nu-l văd mort!

O împinse afară şi închise uşa.

*

* *

Se întoarse spre cadavrul lui Monivanh şi se gândi. Chinezoaica parcă dormea. Într-un cotlon al camerei era un şarpe veninos. Malko se apropie de uşă şi ascultă cu atenţie. Se pare că nimeni nu auzise împuşcătura. Luă repede o hotărâre. Îşi schimbă în viteză pantalonii, o întoarse pe Monivanh pe burtă şi o acoperi, lăsând să se vadă doar părul negru, apoi ridică receptorul.

— În camera mea este un şarpe, anunţă el la recepţie.

*

* *

Băiatul strivi covrigul negru de lângă stinghie cu o lovitură de ciomag. Îi făcu ţeasta terci, apoi îl apucă de coadă şi i-l arătă lui Malko.

— Foarte periculos, făcu el. Se poate muri…

Malko îi strecură în cealaltă mână un teanc de cinci mii de rieli. Bucuros la culme, băiatul dispăru, luând cu el şi şarpele. El nu îi dăduse nici o atenţie lui Monivanh. Toţi clienţii hotelului aduceau fete în cameră, iar unele dintre ele erau deseori moarte de bete…

Malko se aşează pe pat şi mângâie cu duioşie părul negru, de parcă ea l-ar fi simţit. Dincolo de moarte, chinezoaica îi salvase încă o dată viaţa. Dacă nu ar fi fost ea, s-ar fi culcat liniştit fără teama că nu s-ar mai trezi.

Se gândi cu o satisfacţie disperată că nu era nimic mai gratuit şi mai periculos decât să-l omoare pe generalul Krom ca să o răzbune pe Monivanh, pe care o cunoscuse în urmă cu opt zile. Dar nu o făcea numai pentru ea, ci şi pentru a rămâne fidel cauzei lui.

Dar între timp, trebuia să-l anunţe pe Doug. Americanul era încă la Kuala. Malko ieşi din cameră, o încuie şi se îndepărtă grăbit pe culoar, nerăbdător să se întoarcă lângă Monivanh.

CAPITOLUL XX

— Trebuia să-i lichidăm pe Krom, zise Douglas Frankel cu tristeţe. Chiar din clipa în care a intrat în dizgraţie, căci el nu a pierdut vremea de pomană.

Vestea morţii lui Monivanh îl smulsese brusc din reveria lui. Malko îl găsise, fără să se mire, în camera pe care gazda o rezervase opiomanilor. Fuma cu nesaţ pipă după pipă, la fel cum îl surprinsese prima dată. Venise pe jos de la hotel. Aşezat pe un pat din lemn, americanul se juca distrat cu pipa. Băiatul dispăruse. În casă era linişte. Invitaţii plecaseră, iar Kuala era pe cale să iniţieze un tânăr preot budist în tainele plăcerilor lumeşti pe o saltea la marginea piscinei.

— Mă voi ocupa eu de Krom, zise Malko, chiar dacă e prea târziu.

Doug Frankel clătină din cap.

— Înţeleg... însă veţi uita. Nu vă riscaţi viaţa prosteşte. Krom este foarte puternic. Asta nu o va învia pe Monivanh şi nici pe altcineva.

— Ştiu, recunoscu Malko. Dar este ultima rundă a ruletei cambodgiene.

Douglas Frankel oftă încetişor. Îl pizmuia pe Malko. El nu mai juca ruleta, ci alesese un mijloc mult mai lent şi mult mai sigur de a se sinucide. Deşi era pe jumătate mort... Dar îl înţelegea.

— Dacă rămâneţi aici, nu pot să vă răzbun, zise el. Sunt prea bătrân şi prea obosit. Am chef să ies la pensie şi să rămân aici atât timp cât voi găsi opiu de calitate şi fete drăguţe.

Oricum nu mai aştept nimic de la viaţă. Cât despre Companie, ea mă lasă în voia sorţii. Krom e scos din luptă. Că veni vorba despre el, cum veţi proceda?

— Nu ştiu încă, spuse Malko. Dar mai întâi, aş vrea să-l anunţ pe colonelul Lean. Asta din cauza lui Monivanh.

— Atunci, să mergem! zise Frankel. Puţin aer îmi va prinde bine.

Se ridică cu greutate, aruncă pipa pe pat şi îl urmă pe Malko.

*

* *

Un mic grup de soldaţi erau îngrămădiţi în jurul frigiderului Imens. Pe etajera de sus, capul colonelului Lean avea un surâs macabru. Era singurul care nu avea eticheta agăţată de ureche. O cambodgiană grasă hohotea de mama focului. Era văduva colonelului Lean.

Într-un colţ al încăperii, zăcea trupul decapitat cu maceta, acoperit cu o prelată verde. Trupa de comando care îl omorâse şi îl mutilase dispăruse în noapte fără ca cineva să o fi văzut. Doug Frankel schimbă o privire cu Malko.

— Krom acţionează mai repede decât credem noi, spuse el.

— Senang! strigă Malko.

Îi dădură la o parte pe soldaţi şi ieşiră, colonelul Lean mai trădase o dată. Începură să cadă stropi grei şi călduţi de ploaie. Până să ajungă la maşină, se dezlănţui potopul.

— Anotimpul ploilor a sosit mai devreme, observă Doug Frankel. Nu le cade bine khmerilor roşii.

Până la cabana ghicitorului făcură zece minute. Totul era cufundat în întuneric. Americanul trase maşina la scară ca să nu se ude. Bătură la uşă mai mult de cinci minute, apoi auziră un zgomot ce venea dinăuntru. O voce de femeie strigă în cambodgiană, iar Doug îi răspunse. În final, uşa se deschise şi apăru fata care îi primiseră şi prima dată. Era îngrozită.

— Senang e la palat, îi traduse Doug Frankel. Se întoarce abia mâine după-amiază. I-am spus că îl vom mai căuta…

Fata închise uşa. Ploaia era atât de deasă, încât merseră cu zece kilometri la oră.

— Veniţi să dormiţi la mine, îi propuse Doug Frankel. Aranjăm noi povestea cu Monivanh mâine dimineaţă…

Malko scutură din cap.

— Nu, mă duc la hotel. Voi dormi acolo. Doug Frankel fu cât pe ce să rateze o curbă.

— Dar este acolo! Doar nu aveţi de gând să dormiţi lângă o moartă.

— Ba da, zise Malko.

Era ultimul cadou pe care i-l putea face lui Monivanh.

*

* *

Începuse să plouă din nou, la fel de tare ca seara trecută. Trebuia să conducă foarte încet din cauza triciclurilor care nu se vedeau de ploaie. Vremea se potrivea cu starea sufletească a lui Malko. Dimineaţa trecuse foarte repede, fiind ocupat să transporte cadavrul lui Monivanh la morga spitalului Calmette şi să aranjeze treburile cu poliţia cambodgiană.

Cartierul Tuk-Maak fusese transformat într-o mocirlă de aversa tropicală. Şoferul lui Doug Frankel nu se încumetă să se angajeze pe terenul viran, de frică să nu se împotmolească. Malko şi americanul străbătură în fugă spaţiul descoperit. Dar cabana lui Senang era încuiată.

— Trebuie să fie încă la palat, mormăi Doug Frankel.

Trecu în faţa lui Malko, bătu în uşă şi strigă în cambodgiană. Dar nu primi nici un răspuns. Apăsă pe clanţă din întâmplare. Batantul făcut din scânduri vechi se întredeschise. La doi metri în spatele lui, Malko îl văzu pe american împingând-o şi trăgând o înjurătură.

Văzu o lumină orbitoare ca soarele ţâşnind din uşă şi parcă se simţi

învăluit de un înveliş fierbinte. În acelaşi timp, fu cuprins de o panică viscerală. Îşi dădu seama că era rănit sau va muri. Apoi fu aruncat la pământ, la baza scării, simţind o lovitură puternică în glezna stângă şi îşi pierdu cunoştinţa. Când încercă să se ridice, avu impresia că stătuse doar câteva secunde întins în noroi. Cu toate că se adunaseră în jurul lui vreo doisprezece gură-cască care îl pipăiau şi îl ajutau, fără să înţeleagă de ce era forfotă împrejurul lui. Glezna îl durea rău. Îl strigă pe Doug.

Sau mai degrabă avu impresia că îl strigă, căci nici un sunet nu-i ieşi din gură. Îşi trecu palma peste faţă şi îşi dădu seama că îi curgea sânge din nas şi din gură.

Din ceea ce mai rămăsese din cabana ghicitorului, ieşea un fum alb. Pereţii din scânduri fuseseră împrăştiaţi peste tot. Îl zări în sfârşit pe Doug Frankel. Americanul fusese aruncat la vreo zece metri mai încolo şi zăcea pe spate. Malko încercă să se ridice în picioare ajutat de câţiva gură-cască, dar o durere ascuţită în gleznă îl făcu să cadă la loc. Reuşi însă să se târască până la Doug Frankel, simţind că leşină din nou.

În jurul lui era gălăgie. Feţele speriate ale oamenilor care îl înconjurau nu îl linişteau în nici un fel. Soldaţii ajunseră lângă american în acelaşi timp cu el.

Braţul şi toată partea stângă de la mijloc în sus era o rană sângerândă. Avea ochii deschişi şi clătina capul întruna. Nu părea că vede pe nimeni. Unul dintre soldaţi îngenunche lângă Malko cu o trusă de prim ajutor. Îi examină piciorul, stâng, apoi mormăi:

— *Number ten!*

Îi tăie pantoful cu baioneta. Sângele ţâşni ca o fântână arteziană. Soldatul luă imediat un pansament îl fixă în vârful baionetei şi îl înfundă răsucind în rană până când ajunse la os. Simţind durerea atroce, Malko îşi pierdu cunoştinţa câteva secunde. Dar hemoragia se opri. Faţa era plină de sânge şi nu era în stare să se gândească la nimic în afară de Douglas Frankel.

Soldatul îi dădu la o parte cămaşa şi îi înfipse o seringă în umărul stâng. Imediat îi făcu o injecţie şi în celălalt umăr. Era morfină. Malko simţi din nou că leşină. După aceea, se simţi mai bine. Întoarse capul spre Doug Frankel.

Americanul zăcea cu gura căscată. Oamenii îl priveau în tăcere, indiferenţi şi curioşi. În ultimele săptămâni, moartea nu ocolise deloc Pnom Penh-ul.

Soldatul care îl îngrijise pe Malko se ocupa acum de american, tăindu-i pantalonii ca să-i elibereze pântecele şi coapsele pline de răni. Arăta îngrozitor.

O schijă de obuz care explodase în momentul în care voia să deschidă uşa – probabil un mortier de 60 – îi secţionase sexul de la

jumătate. Alta îi sfârtecase coapsa, perforând artera femurală. Sângele ţâşnea în jeturi mari, îmbibând podeaua şi amestecându-se cu ploaia. Tot abdomenul era ciuruit de schije, la fel ca picioarele. Soldatul băgă mâna în rana deschisă reuşind să apese artera şi umplu gaura cu pansamente.

Faţa rotundă a americanului parcă se trăsese dintr-o dată din cauza durerii. Şi lui îi făcuse mai multe injecţii cu morfină. Se auzea sirena unei ambulanţe care se apropia. Vehiculul apăru în viteză, aproape să-i calce pe cei ce căscau gura şi opri lângă răniţi. Cei doi bărbaţi fură aşezaţi pe tărgi.

Malko era conştient, însă avea mintea înceţoşată. Infirmierii puseră targa lui Doug Frankel lângă Malko. Datorită morfinei, americanul părea să se simtă mai bine. Tot corpul de la mijloc în sus şi braţul erau pline de bandaje care ascundeau rănile îngrozitoare, îi spuse ceva lui Malko, dar el nu înţelese. El avea senzaţia că ochii îi ieşeau din orbite, iar timpanele se spărseseră. Simţea o presiune ciudată în cap şi în urechi. Reuşi să înţeleagă în sfârşit ce mormăia americanul.

— ... Terminat... sunt terminat.

Mai spuse câteva cuvinte şi în chineză. Apoi leşină din nou. Ambulanţa cu sirena urlând încerca să-şi facă drum spre Pochentrong. Malko se gândi cu amărăciune că generalul Krom mai marcase un punct. În schimb, succesul lor semăna cu victoria lui Pirus. În sfârşit, uşile ambulanţei fură deschise şi infirmierii scoaseră răniţii. Malko recunoscu curtea spitalului Calmette. Fură duşi imediat în sala de operaţie. Fură dezbrăcaţi şi medicii sosiră numaidecât. Bine că s-a întâmplat în timpul săptămânii, căci duminica medicii erau liberi. Unul dintre ei se aplecă spre el.

— Îl cunoaşteţi pe bărbatul care a fost rănit o dată cu dumneavoastră?

— Da, spuse Malko. Este grav?

Chirurgul clătină din cap.

— Are o şansă din zece să scape cu viaţă. De la mijloc în jos, este numai o rană. Aţi avut noroc că aţi scăpat numai cu glezna. Într-o lună, vă veţi face bine.

O infirmieră îi înfipse lui Malko o seringă în braţ. Era penthotal. Simţi cum leşină din nou, iar mintea i se înceţoşează.

CAPITOLUL XXI

Ti-Nam băgă timidă capul prin crăpătura uşii, având în mână un coş micuţ din frunze împletite cu câteva prăjituri cambodgiene cumpărate de la un restaurant în aer liber aflat chiar în piaţă. Ea se strecură până la Malko, îl sărută şi se uită la pansamentul cu care era înfăşurat piciorul până deasupra genunchiului.

— Te doare?

— Merge.

Se mai liniştise puţin de când îşi recăpătase cunoştinţa. Morfina şi penthotalul îl făcuseră să doarmă toată noaptea fără să se trezească. Se simţea rău, avea o migrenă îngrozitoare, îl dureau urechile şi avea ochii roşii ca la iepure. Din când în când era cuprins de frisoane. Vietnameza se uită îngrijorată la ochii lui.

— Ai fumat ganscha?

Malko se strădui din răsputeri să zâmbească.

— Nu, e din cauza suflului. Am fost aruncat.

Chirurgul îi mai scosese două schije, una din gât, care ratase cu puţin carotida, iar alta din cot, care provocase o rană superficială. Medicul care îl operase intră în salon, verifică fişa de temperatură şi îi zâmbi lui Ti-Nam.

— Ce face domnul Frankel? îl întrebă Malko.

Văzând că medicul ezită, el ghici imediat adevărul. Până la urmă, chirurgul mărturisi cu voce obosită:

— A murit astă-noapte. Îmi pare rău. Era prea grav. A fost prieten cu dumneavoastră?

— Întru câtva, spuse Malko. Ştiţi ce s-a întâmplat?

— După spusele cambodgienilor, începu să explice medicul, au pus la uşă un obuz de mortier. Adică, o capcană. A fost o minune că aţi scăpat numai cu atât. Un copil care se afla la douăzeci de metri a fost omorât de o schijă. Iar dumneavoastră eraţi doar la patru-cinci metri…

Ti-Nam izbucni în plâns. Malko se gândi că americanul va duce secretul în mormânt şi nimeni nu va afla vreodată că el plănuise toată povestea cu camionul, deşi ştia că Liz îl însoţea pe căpitanul Shivarol. Dar asta nu mai avea importanţă acum. Pentru Companie, bătrânul Douglas Frankel a murit ca un erou în cursul ultimei sale misiuni şi nimeni nu-şi va mai aminti de slăbiciunile lui. Chirurgul se pregătea să iasă.

— Cât timp voi mai sta aici? îl întrebă Malko.

— Patru sau cinci zile, dar veţi merge în cârje.

Ti-Nam închise uşa în urma lui şi se aşeză lângă Malko.

— Pot să mă culc pe patul cel mic lângă dumneavoastră?

— Ce va spune soţul tău? o întrebă Malko.

Ea ridică din umeri.

— I-am spus că am un prieten rănit şi că trebuie să am grijă de el.

Malko închise ochii, încercând să uite exploziile, morţii şi groaza în care trăise de când venise la Pnom Penh. Voia să uite totul, în afară de un singur lucru: generalul Oung Krom.

*

* *

Soarele strălucea şi era foarte cald. Ajutat de Ti-Nam, Malko se instală într-un triciclu şi îşi aranjă cârjele lângă el. Vietnameza se înghesui lângă el şi îi strigă omului să plece.

Bulevardul Monivong era la fel de animat ca întotdeauna. Erau cinci zile de când Malko ardea gazul de pomană, în afară de vizitele mai multor oficiali de la Ambasada americană şi de telegramele trimise de Companie. Chiar şi David Wise dăduse un semn de viaţă, propunându-i lui Malko să plece cu un avion special. Nimeni nu înţelesese că el dorea să mai rămână în Pnom Penh ca să-şi încheie misiunea. Lupta de la Oudong se împotmolea, iar generalul Oung Krom era îndepărtat definitiv de la putere. Cu toate astea, se răzbunase cu vârf şi îndesat…

Malko aproape că se simţi ca acasă, când regăsi tufele cu flori violet de la hotelul *Pnom.* Ti-Nam îl aşeză confortabil cu piciorul întins. Îşi lua în serios rolul de infirmieră. Şi la spital îl înveselea seara cu câte o glumă care ţinea loc de somnifer. Se aşeză lângă el şi oftă:

— Ar trebui să te duci să te odihneşti la Pattaya.

Pattaya, Saint-Tropez, golful Siam, Thailanda erau vise imposibil de realizat pentru cambodgienii aflaţi în plin război, însă sugestia vietnamezei nu era total dezinteresată. Malko îi zâmbi.

— Ti-Nam, te duc opt zile la Pattaya, dar mai întâi, trebuie să-mi faci un serviciu.

El îi explică pe îndelete ce voia. Vietnameza îl asculta cu o lucire de îngrijorare în ochii negri.

— Tu vrei într-adevăr să mori! murmură ea.

— Eu sunt ca pisicile… Am şapte vieţi.

*

* *

O namilă de mustăcios zguduia ambulanţa în care era Malko, ce suferise arsuri pe tot corpul. Avea să cadă de pe targă. Vru să se agaţe de margini, dar auzi o voce slabă şi îndepărtată:

— Malko! Malko!

Atunci se trezi tresărind. Aplecată deasupra lui. Ti-Nam îl zgâlţâia. Adormise sub umbrela de lângă piscină. Ti-Nam părea îngrozită.

— Ce s-a întâmplat? o întrebă el tresărind.

Vietnameza abia putea să vorbească.

— Am aflat ce mi-ai cerut, bâigui ea. Generalul Krom se duce în seara asta la „Clubul diplomaţilor” la ora nouă. Ştia că ai ieşit din spital. Oamenii lui vor veni aici ca să te omoare, tot aceia care i-au tăiat capul colonelului Lean. Krom le-a promis un milion de rieli dacă îi aduc capul tău când va sosi la „Clubul diplomaţilor”.

Malko îşi privi piciorul rănit şi cârjele. Nu putea să meargă. Simţea că Ti-Nam spune adevărul şi că, dacă ar rămâne aici. Vor veni să-l lichideze.

— Grăbeşte-te, sâsâi Ti-Nam. Trebuie să sosească şi vei păţi ca Hal.

Malko îşi luă cârjele şi se ridică.

— Vrei să rămâi cu mine? o întrebă el.

Ea aprobă din cap, cu ochii plini de lacrimi.

— Poţi să faci rost de o armă? Dar ceva serios. Un M 16 sau un AK 47. Ah şi o maşină.

— Cred că da.

— Atunci, să mergem!

El merse şchiopătând până în grădină. Ti-Nam îl însoţea şi ajunseră la intrarea de pe bulevardul Monivong. Surprins, Malko o văzu pe Ti-Nam dând la o parte vlăstarele.

— Nu ne ducem să căutăm o armă? întrebă el mirat.

— Ba da, zise vietnameza. În faţă.

Pe partea cealaltă a bulevardului se înălţau clădirile Episcopiei în mijlocul unei grădini superbe.

*

* *

— Părinte! Părinte! urlă Ti-Nam cu vocea ei piţigăiată.

Locul umbros părea complet pustiu. Malko şi vietnameza se opriseră la baza unei scări monumentale din lemn de stejar care ajungea la galeriile de la primul etaj. Zărise câţiva servitori care spălau rufe. Nişte muncitori care reparau sacristia şi multe feţe bisericeşti.

O siluetă se ivi în sfârşit de după arcade. Era un european doar în cămaşă şi în pantaloni. Nu semăna deloc cu un preot. Avea un chip luminos, cu trăsături proeminente. Se vedea că îi place să trăiască. Înaintă şi îi strânse mâna lui Ti-Nam care îl prezentă pe Malko.

— Acesta este părintele Marc.

El îi zâmbi lui Malko.

— Ti-Nam este una dintre credincioasele noastre catolice cele mai fervente. Cu ce pot să vă ajut?

Malko nu se gândise niciodată la vietnameză sub acest aspect... Brusc, se simţi stânjenit în faţa acestui preot în civil de cererea lui neaşteptată. Însă Ti-Nam îi veni în ajutor.

— Părinte, prietenul meu ar dori să cumpere o armă solidă, spuse

ea.

Preotul nu păru nici surprins, nici şocat. Îşi frecă mâinile cu un aer distrat.

— Am un AK 47, dar baioneta este ruptă.

— Nu-i nimic, îl linişti Malko.

Cu piciorul lui, nu vedea cum s-ar fi descurcat şi cu arma albă.

— Funcţionează bine? îl întrebă el.

Părintele Marc păru ofensat de parcă Malko l-ar fi întrebat dacă păcătuieşte de moarte.

— Perfect. Şi are mai multe încărcătoare.

— Cred că mă interesează, zise Malko.

— Bine, veniţi să vă arăt. Urmaţi-mă.

Îl urmară pe un coridor macabru şi solemn, unde paşii mai răsunau încă şi după o jumătate de oră după trecerea lor şi ajunseră într-o încăpere întunecoasă şi rece. Părintele Marc deschise un dulap imens din metal. Malko zări un teanc de bancnote din mai toate ţările: Franţa, SUA. Elveţia, Vietnam. Cambodgia. Thailanda, Malaiezia... Etajera de jos era plină cu pistoale, un M 16 şi un AK 47. Părintele Marc îl scoase cu grijă, îi montă încărcătorul şi îi dădu arma lui Malko.

— Încercaţi-o.

— Dar...

— Vă rog.

Ti-Nam ţinu arma în timp ce Malko se duse şchiopătând până la uşă. Se sprijini de zid, lipi puşca de asalt de şold şi trase o rafală scurtă în vârful cocotierilor din curte. Ecoul împuşcăturilor se auzi mult timp pe coridor.

Îi dădu arma lui Ti-Nam şi se întoarse către preot.

— Este perfectă. Cât mă costă...

Părintele Marc îi zâmbi cu nevinovăţie.

— Cât vreţi, începând de la o sută de dolari. O rachetă de-a comuniştilor ne-a distrus acoperişul sacristiei şi avem multe cheltuieli...

Malko îi dădu o sută cincizeci de dolari. Mai mult ca să-l aibă pe Dumnezeu de partea lui. Părintele Marc aranjă bancnotele în dulap, înfăşură arma într-o pânză verzuie, puse încărcătoarele în geanta lui Ti-Nam şi îi conduse înapoi pe nesfârşitul coridor. În momentul în care se despărţeau, el îl privi pe Malko de sus până jos cu un zâmbet plin de compasiune.

— Deci pe capul dumneavoastră a pus preţ generalul Krom! observă el încetişor. Sunt bucuros că v-am cunoscut.

Dar dispăru imediat, fără ca Malko să fi avut timp să-i răspundă. Ti-Nam clătină din cap cu seriozitate.

— Preoţii ştiu totul, spuse ea. Sunt foarte puternici.

Ce putea să mai adauge. Când ajunseră pe trotuar, opriră un

triciclu. Deodată, vietnameza strigă.

— Mercedesul din grădină! Peste bulevardul Monivong zăriră grădina hotelului *Pnom.* Un Mercedes negru blindat bloca intrarea înconjurată de mai mulţi soldaţi.

— Sunt oamenii lui Krom, zise Ti-Nam.

Ea opri un triciclu care se îndrepta spre centru. Malko se întrebă dacă au fost văzuţi. Ultima rundă a ruletei cambodgiene începuse. De când cumpărase AK 47, se simţea mai bine.

— Să căutăm o maşină, zise el. Triciclul nu era totuşi vehiculul ideal pentru luptă.

*

* *

Trotuarele care înconjurau Piaţa Centrală erau ticsite de negustori ce vindeau de toate, cea mai mare parte a mărfurilor fiind furată de la armată. Ricşele şi scuterele se amestecau într-un nor albăstrui şi înaintau ca melcul.

În fine, reuşiră să scape şi ajunseră pe cheiul fluviului Tonle-Sap, apoi o luară la dreapta către sud. Ti-Nam se întoarse şi strigă. Mercedesul negru mergea în urma lor, strecurându-se printre tricicluri. Înăuntru erau cambodgieni în uniformă.

Ti-Nam îi strigă ceva conductorului care frână imediat. Malko văzu Mercedesul depăşindu-i şi mergând mai departe. Sări într-un picior din triciclu şi înşfăcă din mers cârjele. Simţind o durere ascuţită în gleznă, ţipă. În spatele lor se auzi un zgomot de fiare şi un urlet. Mercedesul lovise un triciclu şi îl proiectase într-un camion care staţiona, strivindu-i ambele picioare nefericitului conductor. Maşina se opri şi patru bărbaţi coborâră din el.

— Vino! strigă Ti-Nam.

Malko se sprijini de ea câţiva metri. Vietnameza deschise o uşă şi se pomeniră într-un bar lung şi foarte întunecos, plin de fete aşezate pe taburete. În spatele tejghelei stătea o superbă euroasiatică cu un coc mai mare decât ea. Ti-Nam se repezi la ea şi discută în şoaptă. Patroana se uită la Malko mirată. Nu reuşise să o convingă... Ti-Nam se năpusti la Malko.

— Dă-mi repede nişte bani!

El îi întinse un teanc de zece mii de rieli pe care fata îi puse în mâna patroanei. Aceasta ieşi imediat de după tejghea, îmbrăcată într-o rochie mulată pe corp cu paiete violet, se duse la uşa barului şi o închise cu zăvorul. După aceea, veni lângă Malko şi spuse într-o franceză excelentă:

— Urmaţi-mă, domnule.

Străbătură încă un salon în care câteva fete dormeau pe banchete şi o luară pe un coridor îngust din care se intra în cămăruţele cu perdele în loc de uşi. Într-una dintre ele, Malko zări o fată care făcea

dragoste cu un soldat. Patroana deschise o uşă care dădea într-o curte mică şi zâmbi.

— Pe curând! mai veniţi pe la noi.

Ea îl sărută pe Malko ca o ventuză în timp ce Ti-Nam îl trăgea afară.

— Unde este maşina? o întrebă Malko.

Ti-Nam stătu puţin pe gânduri.

— Aşteaptă-mă aici. Merg s-o aduc. Este a soţului meu. Un BMW ca al colonelului Lean.

Ea îi lăsă arma AK 47 împreună cu încărcătoarele şi plecă în fugă. Malko se aşeză în curtea ce se afla la marginea străduţei cu arma în mână ascuns după zidul scund. Glezna îl durea îngrozitor. Se gândi că nu va rezista până diseară fără morfină.

*

* *

Claxonul îl făcu pe Malko să tresară. Se uită cu grijă peste zid şi o văzu pe Ti-Nam la volanul unui BMW alb. Ea coborî şi veni să-l ajute ca să se urce în maşină, apoi puse arma în spate. Îi dădu lui Malko o bucată de pânză roşie.

— Este eşarfa sfântă, îi explică ea cu amabilitate. Am furat-o de la soţul meu. A fost sfinţită într-una din cele mai bune pagode din Oudong…

Nevrând să o dezamăgească, Malko îşi puse eşarfa la gât. Dar ar fi preferat morfină.

— Unde vrei să mergem? îl întrebă ea.

— Deocamdată să pornim, spuse Malko. Trebuie să rezistăm până diseară. Plimbă-mă prin Pnom Penh. Dar n-o lua prin centru căci este prea periculos.

Oricum nu avea ceva mai bun de făcut. Nu puteau să se ducă în locuri publice din cauza oamenilor lui Krom. Malko ar fi putut să se refugieze la Ambasada americană, însă risca să fie urmărit de adversari şi să-l aştepte la ieşire. Iar până diseară la ora nouă, nu ştia unde l-ar putea găsi pe generalul Oung Krom. Ti-Nam traversă bulevardul Monivong şi o luă spre sud.

*

* *

— Bine, oftă Ti-Nam. De ce vrei să te duci acolo?

Ea îşi scosese pantofii şi îşi sprijinise picioarele goale în diagonală pe tabloul de bord, dar mai înainte dădu spătarul înapoi. Când făcuse această manevră, fusta se ridicase pe coapse până la slipul negru.

Malko se străduia să uite de junghiurile din picior, tolănit pe scaunul de alături. Glezna se umflase. După ce se învârtiseră timp de patru ore prin Pnom Penh, o dată cu lăsarea serii, se opriseră pe o străduţă întunecată, perpendiculară pe bulevardul Monivong, în apropiere de

Ambasada Franţei. Începu o furtună puternică şi ploua torenţial. O şansă în plus pentru ei.

— Trebuie să mă duc, spuse Malko, pe un ton ce nu admitea replică.

Generalul Krom bănuia că îşi căutase refugiu în Ambasada americană. Ti-Nam oftă şi aruncă mucul de ţigară. De când se opriseră, ea fumase ganscha ţigară de la ţigară. Avu un acces de tuse.

— Nu ar trebui să fumezi atât de mult, o dojeni Malko.

— Dacă nu fumez, mor de frică, spuse Ti-Nam.

Ea se foi pe scaun şi îl privi pe sub gene în mod provocator, încercând să uite de durere, Malko puse mâna pe coapsele bronzate.

— Mângâie-mă, murmură Ti-Nam.

Drogul şi frica se îmbinară ca s-o excite cel mai tare. Malko o ascultă, iar ea gemu şi se aşeză fără nici o pudoare cu picioarele afară pe geam.

Malko se ridică atunci când zări două faruri în oglinda retrovizoare. Vehiculul încetini şi se opri în spatele lor.

— Continuă, îi ceru Ti-Nam.

— Atenţie! strigă Malko. În spate!

Într-o fracţiune de secundă, ea se smulse din mângâiere şi îşi reluă poziţia normală, apoi demară. Viră pe prima stradă la stânga, acceleră şi merse cu toată viteza timp de un sfert de oră. Dar nu îi urmărea nimeni. Fusese o alertă falsă.

După ce tensiunea nervoasă dispăru, izbucniră amândoi în râs. Ti-Nam o luă iar pe Monivong şi încetini în timp ce îi aruncă o privire piezişă lui Malko.

— Ce bine, oftă ea.

Malko reluă mângâierile, fără ca vietnameza să lase volanul din mână. Un strigăt strident îi făcură pe doi conductori de triciclu să se întoarcă uimiţi. Dar stupefacţia lor fu şi mai mare, când o văzură pe Ti-Nam cu capul dat pe spate, cu mâinile pe volan şi urlând ca şi cum o fiară nevăzută îi devora corpul de la mijloc în jos. Strigătul ei fu întrecut de un zgomot de tablă turtită. Cele două tricicluri loviră o maşină care se angajase în intersecţie. BMW-ul evită la timp amalgamul de table şi îşi continuă cursa uşor în zigzag. Cu privirea înceţoşată, Ti-Nam încerca să-şi tragă sufletul.

*

* *

— Este nouă fără zece, îl anunţă Ti-Nam.

— Să mergem, spuse Malko.

Vietnameza luă arma AK 47, verifică încărcătorul şi piedica, apoi o ascunse lângă Malko. De când avusese orgasmul cu spectatori, se simţea mult mai liniştită şi îşi recăpătase resemnarea specific orientală. Se adăpostiseră în apropiere de Cambodiana, lângă parcul

de distracţii de pe malul fluviului Tonle-Sap.

Ti-Nam demară uşurel, iar Malko strânse lângă el arma, străduindu-se să nu se mai gândească la piciorul care îl durea din ce în ce mai tare. Ajunseră pe Bulevardul 9 Tola, vizavi de tancul sovietic distrus. „Clubul diplomaţilor” se afla la trei sute de metri.

— Fii atentă, tu vei intra încet ca să am timp să văd despre ce este vorba. Dacă generalul Krom nu a venit, îţi promit că plecăm, iar eu mă duc direct la Ambasada americană. Dacă este acolo, te opreşti.

Ea aprobă din cap fără să-i răspundă. Nu mai scoaseră o vorbă până la poarta cu grilaj a „Clubului diplomaţilor”. Malko nici nu mai respira. BMW-ul intră în curte şi merse drept pe alee. Acolo staţionau mai multe maşini. Ti-Nam încetini şi opri în faţa intrării ringului de dans şi a verandei. Câteva mese erau deja ocupate. La una dintre ele, Malko îl zări pe generalul Krom cu o sticlă de Whisky în faţă. Era singur. Aştepta capul lui Malko.

— Fii atentă! spuse Malko.

Deschise portiera cu mâna dreaptă, apoi se răsuci ca să se ridice şi se sprijini pe piciorul sănătos. Sprijinindu-se de caroserie, trase arma şi o ascunse lângă şold. Întorcând brusc capul, generalul Krom îl zări.

Dintr-un salt, se ridică în picioare şi duse mâna la tocul armei, în timp ce îi strigă ceva unui cambodgian. Malko întrezări nişte umbre puţin mai departe care alergau. Apăsă cu degetul mare pe levierul „foc continuu” şi apăsă pe trăgaci. Arma greoaie AK 47 porni să tresalte lipită de şold, transmiţând durerea până în glezna rănită. Împuşcăturile aproape că îl asurziră.

Generalul Oung Krom păru brusc apucat de streche. Corpul tresălta sub impactul gloanţelor şi fu izbit de zid. Pistolul său căzu fără să fi tras o singură dată. Malko ţinu degetul pe trăgaci până goli tot încărcătorul, nimerindu-l şi pe cambodgian.

După ce termină, aruncă pe podea puşca de asalt şi se lăsă pe scaunul din faţă al BMW-ului, gata să leşine şi cu urechile ţiuind. Ti-Nam demară aruncând în urmă un nor de pietriş. În spatele lui se auzi o rafală care făcu ţăndări parbrizul din spate al BMW-ului. Apoi, maşina ieşi pe poartă şi ajunseră pe strada liniştită şi pustie. Pe Malko îl durea atât de tare piciorul încât simţea că leşină. Atunci, îi şopti lui Ti-Nam:

— Acum ne ducem la Pattaya.

SFÂRŞIT

CUPRINS

CAPITOLUL I.....5
CAPITOLUL II.....16
CAPITOLUL III.....26
CAPITOLUL IV.....34
CAPITOLUL V.....42
CAPITOLUL VI.....49
CAPITOLUL VII.....59
CAPITOLUL VIII.....67
CAPITOLUL IX.....77
CAPITOLUL X.....86
CAPITOLUL XI.....92
CAPITOLUL XII.....100
CAPITOLUL XIII.....108
CAPITOLUL XIV.....116
CAPITOLUL XV.....123
CAPITOLUL XVI.....130
CAPITOLUL XVII.....135
CAPITOLUL XVIII.....141
CAPITOLUL XIX.....152
CAPITOLUL XX.....158
CAPITOLUL XXI.....163
CUPRINS.....172